

Liahóna

**Ő a Feltámadás
és az Élet, 4, 12**

**Bizonyosság Isten
Mindenható Fiáról, 16**

**Mert többel tartozunk, mint amennyit
vissza tudunk fizetni, 56**

**Gyermekek művészeti kiállítása:
Az evangélium megáldja az életemet, 62**

© SCALA/ART RESOURCE, NEW YORK

Ecce Homo [Ímhol az ember!]. Készítette: Antonio Ciseri

„Pilátus pedig a főpapokat, főembereket és a népet egybegyűjtvén,

Monda nékik: Ide hoztátok nékem ez embert, mint a ki a népet félrevezeti: és ímé én ti előttetek kivallatván, semmi olyan bűnt nem találtam ez emberben, a mivel őt vádoljátok...

Megfenyítvén azért őt, elbocsátom.

Kell vala pedig elbocsátania nékik ünnepenként egy foglyot.

De felkiálta az egész sokaság, mondván: Vidd el ezt, és bocsásd el nekünk Barabbást! [...]

Pilátus azért ismét felszólala, el akarván bocsátani Jézust;

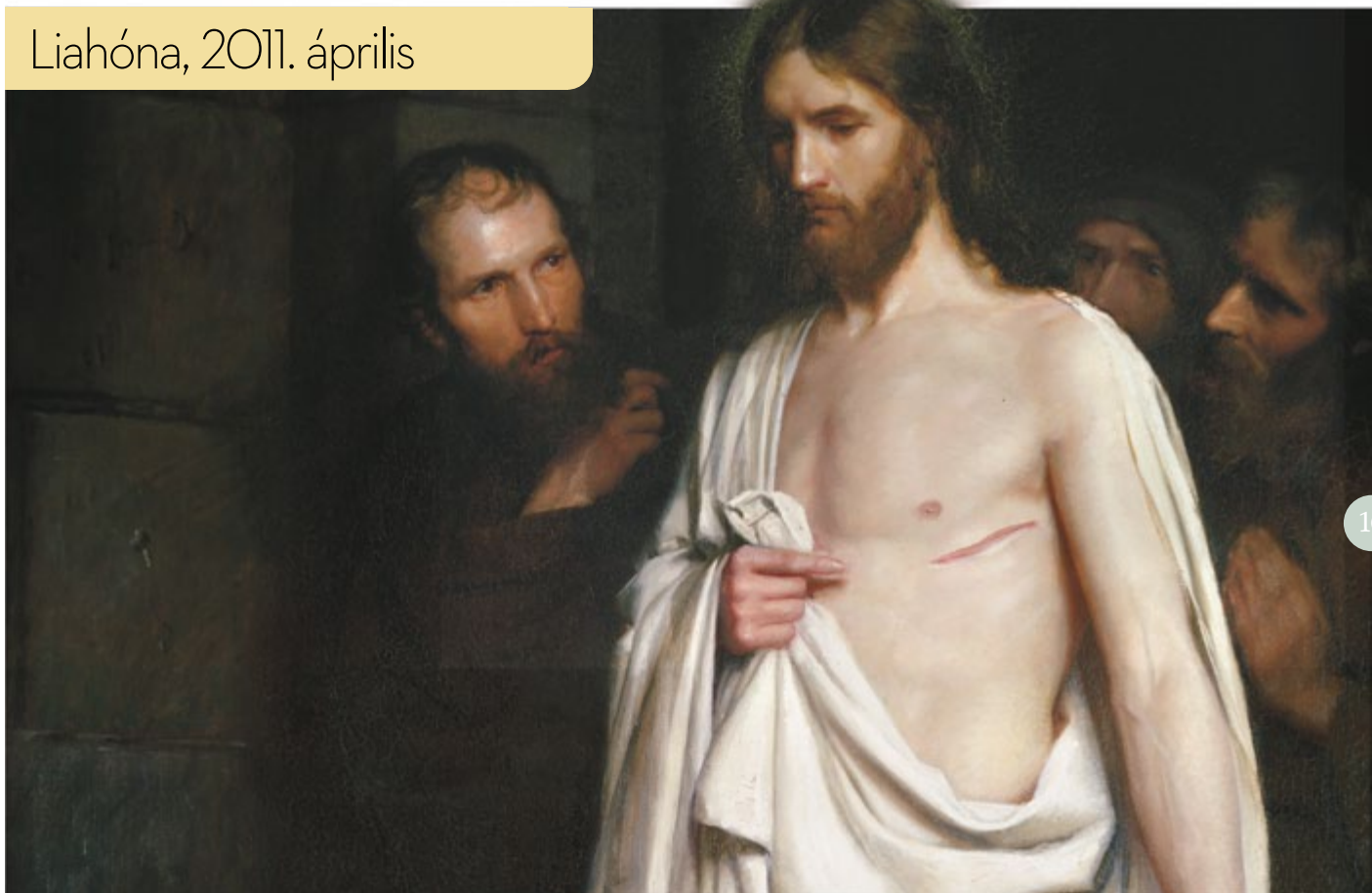
De azok ellen kiáltának, mondván: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt!

Ő pedig harmadszor is monda nékik: Mert mi gonoszt tett ez? Semmi halálra való bűnt nem találtam ő benne; megfenyítvén azért őt, elbocsátom!

Azok pedig nagy fenszóval sürgeték, kérvén, hogy megfeszíttessék...

És Pilátus megítélé, hogy meglegyen, a mit kérnek vala.

...Jézust pedig kiszolgáltatá az ő akaratuknak” (Lukács 23:13–14, 16–18, 20–25).

ÜZENETEK

- 4** Első elnökségi üzenet:
Nincs itt, hanem feltámadott
Írta: Thomas S. Monson elnök
- 7** Látogatótanítói üzenet:
A Segítőegylet célja

KIEMELT CIKKEK

- 20** **Hogy mindig emlékezzünk Órá**
Írta: D. Todd Christofferson elder
Három módszer, mely segít emlékeznünk a Szabadítóra.

BORÍTÓ
Békességet hagyok néktek. Készítette: Walter Rane. Az Egyháztörténelmi Múzeum jóvoltából.

- 28** **Rebecca Swain Williams: Szilárd és állhatatos**
Írta: Janiece Lyn Johnson
Hű maradt az evangéliumhoz, még a családja szembenállása ellenére is.
- 32** **Egyenesen áthajózva a Marshall-szigeteken**
Írta: Joshua J. Perkey
Néha mások segítségére van szükségünk, hogy rátaláljunk a szűk és keskeny ösvényre.

ROVATOK

- 8** **Kis és egyszerű dolgok**
- 11** **Szolgálat az egyházban: „Mindez áldást hoz rám”**
Írta: Michael R. Morris

- 12** **Amiben hiszünk: Jézus Krisztus megszenvedett a bűneinkért**
- 14** **Krisztusról beszélünk: Tarts bűnbánatot, fordulj az Úrhoz, és gyógyulj meg!**
Írta: David L. Frischknecht
- 16** **Evangéliumi klasszikusok: A Gecsemáné tisztító ereje**
Írta: Bruce R. McConkie elder
- 38** **Utolsó napi szentek történetei**
- 74** **Az egyház hírei**
- 79** **Ötletek a családi esthez**
- 80** **Míg újra találkozunk: Tövisszorosú – a győzelem koszorúja**
Írta: Larry Hiller

42

42 A szövetség örökre szól
Írta: Marta Valencia Vásquez
Fiatal nőként hoztam egy döntést, miszerint egy nap majd elmegyek a templomba, pedig akkoriban még nem is volt templom Costa Ricában.

44 Végül hallgattam rá
Név a szerkesztőségben
A Madeline-nel töltött estém alkalmával a Lélek folyamatosan figyelmeztetett, hogy csak olyanokkal randevúzzak, akiknek magasak a normái.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett liahónát!
Tipp: egy gyönyörű hercegnő.

46 Kérdések és válaszok
„Miért vannak problémái a családomnak annak ellenére, hogy járunk istentiszteletre, családi esteket tartunk, és megpróbálunk az evangélium szerint élni? Mi más tehetnénk még?”

48 Poszter: Mindig emlékezzünk Órá!

49 Sort sorra: Lásd Tan és a szövetségek 76:22–24

50 Az újjáépítés jutalma
Írta: Ashley Dyer
A földrengésben leomlott épületek törmelékei közt ébredtem rá az egyéni értékemre.

52 A szentírások ereje
Írta: Adam C. Olson
Ennek a két tahiti fiatalnak csak esélyt kellett adnia a szentírásoknak.

55 A missziós mezőről: A kulcsmondát az áldásomban
Írta: Scott Talbot

56 Jézus Krisztus, a Közbenjáró
Írta: Boyd K. Packer elnök
A hitelező és az adós példázata segít megértenünk az igazságosságot, az irgalmat és az engesztelést.

50

70

59 Niya választása
Írta: Marcel Niyungi
Mikor észrevette, hogy a boltos túl sok visszajárót adott neki, döntenie kellett.

60 Húsvét hete
Bár a húsvétot csak egy napig ünnepeljük, egy hétre elegendő esemény jut rá a Szabadító életéből.

62 Gyermek műalkotásai a világ számos részéről
Halászháló, templomok, misszionáriusok és még sok minden más.

65 Különleges tanú: Hogyan tudok biztonságban maradni a világ rossz dolgai közepette?
Írta: Richard G. Scott elder

66 Hazahozni az Elemit: Jézus Krisztus a Szabadítóm és Megváltóm
Írta: Ana Maria Coburn és Cristina Franco

68 Boldogan otthon
Írta: Chad E. Phares
Egy kambodzsai testvérpár elmeséli, mi teszi őket boldoggá.

70 Kisgyermeknek

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
hivatalos nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer,
L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Paul B. Pieper

Tanácsadók: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.,
Yoshihiko Kikuchi

Ügyvezető igazgató: David L. Frischknecht

Szerkesztési igazgató: Vincent A. Vaughn

Grafikai igazgató: Allan R. Loyborg

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei:

Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Társ szerkesztő: Ryan Carr

Segéd szerkesztő: Susan Barrett

Szerkesztőségi munkatársak: David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller,
Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R.
Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul
VanDenBerghe, Julie Wardell

Főtítkár: Laurel Teuschler

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Scott Van Kampen

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Tervezési és gyártási munkatársak: Cali R. Arroyo,
Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett,
Thomas S. Child, Reginald J. Christensen,
Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnson,
Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomtatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Evan Larsen

Fordítás: Böröcz Attila

Az Egyesült Államok és Kanada területén kívül élők az előfizetésekkel és árákkal kapcsolatos ügyekkel forduljanak a helyi elosztóközpontjukhoz, illetve egyházközösségük vagy gyülekezetük vezetőjéhez.

Kéziratokat és kérdéseiket a következő címre
küldhetik: **Liahona, Rm.2420, 50 E. North Temple**
St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mail:
liahona@ldschurch.org.

A *Liahóna* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel, és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, malgas, marshall-szigeteki, magyar, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuán, szlovén, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2011. Minden jog fenntartva.
Printed in the United States of America.

A *Liahónában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenként, nem kereskedelmi egyházi és otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket az alábbi címekre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2011 Vol. 19 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

További információk az interneten

Liahona.lds.org

FELNŐTTEKNEK

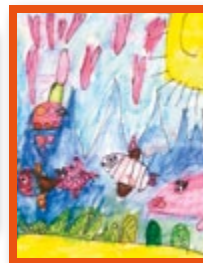
Ha szeretne **további megtéréstörténeteket olvasni** a Marshall-szigetéről, és további képeket nézni, menjen a www.liahona.lds.org címre.

FIATALOKNAK

Amikor két tahiti fiatal eldöntötte, hogy a szentírás-memorizálásra fog összpontosítani, megváltozott az életük (52. oldal). **További információk:** www.seminary.lds.org.

GYERMEKEKNEK

A nemzetközi művészeti

kiállítás **23 műalkotását** a 62–64. oldalon, a többi pedig a www.liahona.lds.org címen tekintheti meg.

A SAJÁT NYELVEDEN

A *Liahóna* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a www.languages.lds.org honlapon.

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

aktivizálás, 32

becsületesség, 59

bűnbánat, 12, 14, 32,
39

család, 46

egyéni érték, 50

egyházi vezetők, 9

egyháztörténet, 8

engesztelés, 12, 14, 16,
39, 66

erkölcsösség, 42, 44

feltámadás, 4, 16, 49,
60

gyógyulás, 80

hit, 32

ifjúsági hitoktatás, 52

igazlelkűség, 65

igazságosság, 56
40

irgalom, 56

isten természet, 70, 72

Jézus Krisztus, 4, 12,
14, 16, 20, 48, 49, 56,
60, 66, 80

megpróbáltatás, 46

megtérés, 28, 32, 38

misszionáriusi munka,

28, 55

munka, 9

művészet, 62

normák, 44

példa, 32

próféták, 10

Segítőegylet, 7

szabadulás terve, 41

szentírás-tanulmányozás, 52, 68

Szentlélek, 44

szerepet, 41

szolgálat, 11, 41, 50

szövetségek, 42

tehetségek, 62

Újszövetség, 60

úrvacsora, 20, 48

Írta:
Thomas S. Monson
elnök

Nincs itt, hanem feltámadott

Napjainkban csupán egy romhalmaz emlékeztet az egykori Kapernaumra, arra a tó parti városra, mely a Szabadító galileai szolgálatának központja volt. Itt prédikált a zsinagógákban, tanított a tó partján, és gyógyított az otthonokban.

Szolgálatának kezdetén Jézus Ésaiástól idézett: „Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást” (Ésaiás 61:1; lásd még Lukács 4:18) – mely az Isten fiainak és leányainak megmentésére irányuló isteni terv világos kijelentése volt.

Am Jézus galileai prédikálása szolgálatának csak a kezdetét jelentette. Az Ember Fiára kezdettől fogva egy rémisztő találkozó várt a Golgota hegyén.

Jézus – miután az utolsó vacsorát követően letartóztatták a Gecsemáné kertjében, majd tanítványai elhagyták, az emberek leköpdösték, kihallgatták és megalázták – hatalmas keresztjének súlya alatt a Kálvária felé haladt botladozva. Útja az örvendezéstől az áruláson és megkínzáson keresztül a kereszten elszenvedett halálíg vezetett.

A szent város című ének szavaival:

*A kép megváltozott. [...]
A reggel hideg lett és dermedt
Amint a kereszt árnyékot vetett
A magányos hegyen.¹*

Mennyei Atyánk a Fiát adta értünk. Idősebb Fivérünk pedig az életét.

A Mester visszafordulhatott volna az utolsó pillanatban. De nem tette. Mindenek alá ereszkedett, hogy mindent megmenthessen: az embert, a földet és minden élőlényt, amely azon valaha is lakott.

A kereszténység egyetlen szava sem bír nagyobb jelentőséggel számomra azoknál a szavaknál, melyeket az angyal mondott a zokogó Mária Magdolnának és a másik Máriának, amikor azok a hét első napján kimentek a sírhoz, hogy gondoskodjanak Uruk testéről: „Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadott” (Lukács 24:2–6).

E kijelentéssel megmenekültek mindazok, akik egykor éltek és meghaltak, akik most élnek és egy nap meg fognak halni, valamint azok is, akik csak a jövőben születnek és halnak meg.

Krisztus sír feletti győzelmének köszönhetően mindannyian fel fogunk támadni. Ez a lélek megváltása. Pál így írt erről:

„...vannak mennyei testek és földi testek: de más a mennyeiek dicsősége, más a földieké.

Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és más a csillagok dicsősége; mert csillag a csillagtól

különbözik dicsőségre nézve.

Épenígy a halottak feltámadása is” (1 Korinthusbeliek 15:40–42).

Mi a mennyei dicsőségre törekszünk. Mi Isten jelenlétében kívánunk élni. Mi egy örökkévaló családnak szeretnénk a tagjai lenni.

Bizonyágomat teszem, hogy Ő, aki mindannyiunkat megszabadított a végtelen haláltól, az igazság tanítója. De Ő több mint tanár. Ő a tökéletes élet mintaképe – de még egy mintaképnél is sokkal több. Ő a nagyszerű orvos – de Ő több mint egy orvos. Ő szó szerint a világ Szabadítója, Isten Fia, a Békesség Fejedelme, Izráel Szentje, vagyis a feltámadott Úr, aki kijelentette: „Én vagyok az első és az utolsó; én vagyok az, aki él, én vagyok az, aki megöletett; én vagyok a ti szószólótok az Atyánál” (T&Sz 110:4).

„Ó, mily jó ezt tudnom s mondanom: »Tudom, hogy él kegyes Megváltóm.«”²

Erről teszem tanúbizonyságomat. ■

JEGYZETEK

1. Frederick E. Weatherly, “The Holy City” (1892).
2. Tudom, hogy él kegyes Megváltóm. *Egyházi énekek*, 64.

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

Ajó tanítók egységre buzdítják azokat, akiket tanítanak. Amikor a tanulók elmondják a gondolataikat, és tisztelettel meghallgatják egymást, nem csak pozitív légkört teremtenek a tanuláshoz, de egységesebbé is válnak (lásd *Tanítás, nincs nagyobb elhívás*

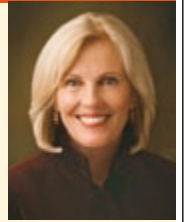
[1999], 63.). Amikor az általad tanítottak áhítattal bizonyágot tesznek Jézus Krisztus engeszteléséről és feltámadásáról, erősödik a köztük lévő egység. Ez az egység segíthet a családoknak követni Monson elnök azon tanácsát, hogy váljanak „örökkévaló családdá”.

FIATALOKNAK

Megmutatta nekünk a hazavezető utat

[A Szabadító] eljött a Földre, hogy megmutassa nekünk, hogyan kell élni a mennyben megalkotott terv szerint. Ez az a terv, melyet ha betartunk, akkor boldoggá tesz minket. Példájával megmutatta nekünk azt [az utat], amely által visszatérhetünk otthonunkba, Mennyei Atyánkhoz. Nála »rendíthetetlen[ebb] és állhatatos[abb]« ember még soha nem élt (lásd Móziás 5:15). Figyelmét soha semmi nem terelte el. Arra összpontosított, hogy véghezvigye az Atya akaratát, és mindvégig hű maradt isteni küldetéséhez. [...]

Ti részei vagytok e csodálatos tervnek, melyet a halandóság előtt mutattak be nekünk. Már akkor számítottunk arra, hogy most a Földre jövünk, amikor a terv elfogadásra került. Az időben és térben elfoglalt helyünk nem a véletlen műve. »Rendkívüli hit[etek] és jó cselekedetei[tek]« [Alma 13:3] lefektették annak alapját, hogy mit érhetek el most, ha hithűek és engedelmesek vagytok. ...nagyszerű munkát kell elvégeznetek. Isteni küldetésetek elvégzéséhez, valamint a boldogság terve szerinti élethez nektek is rendíthetetlennek és állhatatosnak kell lennetek...”

Elaine S. Dalton, a Fiatal Nők általános elnöke: Mindig, minden dologban és minden helyen. *Liahóna*, 2008. máj. 116.

GYERMEKEKNEK

Örökre családok lehetünk

Monson elnök azt tanítja, hogy a Szabadító Mengesztelésének hatalma által a halál után újra együtt lehetünk a családjainkkal. Az alábbi utasításokat követve hozd össze ezt a családot.

Utasítások: A bal oldalon található családtagokat a halál elválasztja egymástól és a Szabadítótól. Másold le ezt az oldalt, vagy nyomtasd ki a www.lds.org címről, de készíthetsz saját illusztrációt is, amelynek segítségével megmutathatod, hogyan tud összehozni bennünket a Szabadító. A szaggatott vonalak mentén hajtogasd össze a lapot úgy, hogy a lapok alján lévő csillagok egymáshoz érjenek, eltakarva a sötét részeket.

A Segítőegylet célja

Amikor elhívták az elnökségünket, kaptunk Anéhány forrásanyagot a Segítőegylet történetéről. Imádságos lélekkel mindet áttanulmányoztuk, mert tudni szerettük volna, mi a Segítőegylet célja, és hogy mit vár el tőlünk az Úr. Megtudtuk, hogy az Úr abból a célból hozta létre a Segítőegyletet, hogy szervezetbe tömörítse, tanítsa és inspirálja az Ő leányait, felkészítve őket az örök élet áldásaira.

Hogy a Segítőegylet betölthesse ezt a célját, a Úr meghagyta minden egyes nőtestvérnek külön-külön és mint szervezetnek a következőket:

1. Hitünk és személyes igazlelkőségünk gyarapítása.
2. A családok megerősítése.
3. Segítségnyújtás az Úr és az Ő gyermekeinek szolgálata által.

Ezt a munkát csak akkor tudjuk az Úr módján végezni, ha kérjük és befogadjuk a személyes kinyilatkoztatást, majd aszerint cselekszünk. Személyes kinyilatkoztatás nélkül nem lehetünk sikeresek. Ha hallgatunk a személyes kinyilatkoztatásra, nem vallhatunk kudarcot. Nefi próféta arra int bennünket, hogy a Szentlélek „minden olyan dolgot meg fog mutatni nek[ünk], amit meg kell tenn[ünk]” (2 Nefi 32:5). Meg kell engednünk magunknak, hogy elég csendesek és halkak legyünk ahhoz, hogy meghallhassuk a Lélek hangját.

Nőtestvérek, nélkülözhetetlen szerepet játszunk Isten királyságának felépítésében, és az Úr eljövételének előkészítésében. Sőt, az Úr munkáját nem végezhetjük el az Ő leányainak segítsége nélkül. Emiatt az Úr elvárja, hogy fokozzuk az áldozathozatalunkat. Elvárja tőlünk, hogy úgy töltsük be a Segítőegylet célját, ahogyan azelőtt még soha.

Julie B. Beck, a Segítőegylet általános elnöke.

A szentírásokból

Mózes 6:5–7; Lukács 10:30–37; Jakab 1:27;
2 Nefi 25:26; Móziás 3:12–13

Ha szeretnél olvasni egy nőről, aki a hit és a személyes igazlelkőség példaképe volt, lapozz a 28. oldalra!

Tanulmányozd ezt az anyagot, és ha helyénvalónak érzed, beszéld meg az általad látogatott nőtestvérekkel. A kérdések használata segíthet a nőtestvérek megerősítésében, valamint abban, hogy a Segítőegylet a saját életednek is szerves részévé váljon.

Mit tehetek én?

1. Milyen sugalmazást kaptam, amivel segíthetek növelni nőtestvéreim hitét, személyes igazlelkőségét, és erősíthetem családjukat és otthonukat? Milyen segítséget tudok nyújtani?
2. Hogyan fogom felhasználni ezt az üzenetet arra, hogy erősítsem a hitemet, és még jobban elkötelezzem magam a személyes igazlelkőségemre?

További információért látogass el a www.reliefsocietylds.org honlapra!

JEGYZETEK

1. Joseph Smith, *History of the Church*, 5:25.
2. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1998). 186.
3. M. Russell Ballard: A becsületesség asszonyai. *Liahóna*, 2002. dec. 39.

Történelmünkéből

A Segítőegylet 1842. június 9-én megtartott Egyik gyűlésén Joseph Smith próféta azt tanította a nőtestvéreknek, hogy egyletük „nem csak a szegények segítésére, hanem a lelkek megmentésére”¹ is hivatott. A Segítőegyletet kezdettől fogva ez a lelki és fizikai célkitűzéssel kapcsolatos kijelentés jellemezte. 1906-ban Joseph F. Smith elnök (1838–1918) azt tanította: „[A Segítőegyletnek] nem csupán a szegények, a betegek és a szűkölködők szükségleteivel kell törődnie, hanem kötelességének része – és pedig a nagyobbik része – az, hogy gondoskodjon a Sionban lévő anyák és leányok lelki jólétéről és szabadulásáról; ügyeljen arra, hogy senkit se hanyagoljanak el, hanem mindenkit óvjanak a csapásoktól, a balsorstól, a sötét erőktől és azoktól a gonoszságoktól, amelyek a világban fenyegetik őket.”² 2001-ben M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából újra elismételte ezt: „Ebben az egyházban minden olyan nőtestvérnek, aki szövetségeket kötött az Úrral, isteni utasítása, hogy segítsen a lelkek megmentésében, vezesse a világon lévő nőket, erősítse Sion otthonait, és építse Isten országát.”³

Kis és egyszerű dolgok

„...kis dolgokból jó elő az, ami nagyszerű”
(T&Sz 64:33).

EGYHÁZTÖRTÉNET VILÁGSZERTE

A Marshall-szigetek

Bár a második világháború alatt már jártak egyháztagok a Marshall-szigeteken, a misszionáriusi munka hivatalosan csak 1977 februárjában indult el. Abban az évben a Hawaii Honolulu Misszióból William Wardel és Steven Cooper eldereket jelölték ki, hogy ezen a területen dolgozzanak. Egy egyháztag, Eldred Fewkes segítségével, aki a munkája miatt költözött a szigetekre, sikerült elérniük, hogy egy másik egyház épületében tarthassák az istentiszteletet.

Az első évben a misszionáriusok 27 megtérte kereszteltek meg. Három évvel később a Marshall-szigetek a Mikronéziai Guam Misszió részévé vált. 1984-ben megalakult a

Marshall-szigeteki Majuro Kerület. Az egyháztagság tovább növekedett, ami 1991-ben egy második kerület létrehozásához vezetett a Kwajalein-atollon. 2006-ben megalakult a Marshall-szigeteki Majuro Misszió. A rákövetkező három évben rohamos növekedésnek indult az aktív egyháztagság az aktivizálásra irányuló erőfeszítéseknek, a megtért keresztelőknek és a helyi vezetőség erősítésének köszönhetően. Ennek eredményeképpen 2009. június 14-én megalakult a Marshall-szigeteki Majuro Cövek.

A Marshall-szigeteki egyháztagok hitével és megtérésével kapcsolatos történetek a 32. oldalon találhatóak.

Tanulni a konferenciából

A gyermekeink már felnőttek, saját otthonuk és családjuk van, de nagyszerű módszert találtunk arra, hogy tanulmányozhassuk a próféták szavait. Az általános konferencia után egy hónapon keresztül tanulmányozom a www.conference.lds.org címen található beszédek, és kiválasztok olyan idézeteket, melyek utasítást, útmutatást és vigaszt nyújtanak. Összegyűjtök annyit, hogy a következő hat hónap minden napjára jusson egy. (Áprilisban például a május 1-től október 31-ig tartó időszak minden egyes napjára kerestem egy idézetet.) Ezután lemásolom ezeket az idézeteket, és kiosztom a gyermekeimnek.

Ezek a napi idézetek jól kiegészítik a konferencia anyagainak személyes tanulmányozását, és gyakran válnak a családtagok közötti beszélgetések témájává. Csodálatos élmény átismételni a próféták tanácsát a konferenciát követő hónapokban, még akkor is, ha mérföldekre lakunk egymástól.

Christine Tippetts, USA, Utah

AZ EGYHÁZ A MARSHALL-SZIGETEKEN	
Egyháztagság	4 486
Missziók	1
Cövek	1
Kerületek	1
Egyházközségek/gyülekezetek	11

Ifj. J. Reuben Clark: Egy különleges képességekkel megáldott férfi

Jogi diplomájával és ragyogó elméjével felfegyverkezve ifj. J. Reuben Clark kiváló jogi és civil karriert futott be, melynek fénypontjaként 1930-ban Mexikó amerikai nagykövetségévé nevezték ki. E karrierjének azonban vége szakadt, amikor 1933. április 6-án Clark testvérét Heber J. Grant elnök második tanácsosaként támogatták az Első Elnökségben. Jóllehet akkoriban főpap volt, nem volt általános felhatalmazott. Csak később rendelték apostollá, miután 1934 októberében Grant elnök első tanácsosaként támogatták. Clark elnök később George Albert Smith és David O.

Clark elnök (balra) Lamont Toronto misszióelnökkel.

Az Első Elnökség 1945-ben (balról): ifj. J. Reuben Clark, Heber J. Grant és David O. McKay.

McKay elnök tanácsosaként is szolgált.

Clark elnök nagyon sok jót tett az egyháznak. Az egyik legkiemelkedőbb cselekedete az a példaértékű alázatosság volt, melyet akkor mutatott, amikor David O. McKay lett az egyház elnöke. McKay elnök Clark elnököt hívta el második tanácsosává. Mivel Clark elnök korábban első tanácsosként szolgált több Első Elnökségben is, néhányan nyilván azt gondolták, hogy most méltatlanul lefokozták. Clark elnök azonban tisztázta a helyzetet: „Az Úr szolgálatában nem az számít, hol szolgálsz, hanem az, hogyan szolgálsz. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában az ember elfoglalja azt a helyet, ahova annak rendje módja szerint elhívta, amely helyet pedig se nem keresi, se el nem utasítja.”¹

Clark elnök 1961. október 6-án hunyt el.
JEGYZET

1. Ifj. J. Reuben Clark, in Conference Report, October 1951, 154.

Ifj. Joshua Reuben Clark a Utah állambeli Grantsville-ben született, 1871. szeptember 1-jén. Nem rendelkezett magas iskolai képzettséggel, és nem járhatott középiskolába sem, édesanyja azonban tanította őt, ő pedig nagyon szeretett tanulni. A Utah Egyetemen osztályelsőként szerezte meg alapidomáját természettudományból, majd továbbtanult a New York-i Columbia Egyetemen, ahol jogi diplomát szerzett.

Clark testvér 1898-ban a Salt Lake templomban feleségül vette Lucine Annetta Savage-t, akivel négy gyermekük született.

AZ UNSZ MUNKAÜGYI SZOLGÁLTATÁSOK TANFOLYAMA

Az UNSZ Munkaügyi Szolgáltatások egy tanfolyamot kínál, mellyel azoknak kíván segíteni, akik munkát keresnek, be szeretnének iratkozni iskolába, vagy vállalkozásba kezdenek.

A tanfolyam segít az embereknek meghatározni a pályafutással kapcsolatos céljaikat, és kifejleszti bennük az önbizalmat ahhoz, hogy képesek legyenek sikereket elérni. Úgy tervezték, hogy egyszerre hatékony, interaktív, motiváló és szórakoztató legyen. Azok, akik alkalmazzák a tanfolyamon tanultakat, általában gyorsabban találnak munkát, mint egyébként.

A tanfolyamon olyan témák merülnek fel, mint például a pályafutási célok beazonosítása, a célok eléréséhez szükséges források megkeresése, önéletrajzírás és sikerek elérése az új állásban.

A tanfolyamok helyszínéről a püspöktől vagy a gyülekezeti elnöktől kérhetsz felvilágosítást, illetve látogass el a **www.ldsjobs.org** címre, és kattints a „Find a Center” [Központ keresése] hivatkozásra.

„GONDOLJ ISTENRE IFJÚSÁGODBAN” (PRÉDIKÁTOR 12:1).

A szentírások beszámolnak a próféták és apostolok szolgálatáról. E vezetők közül sokan már fiatal koruktól ismerték Istent. Őt ilyen szentírásbeli beszámolót mutatunk be, melyek leírják a később vezetővé vált személyek élményeit.

- Keresztelő Jánost, akit arra hívtak el, hogy felkészítse az embereket az Úr eljövetelére, „Isten angyala elrendelte erre a hatalomra, amikor nyolc napos volt” (T&Sz 84:27–28).

- Jósias királyt nyolc évesen koronázták meg, és 31 évig tartó uralma során arra törekedett, hogy segítsen a zsidóknak megtérni az evangéliumhoz (lásd 2 Királyok 22).

- Mormon körülbelül 10 éves volt, amikor Ammáron kiválasztotta őt a feljegyzések (Nefi lemezeinek) következő őrizőjének. Mormon körülbelül 16 éves korában a nefita seregek vezetője lett. (Lásd Mormon 1:2–4; 2:1–2.)

- Dávid még ifjú volt, amikor megölte Góliátot, talán épp annyi idős, mint Héliamán seregének ifjú harcosai (lásd 1 Sámuel 17:49–56; Alma 53:22).

- József 17 éves volt, amikor eladták Egyiptomba, ahol „az Úr Józseffel vala” (lásd 1 Mózés 37:2, 27–28; 39:2).

„Mindez áldást hoz rám”

Írta: Michael R. Morris

Egyházi folyóiratok

Ha szombat, akkor Elvira Guagliarello biztosan éppen Puerto Madryn-i otthona konyhájában serénykedik, mely az Argentína partjainál található Nuevo Gulfban, Chubut déli tartományában található.

Lisztet és vizet mér ki, majd a többi hozzávalóért nyúl. Munka közben alig szólal meg, a mozdulatai beszélnek helyette – elvégre az Úr munkáját végzi.

„Jó érzés tudnom, hogy valami jót teszek” – mondja Guagliarello nőtestvér, míg összekeveri a hozzávalókat. Miközben dolgozik, a Szabadítóra gondol, és boldoggá teszi a gondolat, hogy munkájának gyümölcse segíteni fog más egyháztagoknak is az Úrra emlékezni.

A 82 éves Guagliarello nőtestvér élvezi, hogy látogatónaként szolgálhat, vezényelhet az egyházközségében, és megsütheti az úrvacsorai kenyeret. Ezt az elhívását már 10 éve végzi felmagasztalva. Hét közben

magának készít egy vekni kenyeret, szombaton azonban arra szakít időt, hogy „külön az egyháznak” is süssön egyet. „Mindig azt mondom magamnak: »Kenyeret kell sütnöm, és istentiszletre kell mennem«. Nem akarok hibázni.”

Ha az egészsége engedi, minden évben megteszi a 20 órás buszutat északra, az Argentínai Buenos Aires templomba.

„Guagliarello nőtestvér mindig boldogan szolgál, amiben csak tud – mondja a püspöke, Jesús Santos Gumiel. – Az egyházközség tagjai tudják, hogy rá mindig számíthatnak. A kora ellenére minden szombaton szorgalmasan elkészíti a kenyeret, és vasárnap hithűen eljár az istentiszletre. Nagyon jó példa a számunkra.”

Guagliarello nőtestvér 1962-ben találkozott a teljes idejű misszionáriusokkal a Buenos Aires déli részén fekvő Mar del Platában. A misszionáriusok abban a panzióban laktak,

Elvira Guagliarello

ahol ő akkoriban dolgozott. Amikor 15 évvel később, miután Puerto Madrynba költözött, felismerte őket kopogtatás közben, meghallgatta a beszélgetéseket, megkeresztelkedett, és elkezdte szolgálattal teli életét az egyházban.

Ma egyedül lakik, de nem érzi magát magányosnak, hiszen ott vannak neki a szentírások, az egyházközségi családja, és imában gyakran beszélget Mennyei Atyánkkal. Ráadásul élvezi a Lélek társaságát is, melyet az Úr azoknak ígért, akik mások szolgálata által szolgálják Őt.¹

„Mindez áldást hoz rám – mondja Guagliarello nőtestvér mosolyogva. – Az egyházban mindig akad tennivaló, és ez boldoggá tesz engem. Mindig is örömet letem Mennyei Atyánk szolgálatában.” ■

JEGYZET

1. Lásd Henry B. Eyring: Az Úr erejével. *Liahóna*, 2004. máj. 19; lásd még János 14:16–18; Tan és a szövetségek 88:3.

A LEGTÖBBET KIHÖZNI AZ IDŐSKORBÓL

A hasznosság érzésének és a magány legyőzésének kulcsa, ha megke-

ressük azokat a módokat, melyekkel segíthetünk a rászorulókon. Ezra Taft Benson elnök (1899–1994) azt javasolta az egyház idősebb tagjainak, hogy vegyék fontolóra a következő szolgálati lehetőségeket:

1. A templomban való munka és a templomok gyakori látogatása.
2. A családtörténet összegyűjtése és megírása.
3. A misszionáriusi szolgálatban való részvétel.
4. A családi egység építése.
5. Egyházi elhívások elfogadása és teljesítése.
6. Krisztusi szolgálat nyújtása.
7. A fizikai erőnlét, egészség és aktivitás megőrzése.

Ezra Taft Benson, "To the Elderly in the Church," *Ensign*, Nov. 1989, 4–6.

JÉZUS KRISZTUS

MEGSZENVEDETT A BŰNEINKÉRT

Az egyik oka annak, hogy itt vagyunk a földön az, hogy megtanuljunk engedelmeskedni Isten parancsolatainak. Jézus Krisztuson kívül, aki tökéletes életet élt, mindazok, akik valaha a földön éltek, bűnöket követtek el (lásd Rómabeliek 3:23; 1 János 1:8). A bűn az, amikor szándékosan megszegjük Isten parancsolatait, és minden bűnnel jár büntetés is. Amikor bűnt követünk el, az igazságosság megköveteli, hogy elszenvedjünk a vele járó büntetést (lásd Alma 42:16–22).

Végül is bármilyen bűnt követünk el, annak az a következménye, hogy eltávolodunk Istentől (lásd 1 Nefi 10:21). Ez az elszakadás olyan súlyos,

hogy saját magunktól nem vagyunk képesek helyrehozni.

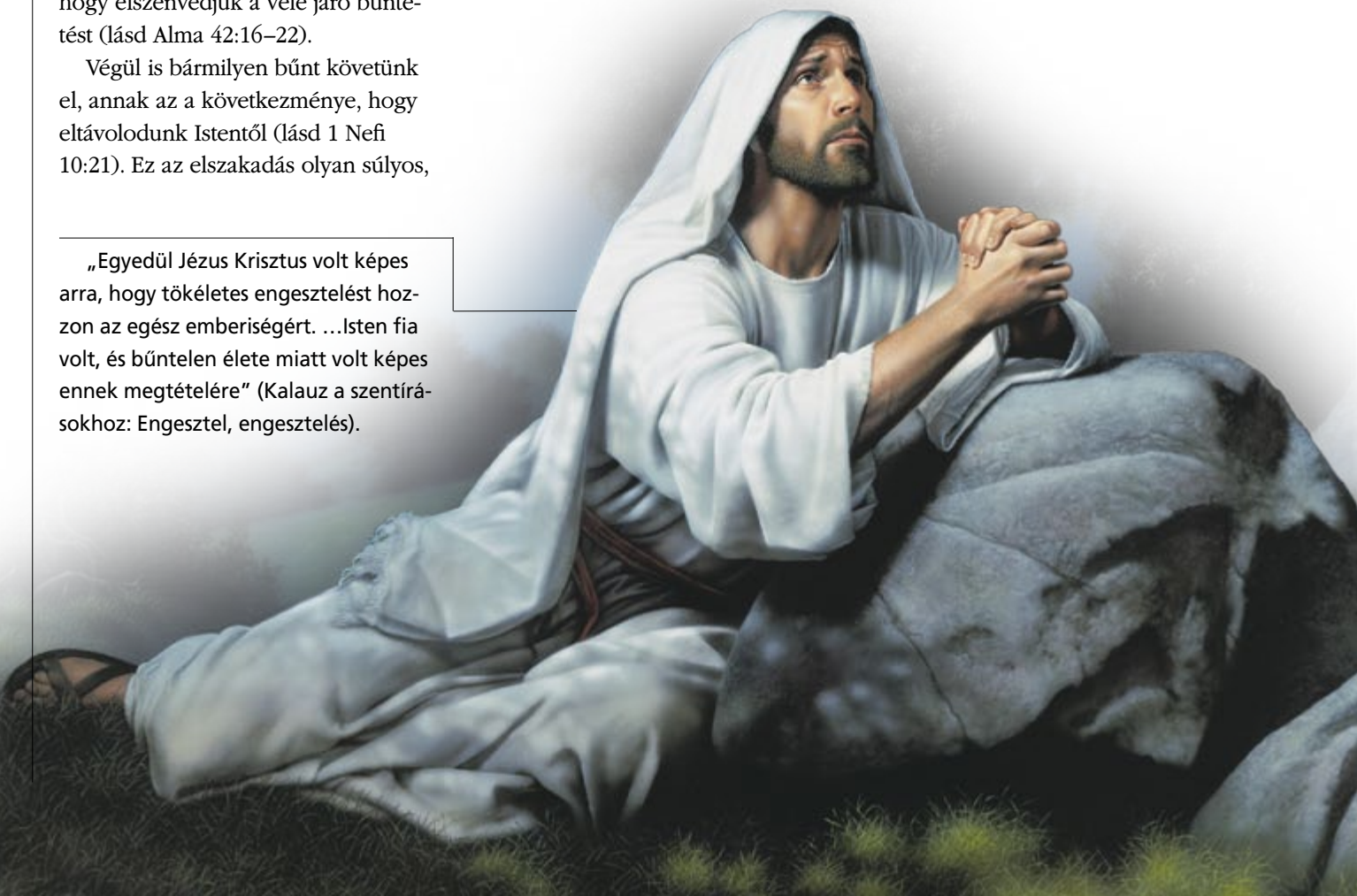
Hogy legyőzzük ezt az elszakadást, Mennyei Atyánk készített egy utat az Ő Egyszülött Fiának, Jézus Krisztusnak, hogy magára vehesse bűneink terhét, lehetővé téve számunkra azt, hogy lelkileg megtisztuljunk és újra egygé váljunk Vele. Ez az irgalom terve.

A Szabadító azt tanította: „Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem

ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek; de ha nem hajlandók bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogyan nekem” (T&Sz 19:16–17).

Jézus az engesztelése részeként megszenvedett a bűneinkért a Gecsemáné kertjében, majd a Kálvária keresztyén. Engesztelésének hatalmát bűneink megbánásával hozhatjuk el az életünkbe.

„Egyedül Jézus Krisztus volt képes arra, hogy tökéletes engesztelést hozzon az egész emberiségért. ...Isten fia volt, és büntelen élete miatt volt képes ennek megtételére” (Kalauz a szentírásokhoz: Engesztel, engesztelés).

Az engesztelés a következő áldásokat is nyújtja:

1. Feltámadás mindazok részére, akik a földön megszülettek (lásd Alma 11:42–45).

Jézus Krisztus, aki önként szenvedett a bűneinkért, azt mondta:

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltetek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű” (Máté 11:28–30). ■

További információkért lásd a következő kiadványokat: *Az evangélium tantételei* (2009), 63–71.; *Hűek a hithez* (2004), 98–105.

3. Képesség, hogy békére leljünk a megpróbáltatás idején, mert Jézus magára vette fájdalmaikat és betegségeinket (lásd János 14:27; Alma 7:11–12).

„Íme, én azért jöttem a világra, hogy megváltást hozzak a világnak, hogy megszabadítsam a világot a bűntől.

Aki tehát bűnbánatot tart, és úgy jön hozzám, mint egy kisgyermek, azt befogadom, mert az olyanoké Isten királysága. Íme, az olyanokért tettem le az én életemet, és vettem azt fel újra; tartsatok hát bűnbánatot, és jőjjetek hozzám ti földnek szélei, és legyetek megszabadítva” (3 Nefi 9:21–22).

2. Örök élet Isten jelenlétében mindazon gyermekek számára, akik a felelősségre vonhatóság kora előtt, azaz nyolc éves koruk előtt haltak meg (lásd Móziás 3:16; 15:24–25; Moróni 8:8–12).

4. Kárpótlás az igazlelkűeknek a földi életükben elszenvedett igazságtalanságokért (lásd Prédikáljátok evangéliumomat! [2004], 52).

Tarts bűnbánatot, fordulj az Úrhoz, és gyógyulj meg!

„Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé” (T&Sz 58:42).

A BŰNBÁNAT ÁLDÁSAI

„A bűn az isteni törvény elleni szándékos vétkezés. Jézus Krisztus engesztelése Isten ajándéka az Ő gyermekei számára, hogy azáltal helyrehozhassák és legyőzhessék a bűn következményeit. [...]

Jézus Krisztus engesztelésének ajándéka mindenkor és mindenhol biztosítja számunkra a bűnbánat és a megbocsátás áldásait.”

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben: A biztonságos visszatérés pontja. *Liahóna*, 2007. máj. 99, 101.

Írta: David L. Frischknecht

Tananyag Részleg

Nemrégiben egy derék, hithű hölgy ismerősöm komolyan megsérült egy autóbalesetben. Többek között bordatörést és csigolyatörést is szenvedett. A rehabilitációja során hát- és nyakmerevítőt kellett viselnie, hogy ne tudja mozgatni azokat. A merevítő nagyon kényelmetlennek tűnt. De szükséges volt, mert biztosította a feltételeket ahhoz, hogy a háta és a nyaka meg tudjon gyógyulni.

A bűnbánat is ilyen, mint ez a merevítő. Amikor bűnt követünk el, akkor megsérül a lelkünk, és isteni gyógykezelésre van szükségünk, hogy újra egészségesek lehessünk. A bűnbánat biztosítja a feltételeket ahhoz, hogy a Szabadító az engesztelés hatalma által *meggyógyítson* bennünket (lásd 3 Nefi 9:13). Ha a bűnbánat néhány része nem is kényelmes – mint például a hátmerevítő –, nekünk akkor is bűnbánatot kell tartanunk.

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben, a következőt tanította: „Az igaz bűnbánat visszavezet bennünket a helyes cselekedetekhez. Ahhoz, hogy igaz bűnbánatot tartsunk, fel kell ismernünk a bűneinket, lelkiismeret-furdalást vagy isteni szomorúságot kell éreznünk, és meg kell vallanunk e

bűnöket Istennek. Amennyiben komolyak a bűneink, egy felhatalmazott papsági vezetőnek is meg kell őket vallanunk. Kérünk kell Istent, hogy bocsásson meg nekünk, és mindent el kell követnünk annak érdekében, hogy helyrehozzuk a cselekedeteink által okozott kárt. A bűnbánat a gondolkodásmód és a szív változását jelenti – abbahagyjuk azokat a dolgokat, amelyek rosszak, és elkezdjük azokat, amelyek helyesek. Egy újfajta hozzáállást eredményez bennünk Isten, önmagunk és úgy általában az élet iránt.”¹

Amikor sikeresen végigmegyünk a bűnbánat folyamatán, az eredmény gyógyulás, megkönnyebbülés és boldogság. Dorothy J. R. White ezt írta:

*Nézd a könnyeket, melyek kívül csordulnak le,
de mégis a bensőnket mossák tisztára.*²

Az Úr ragaszkodással, szeretettel és meggyőzéssel kér bennünket, hogy bánjuk meg bűneinket, mert szeretne meggyógyítani bennünket. Ő testileg és lelkileg szenvedett, hogy megfizessen bűneinkért, ha mi megbánjuk azokat. Elmagyarázta:

„Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy

A tékozló fiú alázatosan visszatért atyjához, és azt mondta neki: „Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam!” (Lukács 15:21). Atyja szeretettel fogadta vissza otthonába. Így fogad vissza bennünket is Mennyei Atyánk, ha megbánjuk bűneinket.

ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek;

De ha nem hajlandóak bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogyan nekem;

Amely szenvedés nyomán, még én, Isten, mindenképp a legnagyobb is reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusból véreztem, és testben és lélekben is szenvedtem – és azt kívántam, hogy ne igyam ki a keserű poharat, és visszarettenjek –

Mindazonáltal dicsőség legyen az Atyának; én ittam, és befejeztem előkészületeimet az emberek gyermekeiért.

Ezért ismét megparancsolom neked, hogy tarts bűnbánatot” (T&Sz 19:16–20).

Bánjuk meg bűneinket most, forduljunk az Úrhoz, és gyógyuljunk meg! ■

JEGYZETEK

1. Dieter F. Uchtdorf: A biztonságos visszatérés pontja. *Liahóna*, 2007. máj. 100.
2. Dorothy J. R. White, „Repentance,” *Ensign*, July 1996, 27.

Melyek a bűnbánat és a megbocsátás áldásai?

- A Szentlélek megerősíti bennünk, hogy megbocsátást nyertünk.
- Isten leveszi rólunk a bűnök okozta bűntudat terhét.
- Sokkal nagyobb mértékben élvezhetjük majd a Szentlélek hatását.

További információkért a témával kapcsolatban, lásd: Ezékiel 33:15–16; Alma 12:33–34; 36:13, 17–20; és Boyd K. Packer, „The Brilliant Morning of Forgiveness,” *Ensign*, Nov. 1995, 18–21.

MIÉRT GYÓGYÍT MEG BENNÜNKET A BŰNBÁNAT?

Neil L. Andersen elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, ezt a kérdést a következő általános konferenciai beszédében segít megválaszolni: „Bánjátok meg bűneiteket, ... hogy meggyógyíthassalak benneteket” (*Liahóna*, 2009. nov. 40–43.). Alma próféta szintén segít megértenünk a bűnbánatot és az engesztelést (lásd Alma 42).

1. Bűnbánatunk elérhetővé teszi számunkra Krisztus engesztelését és azt, hogy meggyógyuljunk. Krisztus szenvedése a Gecsemáné kertjében és a Golgotán kiengesztelést hozott mindannyiunk bűneiért. Ő képes arra, hogy megbocsássa a vétkeinket, és nagyon várja, hogy ezt megtehesse.
2. Amikor bűnt követünk el, elfordulunk Istentől. Ez sebet ejt a lelkünkön.
3. Amikor bűnbánatot tartunk, „újra visszafordulunk” Isten felé. Ez megnyugtatja lelkiismeretünket. A megbocsátás „elve[szi] szívünkéből a bűnt” (Alma 24:10) és békét hoz a lelkiismeretbe (lásd Móziás 4:3), így meggyógyít bennünket.

Fontold meg, kivel oszthatod meg a bizonyosságodat azon áldásokról, melyekben a bűnbánatod eredményeként volt részed!

A GECSEMÁNÉ tisztító ereje

**Bruce R. McConkie
elder (1915–1985)**

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

Bruce R. McConkie 1915. július 29-én született az Egyesült Államokbeli Michiganban. 1946. október 6-án támogatták a Hetvenek Első Tanácsába, majd 1972. október 12-én apostollá rendelték el. Ez a beszéd az 1985. április 6-i általános konferencián hangzott el.

Úgy érzem – és a Lélek úgy tűnik, egyet ért vele –, hogy a legfontosabb tan, melyet kijelenthetek, és a legerőteljesebb bizonyosság, melyet megoszthatok, az Úr Jézus Krisztus engesztelő áldozatáról szól.

Az Ő engesztelése minden valaha megtörtént, vagy leendő eseményt felülmúl a teremtés hajnalától kezdve a soha véget nem érő örökkévalóságok korszakaiig.

Ez a jóság és kegyelem mindenek fölött való cselekedete, melyet csak egy isten tudott véghezvinni. Általa teljesül az Atya örökkévaló szabadulás tervének minden kikötése és feltétele.

Általa valósítják meg az ember halhatatlanságát és örök életét. Általa nyert szabadulást minden ember a haláltól, a pokoltól, a gonosztól és a vég nélküli gyötrelemtől.

És általa mindazok, akik hisznek Isten

dicsőséges evangéliumában és engedelmeskednek annak, mindazok, akik igazak, hithűek és legyőzik a világot, mindazok, akik szenvednek Krisztusért és az Ő igéjéért, mindazok, akiket üldöznek miatta, akiké vagyunk, olyanná válnak majd, mint Alkotójuk, és Vele ülhetnek az Ő trónján, és örökké tartó dicsőségben uralkodnak majd Vele mindörökké.

E csodálatos dolgokat említve a saját szavaimat fogom használni, bár azt hihetitek, hogy szentírások szavai, vagy más apostolok és próféták szavai.

Tény, hogy ezeket először mások jelentették ki, mostantól azonban az enyémekek, mert Isten Szent Lelke bizonyosságot tett nekem, hogy igazak, és ez most olyan, mintha az Úr először nyilatkozta volna ki ezeket nekem. Így hát hallottam a hangját és ismerem az Ő szavát.

A Gecsemáné kertjében

Kétezer évvel ezelőtt Jeruzsálem falain kívül volt egy kellemes kert, név szerint Gecsemáné, ahol Jézus és bizalmas barátai visszavonultak, hogy elmélkedjenek és imádkozzanak.

Jézus itt tanította meg a tanítványainak a királyság tanát, majd mind beszéltek azzal, aki mindannyiunk Atyja, akinek munkáját végezték és akinek a megbízásából szolgáltak.

Ezen a szent helyen, amely olyan volt, mint az Éden, ahol Ádám lakott, mint a Sinai-hegy, ahol Jehova a törvényeit adta, mint a Kálvária, ahol Isten Fia váltságul az életét adta sokakért, ebben a szentséges kertben az Örökkévaló Atya büntelen Fia magára vette minden ember bűnét, a bűnbánat feltételével.

Nem ismerjük, nem tudjuk elmondani, egyetlen halandó elme sem tudja felfogni a

Elfogása, pere és megostorozása

Ezt követően – meggyötört és minden erejétől megfosztott testtel –, szembe nézett Júdással és a többi megtestesült ördöggel, akik közül sok a főtanács tagja volt; majd egy kötéllel a nyakában elvezették Őt, akárcsak egy közönséges bűnözőt, hogy megítéljék a legfőbb bűnözők, akik zsidókként Áron székében ültek és rómaiakként Cézár hatalmát gyakorolták.

Annás, Kajafás, Pilátus és Heródes elé vezették, majd vissza Pilátushoz. Megvádolták, káromolták és megütötték. Undorító nyáluk folyt az arcán, miközben dühödt ostorcsapásaik tovább gyengítették fájdalomtól sajgó testét.

Haragból font vesszőkkel mérték csapásokat a hátára. Arcán patakozott a vér, amikor remegő homlokába belefúrodtak a töviskorona tüskéi.

De mindezekén túl még meg is korbácsolták. Egy olyan több ágú korbáccsal mérték rá egy hűján negyven ütést, melynek bőrfonataiba éles csontokat és hegyes fémdarabokat erősítettek.

Sokan már magába a korbácsolásba belehaltak, de ő állta a korbács miatti kínszenvedést, hogy a Kálvária könyörtelen keresztjén, gyalázatos halált halhasson.

Ezután cipelte a saját keresztjét, míg össze nem rogyott annak súlyától és az egyre fokozódó fájdalomtól és kínszenvedéstől.

teljes jelentőségét annak, amit Krisztus tett a Gecsemánében.

Azt tudjuk, hogy óriási vércseppek hullottak minden pórusából, miközben kiitta azt a keserű poharat, melyet Atyja adott neki.

Tudjuk, hogy olyan mértékű testi és lelki szenvedésen ment keresztül, amelyet az ember nem lenne képes elviselni, mert belehalna.

Tudjuk, hogy valamilyen, számunkra felfoghatatlan módon a szenvedése kielégítette az igazság követelményeit, megváltotta a bűnbánó lelkeket a bűn fájdalomától és az azzal járó büntetéstől, valamint elérhetővé tette

a kegyelmet azok számára, akik hisznek az Ő szent nevében.

Tudjuk, hogy a végtelen teher súlya okozta fájdalomtól és kínoztól reszketve a földre borult, és azt kívánta, hogy ne kelljen kiinnia a keserű poharat.

Tudjuk, hogy egy angyal jött hozzá a dicsőséges mennyből, hogy erősítse Őt a megpróbáltatásaiban. Feltételezéseink szerint ez az angyal Mihály volt, aki elsőként azért bukott el, hogy lehessenek halandó emberek.

Becslésünk szerint e végtelen haláltusa, ez a felülmúlhatatlan szenvedés mintegy három vagy négy órán át tartott.

***Halandó
elme felfogni
sem képes
annak teljes
jelentőségét,
amit Krisztus
a Gecsemá-
néban tett.***

A kereszten

Végül a Kálváriának nevezett dombon – amely egyébként Jeruzsálem falain kívül volt –, a római katonák ráfektették a keresztre, míg a tehetetlen tanítványok csak nézték őt, és a saját testükben érezték haláltusájának fájdalmait.

Jókorá fakalapácsokkal vasszegeket vertek a lábaiba, a kezeibe és a csuklóiba. Őt valóban megsebeztek a mi vétkeinkért és ütötték a mi gonoszságainkért.

Ezután felállították a keresztet, hogy mindenki láthassa, bámulhassa, átkozhassa és kigúnyolhassa. Ezt az ördögi gonosztságot három órán át, reggel 9 órától délig művelték.

Ezután az ég fekete lett. Három órán át sötétség borult a vidékre, ahogyan a nefitáknál is. Olyan hatalmas vihar kerekedett, mintha maga a természet istene vívta volna haláltusáját.

És ez így is volt, hiszen míg ő a kereszten függött még további három órán át, 12 órától délután 3 óráig, a Gecsemáné végtelen agóniája és könnyörtelen fájdalmai megisméltódtak.

Végül pedig, amikor teljesen alávetette magát az engesztelő gyötrelmeknek – a győzelem pillanatában, amikor Isten Fia betöltötte az Atya akaratát minden dologban –, akkor azt mondta: „Elvégeztetett!” (János 19:30), és önként kibocsátotta a lelkét.

A lélekvilágban

Amikor az irgalmas halál békéje és megnyugvása megszabadította Őt a halandóság fájdalmaitól és bánatától, belépett Isten paradicsomába.

A messiási ígérettel összhangban, amikor lelkét felajánlotta a bűnért, felkészült, hogy meglássa a magját:

a szent prófétákat és az elmúlt idők hithű szentjeit; mindazokat, akik magukra vették az Ő nevét, és azokat, akik az Ő fiaivá és leányaivá váltak, ahogy mi is, mert lelkileg Tőle születtek meg; mindazokat, akik összegyűltek a lélekvilágban, hogy lássák az Ő arcát és hallják a hangját.

Mintegy 38–40 óra, vagyis a zsidók időszámítása szerint három nap elteltével, a mi áldott Urunk eljött az arimathiai sírbolthoz, ahová Nikodémus és Arimathiai József a részben bebalzsamozott testét helyezték.

Feltámadása

Ezt követően, számunkra felfoghatatlan módon, magára öltötte azt a testet, mely még nem látott romlandóságot, és feltámadt ama dicsőséges halhatatlanságban, mely olyanná tette Őt, mint amilyen feltámadt Atyja volt.

Ezután megkapott minden hatalmat az égben és a földön, örökkévaló felmagasztosulásban részesült, megjelent Mária Magdolnának és még sokaknak, majd felemelkedett a mennybe, hogy ott a Mindenható Atyaisten jobbján helyet foglaljon, és örök dicsőségben kormányozzon mindörökre.

Engesztelésének tetőpontja az volt, amikor harmadnapon feltámadott a halálból. Feltámadásának hatásai, számunkra egyébként bizonyos tekintetben felfoghatatlan módon, kiterjednek minden emberre, hogy mindannyian előjöhessenek a sírból.

Ahogy Ádám elhozta a halált, Krisztus elhozta az életet; amiképpen Ádám a halandóság atyja, úgy Krisztus a halhatatlanság atyja.

E két dolog – a halandóság és a halhatatlanság – nélkül az ember nem tudja kimunkálni saját szabadulását, és nem tud az egek felett olyan magasságokba emelkedni, ahol az istenek és angyalok lakoznak mindörökre, örökkévaló dicsőségben.

Az engesztelésről való tudás

Nos, Krisztus engesztelése az evangélium legelemibb és legalapvetőbb tana, mégis minden kinyilatkoztatott igazságunk közül ez a legkevésbé értett tan.

A legtöbbünknek felszínes a tudása, és az Úrra és az Ő jóságára támaszkodunk abban, hogy majd átvezet bennünket az élet megpróbáltatásain.

De ha olyan hitre vágyunk, mint amilyen Énóknak és Illésnek volt, hinnünk kell abban, amiben ők hittek, tudnunk kell, amit ők tudtak, és úgy kell élnünk, ahogyan ők éltek.

Hadd buzdítsalak benneteket, hogy jöjjetek, és szerezünk együtt szilárd és biztos tudást az engesztelésről.

Félre kell tennünk az emberi elméleteket, a bölcsek bölcsességét, és arra a Lélekre kell hallgatnunk, amely azért adatott, hogy minden igazsághoz elvezessen minket.

Kutatnunk kell a szentírásokat, és azokat az Úr szándékaként, akaratként és hangjaként, továbbá Istennek,

a szabadulásra vonatkozó valóságos hatalmaként kell elfogadnunk.

Miközben olvasunk, elmélkedni és imádkozni fogunk, eszünkbe fog jutni Isten három kertje: az Édenkert, a Gecsemáné kertje és az üres sírbolt kertje, ahol Jézus megjelent Mária Magdolnának.

A teremtés, a bukás és az engesztelés

Az Édenben minden teremtet dolgot paradicsomi állapotban látunk majd – halál, nemzés és próbatételi élmények nélkül.

Meg fogjuk tudni, hogy az effajta teremtés, amely most még ismeretlen az emberek számára, volt az egyetlen módja annak, hogy gondoskodjanak a bukásról.

Látjuk majd Ádámot és Évát, az első férfit és az első nőt,

ahogyan halhatatlan és paradicsomi állapotukból lejjebb lépnek, hogy az első halandó testté váljanak a földön.

A halandóság, beleértve azt is, ahogy abban a nemzés és a halál történik, megjelenik a világon. A vétek elkövetése miatt pedig gyakorlatilag is elkezdődik a megpróbálás és vizsgák időszaka.

Később a Gecsemánében látjuk Isten Fiát, amint megmenti az embert a testi és lelki haláltól, melyet a bukás következményeként kell elszenvednie.

Végül pedig az üres sír előtt felismerjük, hogy Krisztus, a mi Urunk, szétépte a halál kötelékét, és örökre győzedelmeskedett a sír felett.

Így a teremtés a bukás atyja; a bukás következménye lett a halandóság és a halál; Krisztus által pedig eljött a halhatatlanság és az örök élet.

Feltámadásának hatásai kiterjednek minden emberre, hogy mindannyian előjöhessenek a sírból.

Ha nem lett volna Ádám bukása, amely elhozta a halált, Krisztus engesztelése sem történhetett volna meg, mely lehetővé tette az életet.

Az Ő engesztelő vére

És most, az Isten vérének kiöntásával megvalósult tökéletes áldozatra vonatkozóan tanúbizonyságomat teszem, hogy az a Gecsemáné kertjében és a Golgota keresztnél történt meg, biznyságomat teszem továbbá, hogy Jézus Krisztus az Élő Isten Fia, aki a világ bűnei miatt feszítettek keresztre. Ő a mi Urunk, a mi Istenünk és a mi Királyunk. Ezt magamtól, mindenki mástól függetlenül tudom.

Egyike vagyok a tanúinak és hamarosan megtapinthatom majd a szögek nyomait a kezén és a lábán, és könnyeimmel áztathatom majd a lábát.

De abban a helyzetben sem fogom jobban tudni, mint ahogyan most tudom, hogy Ő Isten Mindenható Fia, Ő a mi Szabadítónk és Megváltónk, és a megváltás egyedül az Ő engesztelő vérében és vére által lehetséges.

Isten adja meg nekünk, hogy mindannyian a világosságban járassunk, ahogyan Isten, a mi Atyánk is a világosságban van, és hogy így, az ígérek szerint Fiának, Jézus Krisztusnak a vére megtisztítson bennünket minden bűntől. ■

Alcímek hozzáadva; a nagybetűsítés, központozás és betűzés szabványosítva.

Írta: D. Todd
Christofferson elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

HOGY MINDIG EMLEKEZZÜNK ŐRÁ

*Amikor mindig emlékezünk a Szabadítóra, akkor „jókedvvel [meg tudjuk tenni] mindazon dolgokat, amikre erőnkől te-
lik”, és biztosak lehetünk abban, hogy az Ő hatalma és irán-
tunk érzett szeretete átsegít bennünket a nehéz időszakokon.*

Az úrvacsorai imák megerősítik, hogy az Úr Jézus Krisztus által bevezetett úrvacsora egyik központi célja, hogy „órán mindenkor emlékez[ünk]” (T&Sz 20:77, 79). A Szabadító

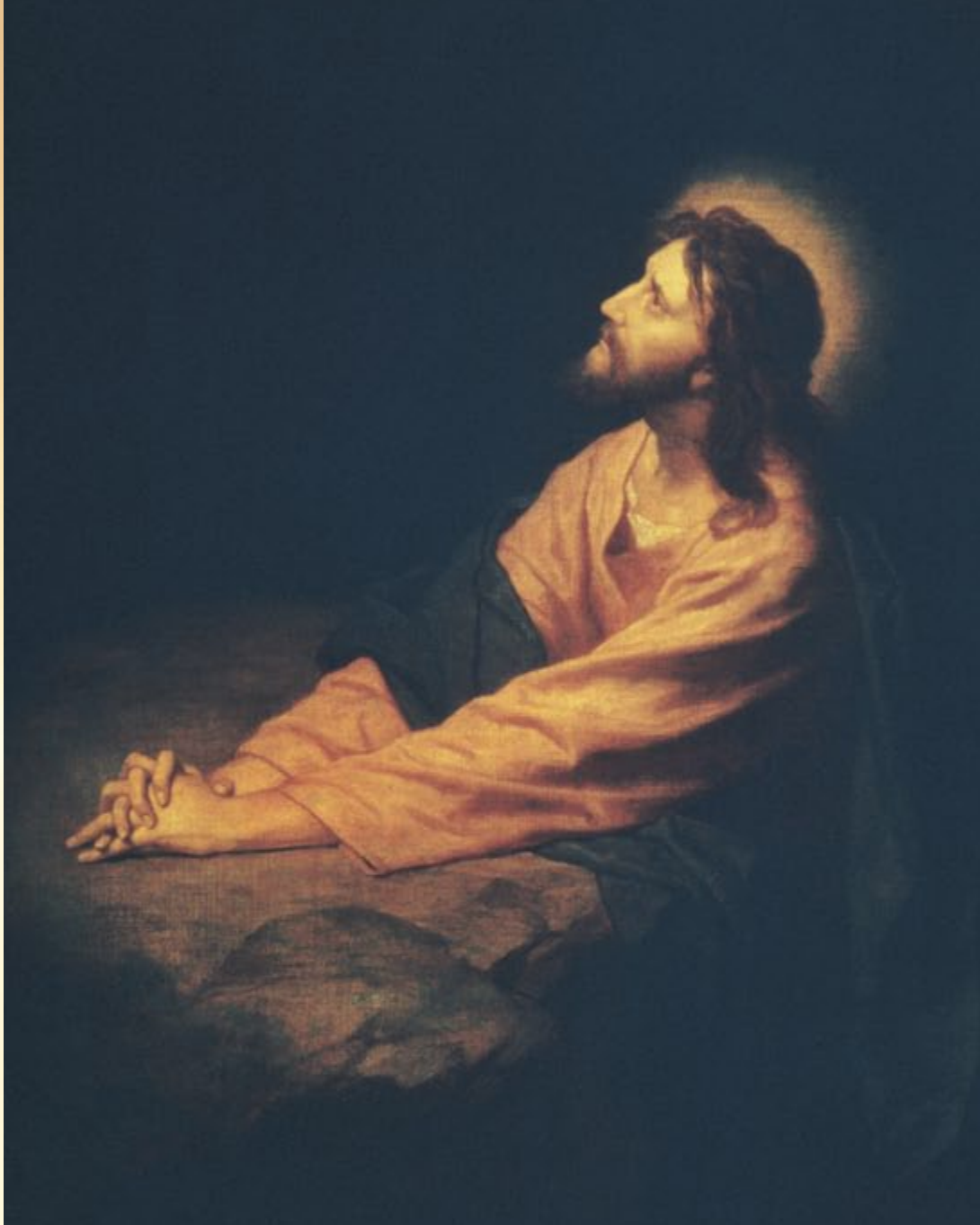
való emlékezés nyilvánvalóan magába foglalja az Ő engesztelésére való emlékezést is, amelyet a kenyér és a víz képvisel jelképesen, melyek szenvedésének és halálának szimbólumai. Soha nem szabad elfelejtenünk, amit értünk tett, mert engesztelése és feltámadása nélkül az életnek nem lenne értelme. Az Ő engesztelése és

feltámadása által azonban életünkben örökkévaló, isteni lehetőségek rejlenek.

Három szemszögből szeretném kifejteni, mit jelent „órán mindenkor emlékezni”: először is, törekedni arra, hogy tudjuk

és kövessük az Ő akaratát; másodsor, felismerni és elfogadni azon kötelezettségünket, hogy elszámoljunk Krisztusnak minden gondolatunkkal, szavunkkal és cselekedetünkkel; és harmadszor: hittel és félelem nélkül élni, tudván, hogy mindig a Szabadítóhoz fordulhatunk segítségért.

Ti és én életünk középpontjává tehetjük Krisztust, és eggyé válhatunk Vele, ahogyan Ő és az Atya egyek. Kezdhethetjük azzal, hogy mindent kiürítünk az életünkéből, majd fontossági sorrend szerint egyenként visszahelyezzük azokat úgy, hogy a Szabadító kerüljön a középpontba.

1. Törekedjünk arra, hogy ismerjük és kövessük Krisztus akaratát, ahogyan Ő is törekedett Atyja akaratát megtenni!

Az úrvacsorai kenyér áldás arra kötelez bennünket, hogy készek legyünk magunkra venni a Fiú nevét, és „őrá mindenkor emlékezni és parancsolatait betartani, melyeket [nekünk] adott” (T&Sz 20:77). Ezt a szöveget így is lehetne olvasni: „rá mindenkor emlékezni, *hogyan* parancsolatait betart[suk]”. Ő pontosan így emlékezett mindig az Atyára. A saját szavaival: „Én semmit sem cselekedhetek magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam

akarátát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét” (János 5:30).

Jézus tökéletes egységet valósított meg az Atyával azáltal, hogy alávetette önmagát, testileg és lelkileg is, az Atya akaratának. Jézus ezt mondta Atyjára utalva: „Én mindenkor azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek” (János 8:29). Mivel az volt az Atya akarata, ezért Jézus alávetette magát még a halálnak is: „És a fiú akarata eggyé lesz az Atya akaratával” (Móziás 15:7). Az Atyára való összpontosítása az elsődleges oka annak, hogy Jézus szolgálata ilyen világos és erőtelejes volt.

Pontosan így mi is életünk középpontjává

tehetjük Krisztust, és eggyé válhatunk Vele, ahogyan Ő és az Atya egyek (lásd János 17:20–23). Kezddhetjük azzal, hogy mindent kiürítünk az életünkéből, majd fontossági sorrend szerint egyenként visszahelyezzük azokat úgy, hogy a Szabadító kerüljön a középpontba. Először azokat a dolgokat tegyük a helyükre, melyek lehetővé teszik, hogy mindig emlékezzünk Őrá: a gyakori imádkozást és szentírás-tanulmányozást; az apostoli tanítások alapos tanulmányozását; a felkészülést arra, hogy hetente érdemesen vegyünk az úrvacsorából; a vasárnapi hódolatot; valamint azon dolgok feljegyzését és emlékeztetben tartását, melyeket a Lélek és a tapasztalat tanítanak nekünk a tanítványságról.

Itt olyan dolgok is eszetekbe juthatnak, amelyek az életetek e szakaszában kifejezetten rátok vonatkoznak. Amint elegendő időt szánunk e dolgokra és mindent megteszünk azért, hogy Krisztusra összpontosíthassuk életünket, elkezdhetünk felvállalni más kötelezettségeket és értékes dolgokat, mint például a tanulást és a családi felelőségeket. Így a létszükséges dolgokat nem fogják kiszorítani életünkéből a csupán jó dolgok, az értéktelenebb dolgok pedig hátrébb kerülnek a ranglistán, vagy teljesen kiszorulnak az életünkéből.

Elismerem, hogy nem egyszerű dolog akaratainkat úgy összehangolni Jézus Krisztuséval, ahogyan Ő tette az Atyáéval. Brigham Young elnök (1801–1877) megértően beszélt ezen kihívásunkról, amikor azt mondta:

„Mindazok után, amit [Jézus] mondott és tett, miután oly sokáig vezette ezt a népet, nem érzitek, hogy elveszítettétek Istenben való bizalmatokat? Érzitek magatokban? Megkérdezhetitek: »Brigham testvér! Érzed ezt magadban?« Igen. Tudom, hogy valamilyen szinten elvesztettem bizalmamat Őbenne, akiben bízhatnék. Miért? Mert a bukás következményeképp nem rendelkezem a hatalommal. [...]

...Néha valami [feltámad] a bensőmben, ami bizonyos mértékben elválasztja akaratomat Mennyei Atyám akaratától – valami, ami miatt akaratom és Mennyei Atyám akarata nem teljesen egy. [...]

Amennyire lehetséges, amennyire bukott természetünkéből telik, amennyiben hitet és tudást szerezhettek önmagunk megismeréséhez, érezzük és tudnunk kell, hogy annak az Istennek az akarata, akit szolgálunk, a mi akarataink is, és semmi más akarataink nincs, sem most, sem pedig az örökkévalóságban.”¹

Talán nem könnyű, mégis állhatatosan törekedhetünk előre az Úrba vetett hittel. Tanúsíthatom, hogy idővel egyre nagyobb lesz azon vágyunk és képességünk, hogy mindig emlékezzünk a Szabadítóra és kövessük Őt. Türelemmel igyekezzünk e cél felé, és mindig imádkozzunk, hogy tisztán láthassunk, és megkapjuk a szükséges isteni segítséget. Nefi azt tanácsolta: „...azt mondom nektek, hogy mindig imádkozzatok, és ne bátortalanodjatok el, hogy semmit ne tegyetek az Úrnak anélkül, hogy először Krisztus nevében az Atyához ne imádkoznátok, hogy cselekedeteket nektek szentelje, hogy cselekedetetek lelketek jólétét szolgálhassa” (2 Nefi 32:9).

Én akkor láttam egy egyszerű példát az ilyen imára, amikor Dallin H. Oaks eldöntött a Tizenkét Apostol Kvórumából és engem felkértek, hogy készítsünk interjút egy másik országban élő házaspárral videokonferencia segítségével. Nem sokkal azelőtt, hogy beléptünk a stúdióba, még utoljára átfutottam a házaspárról begyűjtött információkat, és úgy éreztem, készen állok az interjúra. Néhány perccel a kezdés előtt megláttam Oaks eldöntött, amint egyedül ült, lehajtott fejjel. Pár pillanat múlva felnézett, és azt mondta: „Csak befejeztem az imámat, hogy felkészüljek erre az interjúra. Szükségünk lesz a tisztánlátás ajándékára.” Nem mulasztotta el a felkészülés legfontosabb módját: az imádkozást, hogy teljesítményünket a javunkra és az Úr dicsőségére szentelje.

2. Készüljünk fel arra, hogy elsámoljunk Krisztusnak minden gondolatunkkal, szavunkkal és tettünkkel!

A szentírások világossá teszik, hogy lesz egy nagy ítéletnap, amikor az Úr kiáll, hogy

*Egyszer minden-
nel, amit „meg-
űszunk” az
életben, vagy
amit sikerül el-
rejtenuk mások
elől, szembesül-
nünk kell, ami-
kor eljön az az
elmaradhatatlan
nap, amikor
Jézus Krisztus, a
tisztá és tökéletes
igazság Istene elé
emeltetünk.*

ítélkezzen a nemzetek felett (lásd 3 Nefi 27:16), és amikor minden térd meghajlik, és minden nyelv megvallja, hogy Ő a Krisztus (lásd Rómabeliek 14:11; Móziás 27:31; T&Sz 76:110). Ennek az ítéletnek a különleges természetét és mértékét Alma írta le a Mormon könyvében:

„Mert szavaink kárhoztatni fognak bennünket, igen, minden cselekedetünk kárhoztatni fog minket; nem találtatunk szeplőtelennek; és gondolataink is kárhoztatni fognak minket; és ebben a rettenetes helyzetben nem merünk majd felnézni az Istenünkre; és igencsak örülnénk, ha megparancsolhatnánk a szikláknak és a hegyeknek, hogy omoljanak ránk és rejtessenek el a ő színe előtt.

De ez nem történhet meg; elő kell jönnünk és ott kell előtte, az ő dicsősége, és hatalma, és ereje, fensége és uralma előtt állnunk, és örök szégyenükre el kell ismernünk,

hogy minden ítélete igazságos; hogy minden cselekedetében igazságos, és hogy irgalmas az emberek gyermekeihez, és hogy minden hatalma megvan arra, hogy minden embert megszabadítson, aki hisz az ő nevében és bűnbánathoz illő gyümölcsöt hoz” (Alma 12:14–15).

Amikor a Szabadító meghatározta evangéliumát, ez az ítélet központi szerepet játszott benne. Azt mondta:

„Íme megadtam nektek az evangéliumomat, és ez az evangélium, amit megadtam nektek – hogy eljöttem a világra, hogy Atyám akaratát tegyem, mert az én Atyám küldött engem.

És Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltessem a keresztre; és miután felemeltem a keresztre, hogy minden embert magamhoz vonzhassak, hogy amint engem felemeltek az emberek, éppen úgy emelje fel

az Atya az embereket, hogy előttem álljanak, hogy cselekedeteik szerint megítéltesenek, vajon jók vagy gonoszak voltak-e.

És ezen okból emeltetem fel; tehát az Atya hatalma szerint minden embert magamhoz vonzok majd, hogy cselekedeteik szerint megítélthessenek” (3 Nefi 27:13–15).

A keresztre való felemeltetés természetesen jelképesen Jézus Krisztus engesztelésére utal, amely által eleget tett az igazságosság velünk szemben támasztott követelményeinek. Más szavakkal: a Gecsemáné kertjében és a Golgotán való szenvedése és halála által megfizette az árat, melyet az igazságosság követelt meg a bűneinkért. Ezért ő áll az igazságosság helyén, és ő személyesíti azt meg. Ahogyan Isten a szeretet, éppen úgy Isten az igazságosság is. Most már Jézus Krisztusnak vagyunk adósai és Neki vagyunk lekötveztettjei. Következésképpen joga van megítélni bennünket.

Ez az ítélet, elmondása szerint, a cselekedeteinken alapul. Evangéliumának „örömhíre” legfőképpen az, hogy bűnbánatunk függvényében a megbocsátás ajándékát kínálja nekünk. Ezért ha cselekedeteink között szerepel a bűnbánat is, akkor megbocsátja vétkeinket és hibáinkat. Amennyiben nem vagyunk hajlandók bűnbánatot tartani, elutasítva ezzel a bűnbocsánat ajándékát, akkor számolnunk kell az igazságosság büntetésével, melyet most már Ő képvisel. Azt mondta: „Mert íme, én, Isten, mindenképp elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek; de ha nem hajlandók bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogyan nekem” (T&Sz 19:16–17).

Emiatt az „óra mindenkor emlékezni” azt jelenti, hogy mindig emlékezünk rá, hogy előtte semmi nem marad titokban. Az életünknek egyetlen olyan része sincs – se cselekedet, se szó, se gondolat –, amelyről az Atyának és a Fiúnak ne lenne tudomása. Egyetlen csalás a dolgozatírás-kor, egyetlen bolti lopás, egyetlen buja fantáziálgatás vagy élvezet, egyetlen hazugság sem marad észrevétlen. Nem fognak szemet hunyni feletted, nem lehet elrejtetni előlük és nem lesz elfelejtve. Egyszer mindennel, amit „megúszunk” az életben, vagy amit sikerül elrejtenuk mások elől, szembeszólnunk kell, amikor eljön az az elmaradhatatlan nap, amikor Jézus Krisztus, a tiszta és tökéletes igazság Istene elé emeltetünk.

Ennek valósága ösztönzött több ízben arra, hogy bűnbánatot tartsak, vagy teljes egészében elkerüljem a bűnt. Egyszer egy házeladás alkalmával a dokumentumba

hiba került, és ezzel olyan helyzetbe kerültem, hogy teljesen törvényesen több pénzt szerezhettem volna a vásárlótól. Az ingatlanügynököm megkérdezte, hogy szeretném-e megtartani a pénzt, hiszen ez jogomban áll. Elképzeltem, ahogy odaálllok az Úr, az igazság megtestesítője elé, és megpróbálom elmagyarázni neki, hogy törvényes jogomban állt kihasználni a vevőt és a tévedését. Úgy éreztem, nem lennék túl meggyőző, különösen azért, mert ezzel egyidejűleg valószínűleg éppen irgalomért könyörögnék saját magam számára is. Tudtam, hogy nem lennék képes együtt élni magammal, ha tisztességtelenül megtartanám a pénzt. Azt válaszoltam az ügynöknek, hogy maradunk az eredeti megállapodás szerinti összegnél. A tudat, hogy ezzel az üggyel kapcsolatban semmi megbánni valóm nincsen, sokkal többet ér nekem bármely pénzösszegnél.

Fiatalkoromban egyszer az én figyelmetlenségem miatt az egyik fiútestvérem könnyebb sérülést szenvedett. Akkoriban nem vallottam be, hogy az én butaságom miatt történt, és azóta sem tudta senki, hogy közöm volt a történetekhez. Évekkel később egyszer azért imádkoztam, hogy Isten nyilatkoztassa ki nekem, van-e bármi olyan az életemben, amit helyre kell hoznom, hogy még elfogadhatóbb legyek Őelőtte. Ekkor jutott eszembe ez az eset. Már el is feledkeztem róla, de a Lélek azt suttogetta, hogy ez egy megoldatlan vétke, melyet be kell vallanom. Felhívtam a testvéremet, és a bocsánatát kértem, amelyről ő azonnal és nagylelkűen biztosított engem. A szégyenkezésem és sajnálkozásom valószínűleg kisebb lett volna, ha rögtön a történetek után bocsánatot kérek.

Érdekes és fontos volt számomra, hogy az Úr nem feledkezett el arról a régmúlt eseményről, pedig én már igen. A bűnök nem oldódnak meg maguktól, nem halványulnak csak úgy el. A bűnök nem lehet a szőnyeg alá seperi a dolgok örökkévaló rendszerében. Foglalkozni kell velük, és az a csodálatos, hogy a Szabadító engesztelő kegyelmének köszönhetően a bűnök sokkal boldogabban és kevésbé fájdalmas módon lehet kezelni, mintha közvetlenül próbálnánk meg kielégíteni az igazságosság követelményeit.

Ezért bátorságot kell merítenünk abból, amikor egy olyan ítéletre gondolunk, mely során semmi fölött nem siklik el a figyelem, mert ez azt is jelenti, hogy egyetlen engedelmes tett, kedvesség és jócselekedet – legyen az bármilyen apró – nem merül soha feledésbe, és nem vonják meg tőlünk az azért járó áldásokat.

Tisztában vagyunk vele, hogy kihívásokat, csalódásokat és bánatot kell átélnünk ilyen vagy olyan módokon, de azt is tudjuk, hogy a végén a mi isteni Szószólónknak köszönhetően „minden dolog összefog a jav[unkért]”.

3. Ne féljünk, és forduljunk a Szabadítóhoz segítségért!

A visszaállítás hajnalán Jézus tanácsokat adott és vigaszt nyújtott Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek, akik a Mormon könyve fordításán dolgoztak, és akikre nem sokkal ezután ráruházták a papságot. Joseph ezidőtájt 23 éves volt, Oliver pedig 22. Az üldöztetések és az akadályok gyakoriak, ha nem mindennaposak voltak. 1829 áprilisában az Úr e körülmények között a következőképpen szólt hozzájuk:

„Ne félj tehát kicsi nyáj; tegyél jót; hadd szövetkezzen ellened föld és pokol, mert ha a sziklámra lettél felépítve, akkor ők nem győzedelmeskedhetnek.

Íme, én nem kárhoztalak titeket; menjtek utatokra, és többé ne kövessetek el bűnt;

józanossággal végezzétek el a munkát, amit megparancsoltam nektek!

Minden gondolatban reám tekintetek; ne kételkedjete, ne féljete!

Lássátok a sebeket, melyek oldalamba hatoltak, valamint a szögek nyomait a kezemen és a lábamon; legyetek hűségesek, tartsátok be a parancsolataimat, és örökölni fogjátok a menny királyságát! Ámen” (T&Sz 6:34–37).

Minden gondolatban a Szabadítóra tekinteni természetesen egy másik módja annak, hogy Őrá mindenkor emlékezzünk. Miközben ezt tesszük, se kételkednünk, se pedig félünk nem kell. A Szabadító emlékeztette Josephet és Olivert, ahogyan minket is, hogy engesztelése által minden hatalmat Ő kapott meg a mennyben és a földön (lásd Máté 28:18), és hogy megvan a képessége és az akarata

ahhoz, hogy megvédelmezzen bennünket és kiszolgálja szükségleteinket. Csak hithűnek kell lennünk és akkor értelemszerűen Őrá bízhatjuk magunkat.

A Josephnek és Olivernek adott vigasztaló kinyilatkoztatás előtt a prófétának egy szívszaggató, fájdalmas élményt kellett átélnie, mely megtanította neki, hogy a Szabadítóra tekintsen, ne pedig az emberek véleményétől, nyomásától és fenyegetéseitől tartson.

1828. júniusában Joseph megengedte Martin Harrisnek, hogy magával vigye a Mormon könyve kéziratának első 116 oldalát a pennsylvaniai Harmonyból a New York állambeli Palmyrába, hogy ott megmutassa azt a családtagjainak. Mivel Martin nem tért vissza a megígért időpontra, a nyugtalan Joseph postakocsival elutazott szülei otthonába a New York-i Manchester községbe. Megérkezése után a próféta azonnal hívatta Martint. Amikor Martin megjött, bevallotta, hogy nincsen nála a kézirat, és azt sem tudja, hová lett.

Joseph így kiáltott fel: „Ó! Istenem, Istenem... Minden elveszett! Minden elveszett! Mit tegyek? Bűnt követtem el. Én voltam az, aki megkísértettem Isten haragját azáltal, hogy olyat kértem tőle, amihez nem volt jogom... Micsoda dorgálást érdemlek a Magasságos angyalától?”

A következő napon a próféta visszatért Harmonyba, ahol elmondása szerint a következő történt: „Elkezdem őszinte imával megalázkodni az Úr előtt..., hogy amennyiben lehetséges, könyörüljön meg rajtam, és bocsásson meg mindazért, [amit] az akarata ellenére tettem”²

Az Úr, miután megdorgálta Josephet, mert jobban félt az emberektől, mint Istentől, ezt mondta neki:

„...kiválasztattál az Úr munkájának végzésére, ám vétek miatt, ha nem vigyázol, el fogsz bukni.

De emlékezzél arra, hogy Isten irgalmas; bánd hát meg azt, amit tettél, ami ellenkezett az általam neked adott parancsolattal, és akkor még mindig választva vagy, és ismét el vagy hívva a munkára!” (T&Sz 3:9–10).

„Az Úr egy időre elvette Joseph-től az Urimot és Tummimot, valamint a lemezeket. Ezek azonban hamarosan újra visszaadattak neki. »Az angyal örvendezett, amikor visszaadta nekem az Urimot és Tummimot – emlékezett vissza a próféta –, és azt mondta, hogy Isten elégedett a hithűséggemmel és alázatosságommal, és szeret engem a bűnbánatomért és az imádságban mutatott szorgalmamért, amelyeket olyan jól végeztem..., hogy újra képes leszek nekilátni a fordításnak«. Ahogy Joseph előrehaladt az előtte álló nagyszerű munkában, az Úr bocsánatának édes érzése

és akarata teljesítése iránti megújult eltökéltsége erőt adott neki.”³

Ennek az élménynek a következtében megszilárdult a próféta azon elhatározása, hogy Istenre támaszkodjon és ne féljen attól, amit az emberek tehetnek vele. Ezt követő élete fényes példája annak, hogy mit jelent Krisztus hatalmára és irgalmára támaszkodva Őrá emlékezni. Joseph, az ezzel kapcsolatos tudását a Missouri állambeli Libertyben való bebörtönzése nehéz és megpróbáltatásokkal teli időszakában e szavakkal fejezte ki:

„Tudjátok, testvéreim, hogy az óriási hajónak is nagyon hasznára van egy apró kormányrúd vihar idején, ami tartja az irányt a szélben és a hullámokban.

Ezért, szeretett testvéreim, tegyük meg jókedvvel mindazon dolgokat, amikre erőnkől telik; aztán pedig hadd álljunk mozdulatlanul, a legteljesebb bizonyossággal, hogy meglássuk Isten szabadítását, és az ő karjának felfedését” (T&Sz 123:16–17).

Röviden szólva, „mindenkor Őrá emlékezni” azt jelenti, hogy életünket nem félelemben éljük le. Tisztában vagyunk vele, hogy kihívásokat, csalódásokat és bánatot kell átélnünk ilyen vagy olyan módokon, de azt is tudjuk, hogy a végén a mi isteni Szószólónknak köszönhetően „minden dolog összefog a jav[unkért]” (T&Sz 90:24; 98:3). Ez az a hit, melyet Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) oly egyszerűen fejezett ki mindig, mikor azt mondta, „a dolgok majd megoldódnak”⁴. Ha mindig emlékezünk a Szabadítóra, akkor „jókedvvel [meg tudjuk tenni] mindazon dolgokat, amikre erőnkől telik”, és biztosak lehetünk abban, hogy az Ő hatalma és irántunk való szeretete átsegít bennünket a nehéz időszakokon.

Mindig emlékezzünk Őrá, „hogy Lelke mindig vel[ünk] legyen” (T&Sz 20:77). Tanúbizonyoságot teszek Jézus Krisztus kiengesztelésének hatalmáról. Bizonyoságot teszek az élő, feltámadt Úr valóságáról. Bizonyoságot teszek arról a végtelen és személyes szeretetről, melyet az Atya és a Fiú érez mindannyiunk iránt, és imádkozom, hogy életünk során állandóan emlékezzünk erre a szeretetre, és annak minden megnyilvánulására. ■

A Brigham Young Egyetem–Idahón 2009. január 27-én elhangzott beszédből. A beszéd angol nyelven történő meghallgatásához látogasson el a következő oldalra: web.byui.edu/devotionalsandspeeches/default.aspx.

JEGYZETEK

1. Brigham Young, „Discourse,” *Deseret News*, Sept. 10, 1856, 212.
2. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 74.
3. *Tanítások: Joseph Smith*, 74.
4. In Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands,” *Liahona*, June 1995 special edition, 6.

Rebecca Swain Williams: SZILÁRD ÉS ÁLLHATATOS

Annak ellenére, hogy családja ellenséges volt az egyházzal, ez a korai megtért hithű és elkötelezett maradt a munkához.

Írta: Janiece Lyn Johnson

Egy fiatal anyuka, akinek azzal kellett szembesülnie, hogy édesapja kizárta őt az örökségéből, 1834 júniusában merész és megható levelet írt a visszállítással kapcsolatos meggyőződéséről. Bár tudnia kellett, hogy csekély az esélye, hogy apja meggondolja magát, Rebecca Swain Williams rendületlen maradt a várható következmények ellenére. Kijelentette apjának, Isaacnak, hogy a Mormon könyve és az egyház igaz, pontosan úgy, ahogyan Joseph Smith leírta, és hogy hallotta a három tanút „nyilvános gyűlésen kijelenteni, hogy láttak egy Szent Angyalt leereszkedni a mennyből, aki elhozta a lemezeket, és eléjük tette azt”¹

Rebecca bizonyága megindító, nem csak az abból sugárzó erő miatt, hanem rendíthetetlen bizonyága és akarata miatt is. Apja elutasítása és azon tény ellenére, hogy férje, Frederick G. Williams egy ideig ellenséges volt az egyházzal, Rebecca soha nem hagyta, hogy hite meginogjon. A

fáradhatatlan és hajthatatlan Rebecca napjainkban is példaként szolgál arra, hogyan tudunk szilárdak és állhatatosak maradni az élet legnagyobb kihívásai ellenére, még akkor is, amikor a hozzánk legközelebb állók elutasítják hitünket, és megvetnek bennünket.

Az egyházhoz való megtérése

Rebecca Swain 1789-ben született az Egyesült Államok Pennsylvania nevű államában. Ő volt a 10 gyermek közül a legfiatalabb.² Körülbelül kilenc éves korában családja az Egyesült Államok és Kanada közötti határ közelében található Niagarába költözött. Elég közel voltak Fort Niagarához, hogy hallják az ágyúk döngését, amikor az 1812-es háborúban az erődítmény ostrom alá került. Rebecca már kislánként is megmutatta bátorságát. Egyszer, mikor az erdőn át hazafelé tartott teljesen egyedül, szemtől szembe összetalálkozott egy medvével az úton. Egy napernyő volt a kezében, melyet egymás

után többször kinyitott és becsukott a medve pofája előtt. Az állat végül elrohant.³

Amikor Rebecca 17 éves volt, átkelt az Ontario tavon, hogy meglátogassa Detroitban élő nővérét. Az út során találkozott a hajó magas, sötétszemű kapitányával, Frederick Granger Williamsszel. Gyakori beszélgetéseik hamarosan szerelembe csaptak át, majd 1815 végén összeházasodtak. Williamsék többször költöztek Ohio nyugati területén, mire 1828 környékén végre letelepedtek Kirtlandben. A férje orvosi pályára lépett, és képességei eléggé közzismertté tették őt, Rebecca pedig megtanult segíteni neki a kezeléseknél. Négy gyermekük született.

1830-ban érkeztek meg az első mormon misszionáriusok Kirtlandbe. Rebecca érdeklődve hallgatta őket, és elment a misszionáriusok minden gyűlésére. Még a gyermekeit is elvitte magával. Frederick olyan gyakran vett részt ezeken a gyűléseken, amilyen gyakran el tudott szabadulni a munkájától. Együtt

tanulmányozták az evangéliumot, beszélgettek és tanultak, de Frederick kevésbé volt elkötelezett. Rebecca eközben meggyőződött az evangélium igaz voltáról.

A család egyik életrajzírója később úgy jellemezte Rebeccát, mint egyféle Évát az Éden kertjében: Ő látta meg legelőször a szükségességét annak, hogy az evangéliumi szövetség teljes értékű tagjává váljon.⁴ 1830 októberében keresztelkedett meg.

Frederick még tétovázott. Néha ott akarta hagyni az egyházat, de végül nem tudta, mert újra és újra visszavonzotta az új szentírás: a Mormon könyve. Amint a Lélek munkálkodni kezdett benne, felismerte az evangélium igazságát, és Rebecca példáját követve megkeresztelkedett.

Elkötelezett szolgálat

Az egyház gyorsan központi szerepet kezdett betölteni Frederick és Rebecca életében, és azonnali hatással volt a családjukra. Fredericket rögtön a keresztelkedése és a konfirmálása után elderré rendelték. A rákövetkező napon lelkesen elfogadta a megbízást, hogy néhány héten belül misszióba induljon Oliver Cowderyvel. Úgy tervezték, hogy a misszió három hétig tart majd. Valójában azonban egy 10 hónapig tartó utazás lett Missouriiba. Rebeccának ezt követően még számos alkalommal kellett hosszabb időre nélkülöznie a férjét. Frederick, misszionáriusi erőfeszítései és az Első Elnökségbe való elhívása miatt sokszor volt távol. Rebecca sok más korai mormon asszonyhoz hasonlóan hosszú hónapokat töltött férje nélkül, miközben gondoskodnia kellett az otthonukról, és nevelnie kellett a gyermekeket.

A rengeteg munka ellenére Rebecca hithű maradt, és készségesen szolgált. Miután Joseph Smith próféta és családja Kirtlandbe költöztek, egy ideig Williamsék otthonában laktak. Rebecca kitarzott a próféta és a családja mellett, és még a legnehezebb időkben is gondoskodott róluk. Egyszer a csőcselék körülfalta a házat, mert Josephet keresték. Rebecca álruhába öltöztette Josephet: a saját fejkötőjét és köpenyét adta rá, így Josephnek sikerült elhagynia a házat, és biztonságban átjutott az embertömegben.

1832 márciusában Rebecca újra felbecsülhetetlen segítséget nyújtott a prófétának, amikor a csőcselék berontott a John Johnson farmra az Ohio állambeli Hiramban, és brutálisan bántalmazták Joseph Smitht és Sidney Rigdönt. Miután eszméletlenül verték Sidneyt, és mérget akartak itatni Josephfel, a csőcselék szurokba és tollba forgatta a prófétát. Amikor Emma Smith meglátta a férjét, a szurokra azt hitte, hogy vér, ezért elájult.⁵ Rebecca és Frederick azzal töltötték az éjszakát, hogy eltávolítsák Joseph vérző és sebzett testéről a szurkot, és gondoskodjanak a Smith gyerekekről. A segítségük nagyon sokat ért, mert Joseph másnap reggelre elegendő erőt tudott gyűjteni, hogy prédikálni tudjon.

Az evangélium magabiztos megosztása

Rebecca kitartoán reménykedett abban, hogy családja, különösen az édesapja elfogadja a visszaállított evangéliumot, és részesül a hit örömteli áldásaiban. Lehihez hasonlóan Rebecca megízlelte Isten szeretetét, és szerette volna megosztani azokkal is, akik a legközelebb álltak hozzá

(lásd 1 Nefi 8:12). Ezt szem előtt tartva Rebecca izgatottan írt családjának a megtéréséről, bizonyosságáról, és arról a hatalmas örömről, melyet az egyház tagjaként érzett.

Rebecca megtérése azonban felbőszítette az édesapját. Válasza lényegre törő volt: követelte, hogy hagyja el az egyházat. Rebecca azonban nem ingott meg. Egy családtörténet szerint „soha nem volt még ennél határozottabb a mormon tanok igazságát illetően”, és leírta saját, erőteljes bizonyosságát.⁶ Bánatára ez a levél nem hozta meg a remélt eredményt. Apja azzal fenyegetőzött, hogy kitagadja, és megesküdtött, hogy minden kommunikációt megszakít vele, ha nem hagyja el az egyházat.

Rebecca mégsem adta fel, és tovább próbálkozott az evangélium megosztásával. 1834-ben újabb levelet írt édesapjának – ez volt az egyetlen, amelyik fennmaradt –, melyben feltárta hite mélységét, és amiatti fájdalmát, hogy apja mindent elutasít, ami a mormonokkal kapcsolatos.

Apja egyházellenes újságcikkeket olvasott, melyek főként a Mormon könyvével és a három tanú bizonyágtételével foglalkoztak, és ezen beszámolókkal próbálta meg eltántorítani Rebeccát is.

„Fájdalommal tölt el a hír, hogy ennyire felzaklatja a Mormon könyve” – írta Rebecca. Ezután szentírásverseket idézett a Mormon könyvből és Joseph Smith legújabb kinyilatkoztatásaiból, hogy megossza apjával a Mormon könyvről való bizonyosságát. Elmagyarázta azt is, hogy a könyv megjövendölte a három tanú kiválasztását is. Ennek bizonyítására az ősi Ether prófétát idézte, aki azt mondta, hogy „három tanú ajka

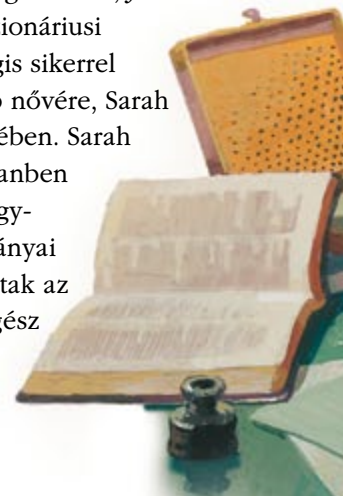
erősíti meg” a könyvet (Ether 5:4).⁷

Rebecca ezután leírta, hogy személyesen látta a három tanút – David Whitmert, Martin Harrist és Olivert Cowderyt –, és hallotta, amint bizonyágot tettek arról, hogy láttak egy angyalt és látták az aranylemezeket. Miután bizonyágtételük és személyük védelmére kelt, arra biztatta apját, hogy tanulmányozza a művet. „Hiszen – írta édesapjának –, ha maga és édesanyám hozzánk hasonlóan ismernék ennek a műnek a körülményeit, biztos vagyok abban, hogy elhinnék.”⁸

A Mormon könyve végén található, Morónitól származó ígéretet idézve Rebecca könyörgött, hogy családja kérje meg Istent, hogy „világosítsa fel elméjüket az igazság módján”. Hogy további segítséget nyújtson nekik, azt tervezte, hogy küld egy misszionáriust, aki „képes az evangéliumot úgy tanítani, ahogyan az Jézusban van”.⁹ Az apja azonban hallani sem akart erről.

Még a fivérének, Johnnak – akihez pedig Rebecca különösen közel állt – küldött levelei is felbontatlanul visszajöttek. Az egyik visszaküldött levél hátuljára John ezt írta: „Apám megtiltotta, hogy elolvassam a leveleidet, vagy hogy írjak neked. Ég veled, és Isten áldjon mindig! Fivéred, John.”¹⁰

Rebecca misszionáriusi erőfeszítései mégis sikerrel jártak legidősebb nővére, Sarah Swain Clark esetében. Sarah 1832-ben Michiganben csatlakozott az egyházhoz. Sarah leányai szintén csatlakoztak az egyházhoz, és egész életükön át hithűek maradtak.

Mindvégig hithűen

Nem számított, mennyi szívfájdalmat és bánatot érzett is Rebecca az édesapja döntései miatt, ő mégis szerette az apját. Ezt írta: „Szívem gyászol a test szerinti családi kapcsolataim miatt. [...] Imádkozom az Úrhoz, hogy megvigasztalja az utolsó napon az Ő Szent Lelkével, és hogy azok legyenek az ön legjobb napjai. [...] Remélem, elméje megnyugszik majd e munkát illetően. Biztosíthatom arról, hogy mi szilárdak vagyunk ebben, mert tudjuk, hogy az Úr kezében van az irányítás.”¹¹

Rebeccának nemcsak édesapja hitetlenségével kellett megküzdenie, hanem azzal is, hogy a férje már nem volt olyan elkötelezett a hit iránt. 1837 és 1838 között férje, Frederick, aki akkoriban az Első Elnökség tagja volt, többször nem értett egyet más egyházi vezetőkkel. Egy időre még az egyházat is elhagyta, és ki is zárták. Nem sokkal később azonban, Frederick megalázkodott, újra csatlakozott az egyházhoz, és annak teljes értékű tagjaként halt meg. Nincsenek feljegyzéseink Rebecca akkori érzéseiről, de az biztos,

hogy nem bánta meg a szentekhez való hűségét, és elkötelezett maradt.

Amikor Frederick elszakadásának híre eljutott Rebecca édesapjához, New Yorkba, Isaac azt remélte, hogy lánya is megtagadja a hitét. Rebecca azonban küldött neki egy levelet, mely állandó hűségéről tanúskodott. Miután Isaac elolvasta leánya választát, lassan megrázta a fejét, és így szólt: „Egy szót sem említ megbánásról.”¹²

Rebecca rendíthetetlenül védte Joseph Smitht és a visszaállított egyházat. És az abból fakadó áldozatok ellenére, hogy az egyházat választotta édesapja helyett, Rebecca továbbra is tisztelte apját. Nagyra értékelte, hogy édesapja tanította őt, és kifejezte iránta való szeretetét és háláját. 1834-es levelét a következő megjegyzéssel zárta: „Mindig emlékezni fogok... a drága édesapámtól kapott tanításokra.”¹³

1839-ben Rebecca édesapja elhunyt. Alig három évvel később a férjét is elveszítette. Mindezen fájdalmas tapasztalatok ellenére, Rebecca hite és bátorsága továbbra is megmaradt. Amikor a szentek nyugatra, Utahba vándoroltak, ő a fia, Ezra családjával

utazott, és saját csoportot irányított. Később Mill Creekben egy farmot is vezetett. Amikor elkészült a Salt Lake Tabernákulum, és a szentektől azt kérték, hogy adakozzanak, amennyit csak tudnak, odaajándékozta ezüstkanál-készletét, melyből aztán tálcákat készítettek az úrvacsorai asztalra. Végül pedig, 1860-ban, bár ekkorra már egészsége nagyon törekeny volt, amikor Brigham Young felkérte a családját, hogy telepedjenek át a messzi Cache Valleybe, Utahban, ő készségesen átköltözött – ismét a saját csapatát vezetve.

Rebecca 1861. szeptember 25-én hunyt el a utahi Smithfieldben. Hú maradt a hitéhez, az igazságról való tudásához, és mindahhoz, amit megtapasztalt. Mindvégig „szilárd és állhatatos” maradt (Móziás 5:15). ■

Helyesírás és központozás modernizálva.

JEGYZETEK

1. Rebecca Swain Williams to Isaac Fischer Swain, June 4, 1834, Church History Library, Salt Lake City.
2. Az életrajzi információk Nancy Clement Williamstól származnak: *Meet Dr. Frederick Granger Williams ... and His Wife Rebecca Swain Williams: Read Their True Story in the First Introduction—after 100 Years* (1951); and Frederick G. Williams, “Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church,” *BYU Studies*, vol. 12, no. 3 (1972): 243–61.
3. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 5.
4. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 55.
5. *History of the Church*, 1:263.
6. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 63.
7. See also Rebecca Williams letter of June 4, 1834.
8. Rebecca Williams letter of June 4, 1834.
9. Rebecca Williams letter of June 4, 1834.
10. In Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 63.
11. Rebecca Williams letter of June 4, 1834.
12. George Swain letter, Mar. 17, 1839, typescript, Church History Library, Salt Lake City.
13. Rebecca Williams letter of June 4, 1834.

Egyenesen áthajózva

A MARSHALL-SZIGETEKEN

Írta: Joshua J. Perkey

Egyházi folyóiratok

A tengerészeket egykor a nap, a hold és a csillagok állása segítette átkelni a vizeken. Éjszaka a sarkcsillagon tartották a szemüket, hiszen annak mozdulatlan helyzete egy égi horgonyt jelentett a tengerészeknek, elősegítve, hogy egyenes útvonalon hajózhassanak rendeltetési helyükig.

A Csendes-óceáni térségben található Marshall-szigeteken azonban a tengerészek egy másik technikát fedeztek fel. Az ott jellemző, hosszan elnyúló felületi hullámok az atollok és a szigetek között egy állandó rendszer szerint áramolnak. Egy jól képzett tengerész több száz mérföldet is képes utazni úgy az egyik szigettől vagy atolltól a másikig, hogy a hullámok – melyek mindegyike olyan, mint egy egyirányú utca – bonyolult hálózatát követi. Azok, akik tudják, hol vannak ezek a hullámok, és merre áramlanak, más utazókat is biztonságban eljuttathatnak a céljukhoz.

Nekünk, egyháztagok számára Jézus Krisztus a tökéletes példa. Az Ő igaz világossága vezet bennünket. Az ő törvényei és szertartásai az óceáni hullámokhoz hasonlóan biztonságban visszavezetnek bennünket mennyei otthonunkba. Vannak azonban más olyan emberek is, akik szolgálata és támogatása összhangban működik a Mester Kormányos szerepével. A következő történetekben három Marshall-szigeteki egyháztag osztja meg velünk, hogyan segítettek nekik mások az élet sziklás zátonyain és viharain át eljutni Krisztushoz.

Egy igazlelkű nő hatása

Hirobo Obeketang mosolyogva dől hátra a kanapéján. Ő és felesége, Linda, épp most fejezték be a családi estet négy gyermekükkel és a misszionárius nővérekkel, akiket egyúttal egy halvacsorára is meghívtak. Itt Majuróban, a Marshall-szigetek fővárosában, hagyományosan a hal

Miközben áthajózunk az élet sziklás zátonyai közt, mindannyiunknak segítségére vannak azok a hithű egyháztalabok, akik segítenek megtalálni a mennyei otthonunkba visszavezető utat.

szemét és farkát is elfogyasztják. Miközben Hirobo az életéről mesél, elmondja, mennyire hálás az egyházért, az evangéliumért és a családjáért, különösen a feleségéért.

2009 júniusát írjuk. Egy nappal korábban alakult meg a Marshall-szigeteki Majuro Cövek, és Hirobót elhívták az első cövekeli végrehajtó titkárrá. Hirobo az új cövekelnök, Arlington Tibon jellemzése szerint „nagyon, nagyon erős”, a sziget hithű vezetőinek egyike.

De Hirobo azonnal rámutat, hogy nem olyan régen még nem ez volt a helyzet. Sőt, feleségét dicséri, mert ő volt az, aki kettejük közül az erősebb volt. Ő volt az, aki változást hozott kettejük életébe. „8 évesen keresztkeltem, de 16 éves koromra már nem voltam igazán tevékeny egyháztalab” – magyarázza Hirobo.

Néhány évvel később összeköltöztek Lindával, bár nem voltak házások. Linda nem volt az egyház tagja. 2000-ben, nem sokkal azután, hogy Linda felfedezte, hogy Hirobo gyermekként megkeresztelkedett, érdeklődni kezdett az egyház iránt, és elkezdett találkozni a misszionárius nővérekkel.

„Két éven át tanulmányozta az evangéliumot, majd úgy döntött, megkeresztelkedik – meséli Hirobo. – Ehhez először össze kellett volna házasodnunk, de engem nem igazán érdekelt a házasság. Összezavarodtam. Elmerültem a világi kísértésekben. Nem érttem a család fontosságát, és nem igazán érdekelt senki, nem hallgattam senkire.”

Linda, bár nem volt megkeresztelkedve, az egyház normái szerint nevelte fel a gyermekeit. Minden évben kérte Hirobót, hogy házasodjanak össze, hogy végre meg tudjon keresztelkedni. A férfi azonban mindig nemet mondott. Az

évek folyamán két lányuk megkeresztelkedett, de Hirobo még csak el sem ment a keresztkelőjükre.

Aztán 2006-ban kilenc éves fiuk, Takao belehalt egy rohamba és az azzal járó magas lázba. A temetésre körülbelül 300 egyháztalab jött el a Majuro kerületből, hogy támogatást nyújtson a családnak.

„A támogatásuk nagyon sokat jelentett nekem – mondja Hirobo. – Kezdttem arra gondolni, hogy Isten ezzel talán mondani szeretne nekem valamit.”

Kezdtett rájönni, hogy ő volt az egyetlen oka annak, hogy a felesége nem tudott megkeresztelkedni, pedig ő maga már egyháztalab volt. „A feleségem egyre erősebb és erősebb lett. Tényleg inspiráló volt a számomra – idézi fel.

– Így hát leültem, és végiggondoltam, hogyan éltem le az életem felét. Azt kérdeztem magamtól: »Folytatni

Frank, miután találkozott a misszionáriusokkal, rendszeresen meghívta őket vacsorára. Hamarosan tanítani kezdték őt a misszionáriusok. Családjában azonban senki sem akart semmilyen kapcsolatot az egyházzal. „Mindig, mikor láttuk, hogy jönnek a misszionáriusok – mondja Patricia – elszaladtunk az öcsémmel és a húgaimmal.”

Frank 2007 júliusában keresztkedett meg. Nelson Bleak, a misszióelnök végezte a szertartást. Ez egy meghatározó pillanat volt Patricia és testvérei számára.

„Láttam, ahogy édesapám kezd megváltozni – mondja. – Tudtam, hogy ha az evangélium képes volt megérinteni édesapám szívét, akkor

az enyémet is meg tudja majd, és megváltoztathatja az életemet. Így hát elhatároztam, hogy tanulok a misszionáriusokkal, ők pedig felszólítottak, hogy tanulmányozzam a Mormon könyvét és a Bibliát. A testvéremmel korábban volt egy nagy veszekedésünk, és soha nem bocsátottam meg neki. Aztán olvastam a szentírásokban, hogy ha megbocsátunk másoknak, Isten nekünk is megbocsát.” (Lásd 3 Nefi 13:14–15.)

Patricia rájött, hogy meg kell bocsátania a testvéreinek ahhoz, hogy megváltoztassa az életét,

akarom azt, amit eddig csináltam? Vagy van rá esély, hogy Istennek dolgozzam életem második felében?» Kezdték rendszeresen imádkozni, és arra gondolni, hogy visszatérjek az egyházba, és Istennek dolgozzam.”

Hirobo elkezdett a misszionáriusokkal tanulni, és újratanulta az egyház tanát. Nelson Bleak elnök, a Marshall-szigeteki Majuro Misszió elnöke összebarátkozott vele, ahogy mások is, többek között Arlington Tibon, a kerületi elnök. Hirobo végül úgy döntött, visszatér, és a következő, amire emlékszik, hogy már nem csak az úrvacsorai gyűlésekre járt el, hanem a Vasárnapi Iskola óráira és a papsági gyűlésekre is. Hirobo végül elszánta magát.

„Amikor visszatértem, azt mondtam magamnak, »ez az! Ezt fogom tenni.« És ez teljesen megváltoztatta az életemet.”

Hirobo és Linda 2008. augusztus 30-án házasodtak össze. A férfi hamarosan megkapta az ároni papságot, és megkeresztelte a feleségét. Két hónappal később Hirobo elnyerte a melkisédeki papságot, és elhívták cöveki végrehajtó titkárnak.

Hirobo ránéz a feleségére, és mosolyog. „Alig akarta elhinni, hogy én fogom megkeresztelni – mondja. – Képzeljék csak el! Nyolc évébe telt, 2000-től 2008-ig. Csodálatos nő!”

Egy igazlelkű apa példája

Néha a vezetők, egy tengerészhez hasonlóan, szorosan együtt dolgozik velünk, hogy megtanítsa nekünk, mit kell tudnunk ahhoz, hogy sikeresen irányítsuk életünket. Sok esetben a tengerész úgy éri ezt el, hogy követendő példát állít elénk. Ez történt Patricia Horiuchi édesapja, Frank esetében is.

megtisztuljon és békére leljen. Így is tett.

„Miután megszabadultam rossz hozzáállásomtól és új emberré váltam, olyanná, aki betartja a parancsolatokat, nagyon lelkes lettem. Tudtam, hogy meg kell keresztelkednem, hogy az igaz egyházban lehessenek – mondja. – Az egyház a helyes vágányra terelt. Elválasztott a rossz hatásoktól. Megtanította, hogy tiszteljem a szüleimet, hogy maradjak az iskolában, és hogy a helyes ösvényen folytassam az utam.”

Balra fent: Hirobo Obeketang (az előző oldalon a családjával is látható) szálloda-igazgatóként dolgozik. Lent: Patricia Horiuchi a Marshall-szigeteken 2009 júniusában elsőként megtartott fiatal felnőttek konferenciájának egyik vezetője volt (jobbra lent).

EGYETEMES KIHÍVÁSOK

A földrajz, a kultúra és a távolság talán elválaszthatja őket más Autolsó napi szentektől, a Marshall-szigeteken élő egyháztagok azonban azt állítják, ugyanolyan kihívásokkal küszködnek, mint minden más egyháztag.

Gary Zackious (jobbra), egy cöveki fiatal egyedülálló felnőtt vezető szerint „az emberek odajönnek hozzád, és azt mondják, »ma már nincs szükségünk prófétákra, és több szentírára sem.« Néhány egyháztag nem igazán olvassa, vagy nem érti a szentírásokat, így amikor valaki mond nekik valamit, ami gyengíti a hitüket, visszalépnek attól, amiről pedig már tudják, hogy igaz.”

Gary számára a megoldás egyszerű: „A misszionáriusok azt a kihívást adták nekem, hogy imádkozzak a Mormon könyvéről, a visszaállításról és Joseph Smithről, hogy megtudjam, igazak-e. Egyik este térden állva imádkoztam. Éreztem a Lelket. Olyan érzés volt, amit azelőtt még soha nem tapasztaltam. Tudom, hogy a misszionáriusok által tanított dolgok igazak. A Mormon könyve olvasása erősítette a bizonyágomat, mikor új megtért voltam.” Gary a következőket mondta az elmúlt időszakról, mely a keresztelődésétől a misszióján át egészen mostanáig tartott: „A bizonyágom növekedett a Mormon könyve olvasása, valamint a szentírások és a próféták szavainak tanulmányozása által.”

Ernest Mea (jobbra), aki Garyvel dolgozik egyházi fordítóként a Marshall-szigeteken, azt mondja, hogy nagyon sok fiatalembert ér utol az erkölcstelenség. A szűk és keskeny ösvényen halad tovább, azáltal, hogy hasonló gondolkodású barátaival tartalmas tevékenységekben vesz részt. „A misszióm előtt a vasárnap és a hétfő kivételével mindennap kosaraztunk a gyülekezeti házban” – mondja.

A Jenrok Egyházközségbe járó Michael Lone (jobbra) nagy árat fizetett azért, hogy az egyházhoz csatlakozzon: nem lakhatott tovább otthon. Hite és elkötelezettsége miatt azonban mégis megkeresztelkedett.

Egy évvel később megkapta missziós elhívását a Marshall-szigetekre. Michael családja nemrégiben elkezdett érdeklődést mutatni az egyház iránt, és elkezdtek együtt tanulni a misszionáriusokkal.

Egy igazlelkű férfi hatása

Lydia Kaminaga, Hirobo Obeketanghoz hasonlóan az egyházban született, és tizenéves korában inaktívvá vált. Visszatérésének története azonban amilyen egyedi, olyan figyelemre méltó is.

Lydia és férje, Kaminaga Kaminaga az egyházban nőttek fel. „Soha semmi kétségem nem volt az egyház tanításai felől – mondja Kaminaga. – Mindig is hittem bennük.”

Lydia életútja azonban másfelé vezetett. Hetedikes korában ő volt az egyetlen mormon az iskolájában. „Úgy éreztem, kilógok. Ezért azt tettem, amit a barátaim. Rossz fontossági sorrendet állítottam fel.”

A szülei elküldték Lydiát a rokonokhoz az Egyesült Államokba, a Utah állambeli Provóba, azt remélve, hogy a hatásuk majd arra ösztönzi Lydiát, hogy az evangélium szerint éljen. Noha tanult egyet s mást, ami segített neki későbbi életében, akkor még nem érdekelt az egyház.

Lydia 2002 januárjában költözött vissza a Marshall-szigetekre, csupán egy hónappal azután, hogy Kaminaga visszatért a Japánban teljesített missziójából. Nem sokkal ezután találkoztak. Bár Lydia nem élt az egyház normái szerint, Kaminaga rendszeresen járt hozzájuk. Úgy tett, mintha Lydia unokaöccséhez, Gary Zackioushoz jönne látogatóba.

„Erős bizonyágom van a bűnbánatról” – mondja Lydia Kaminaga, aki a képen férjével, Kaminagával és lányukkal, Wellisával látható.

Kaminaga végül elhatározta, hogy megkérdezi a lány szüleitől, hogy randevúzhat-e Lydiával. Biztosította őket, hogy ezek tartalmas, erkölcsileg tiszta tevékenységek lesznek. Bár kezdetben megpróbálták eltántorítani ettől, Kaminaga így meséli: „Végül azt mondtam nekik, hogy még mindig van esély rá, hogy megváltozzon. Amikor ezt mondtam, a szobában teljesen megváltozott a légkör. Az édesapja sírva fakadt, és így válaszolt: »Mindig is szerettem volna, ha visszajön az egyházba. Megpróbálhatod.«”

Lydia eleinte nem vette komolyan Kaminaga közeledését. Végére is a fiú egy rendes, visszatért misszionárius

volt, ő pedig nem volt aktív.

„De ő látott bennem valamit, amit én nem” – magyarázza Lydia. Mivel a lány éppen nem járt senkivel, beleegyezett a randiba. „Ő hozott vissza engem. Mivel a barátnője voltam, rendeznem kellett a normáimat. Emlékeztetett engem a keresztkedéskor megkötött szövetségeimre. Emlékeztetett mindazon dolgokra, melyek már nagyon hiányoztak, mint például a szentírások olvasása és a családi estek. Kaminagával különböző szolgálattal kapcsolatos projekteken vettünk részt. Olvastuk a Mormon könyvét. Eljártunk az esti beszélgetésekre. Megmutatta, hogyan éljek másképpen. Az istentiszteletre járás pedig nem csak az úrvacsorát, hanem a Vasárnapi Iskolát és a segítőegyleti gyűléseket is jelentette.”

A tartalmas és felemelő randevúkon együtt töltött idő során Lydia élete kezdett megváltozni, és megerősödött a biznysága. Azért még volt mit helyrehoznia.

„Nehéz volt visszatérni – vallotta be. – A bűnbánat nem könnyű, de nagyon erős biznyságom van a bűnbánatról. A randevúzásunk célja főleg az volt, hogy jobban megismerjük egymást, és hogy visszatérjek az egyházba, hogy másképp lássam a dolgokat.”

„A randevúzás a kapcsolatokról szól” – tette hozzá Kaminaga.

Lydia és Kaminaga 2002. november 28-án házasodtak össze. Egy évvel később összecsepeztették őket a Hawaii Laie templomban, és jelentkeztek a Brigham Young Egyetem-Hawaii-ra. Jelenleg a Marshall-szigeteken élnek három gyermekükkel. Lydia az egyházközségben a fiatal férfiak és fiatal nők vasárnapi iskolai tanáraként szolgál, Kaminaga pedig a Fiatal Férfiak elnökeként.

Ahogy azt Hirobo, Patricia és Lydia példája mutatja, ha türelmet gyakorlunk és kitartóak vagyunk, továbbá az Úr áldásaira törekszünk, sok minden lehetővé válik. Azok, akik követik a Szabadítót és hallgatnak a Szentlélek sugalmazásaira, az ősi tengerészekhez hasonlóan képesek hazavezetni az utazókat, megváltoztatva ezzel egy másik ember életét. ■

AZ ELSŐ CÖVEK A MARSHALL-SZIGETEKEN

A Marshall-szigeteki egyháztagok hosszú éveken át vágytak arra, hogy cövekük lehessen. 2009. június 14-én teljesült a vágyuk. A cövek megszervezője, David S. Baxter elder a Hetvenektől, a következőt mondta: „Bámulatos, mennyit növekedett az egyháztagság az elmúlt néhány évben. Azért jött létre a cövek, mert az egyház fejlődése megkövetelte azt. De sokáig kellett várni rá. Az egyháztagoknak nagyon sok kihívással kellett megküzdeniük.”

Arlington Tibon (fent), a Marshall-szigeteki cövelnök még kerületi elnökként arra tanította az egyháztagokat, hogy ha cöveket szeretnének, meg kell dolgozniuk érte. Arra utasította a kerületi vezetőket, hogy az egyháztagoknak tanítsák meg a Malakiás 3 és a 3 Nefi 24-es szentírásokból a tizedfizetés áldásait. A vezetők továbbá biztatták a fiatalokat és a felnőtteket, hogy tanulmányozzák a Mormon könyvét.

Tartottak egy nagyon sikeres programot is, mely során a fiatalok 12 órán át folyamatosan olvasták a Mormon könyvét.

Tibon elnök azt is kitzúzte célul, hogy segítsen az egyháztagoknak megérteni, „mennyire fontos a templomi össze-

cséptelés”, elmagyarázva, hogy „a felruházás elnyerése rengeteg dolog legyőzésében segít, megváltoztatja őket és az életüket is”.

Tibon elnök vezetése alatt a Marshall-szigeteken élő egyháztagok két templomba látogattak el: a tongaiba és a hawaiiiba. Minden látogatást egy jelentős áldozathozatal előzött meg. De ahogyan Tibon elnök felesége, Angela Tibon fogalmazott, ezek az utak „nagy hatással voltak arra, hogy az egyháztagok mennyire kötelezték el magukat Mennyei Atyánk és az egyház mellett”.

„Igen – erősíti meg Tibon elnök –, a lelki élet itt, Majuróban rengeteg fejlődöt.”

NEM ÉRDEKEL AZ EGYHÁZ!

A feleségem megkérdezte, taníthatják-e a misszionáriusok a fiainkat. Én nem akartam, hogy bármi közöm legyen az egyházhoz, de nem mondtam nemet, mert a feleségem már egyháztag volt.

A misszionáriusok heti kétszer kezdtek járni hozzánk – én ilyenkor mindig átmentem a barátomékhöz a szomszédba. A barátom egy másik keresztény egyház híthú tagja volt. Mindig, mikor átmentem hozzá, ő a Bibliáról akart beszélgetni velem. Mondtam neki, hogy nem nagyon érdekel az ilyesmi, és nem szeretném tanulmányozni a vallást. De mindig győzködött, míg végül igent mondtam. Így hát hosszú ideig tanulmányoztam barátommal a Bibliát, míg

a misszionáriusok a fiaimat tanították.

Egy napon a misszionáriusok szokás szerint újra eljöttek hozzánk, de ahelyett, hogy elmentem volna otthonról, úgy döntöttem, a másik szobában maradok. Amikor a misszionáriusok tanítani kezdtek a fiaimat, egyszer csak azon kaptam magam, érdekel, amit mondanak. Így hát egyre közelebb mentem az ajtóhoz, hogy még jobban halljam őket. Az apostolokról és prófétákról tanították őket.

Később rájöttem, hogy szeretnék még többet tanulni az evangéliumról.

Beszéltem a misszionáriusokkal, és úgy döntöttem, hogy szeretnék leckéket venni tőlük – titokban. A feleségem ott volt velem, de senki más nem tudott róla.

A misszionáriusok heti kétszer kezdtek járni hozzánk – én ilyenkor mindig átmentem a barátomékhöz a szomszédba.

Így amikor a misszionáriusok heti kétszer eljöttek tanítani a fiainkat, én továbbra is átmentem a barátomhoz. Engem pedig egy másik napon tanítottak.

Egy napon a barátom valami negatív megjegyzést tett az egyházzal, én pedig megvédtem. Mint ahogy a Marshall-szigeteken sokan, ő sem tudott sokat az egyházzal, és félreértett valamit az utolsó napi szentek egyik hitelvél kapcsolatban. Amikor más rossz dolgokat is mondott, újra megvédtem az egyházat.

Ez így ment hét hónapon át. Aztán egy napon felismertem, hogy a Szentlélek már megerősítette bennem, hogy minden, amit a misszionáriusok tanítanak, igaz. Rájöttem, hogy meg kell keresztelkednem, bár még mindig nagyon keveset tudtam az evangéliumról.

2007-ben, miután megkeresztelkedtem, nagyon boldog voltam. Pénzt gyűjtöttünk hogy eljuthassunk a Hawaii templomba, ahol 2008-ban összepecsételtek a feleségemmel és három gyermekünkkel.

Óriási hatással volt az életemre, hogy az egyház tagja lettem. Úgy döntöttem, hogy eljövök az étteremből, ahol másodállásban dolgoztam a szórakoztatóiparban, mert mindig nagyon későn értem haza, és a ruháimba beleivódott a dohányszag. Annak ellenére, hogy így elestünk az extra jövedelemtől, az Úr gondoskodott rólunk.

Az általam érzett Léleknek és a kapott áldásoknak köszönhetően tudom, hogy az egyház igaz, és hogy Joseph Smith Isten prófétája. ■
Tanintoa Sexton, Marshall-szigetek

A HÍMZETT PÓNILOVAIM

Van egy híMZett képem, mely két tarka pónit ábrázol. Körülbelül egy évig dolgoztam rajta. Már majdnem készen volt, amikor észrevettem, hogy az egyik pónihoz rossz színt választottam. Mivel amúgy egy létező lóbőr szín volt, nem is vettem észre a hibámat, míg meg nem láttam, hogy a póni színe elütött a vászonon lévő szomszédos színektől.

Magamba roskadtam. Oly sok időt töltöttem a kép kidolgozásával! A gondolat, hogy vissza kell fejtenem a rossz színű öltéseket, teljesen lesújtott. Könnyek közt felnyitottam a szemetest, és behajítottam a képet.

Leroskadtam az asztal mellé, ahol a varrókészletemet tartottam, hogy meggyászoljam a gyönyörű pónis képemet, és nekiálljak egy másik munkának. De nem tudtam megtenni. Nem voltam képes ilyen könnyen megszabadulni az alkotásomtól, mellyel oly sokat fáradoztam. Felnyitottam a szemetest, és kivettem az anyagot. Találtam egy csomót a hibás szín hátulján, és óvatosan lenyisszantottam. Visszafordítottam a képet, és elkezdtem kibontani belőle a fonalat.

Néha gyorsan ment a visszafejtés. Máskor nem találtam olyan könnyűnek. Nem voltam biztos benne, hogyan csináljam. Néha öltésenként el kellett vágnom a fonalat. A fiam megjegyezte, hogy szerinte lenyűgöző, hogy ennyi munkát fektetek a helyrehozásába. Hiszen ez csak egy híMZés.

Miközben az öltéseket távolítottam el, a bűnbánat jutott eszembe, és az, hogy milyen nehéz volt kijavítanom néhány

elkövetett hibámat. A valódi bűnbánathoz heves vágyra, munkára és szenvedésre van szükség, de megéri az erőfeszítést.

Miközben az öltéseket szedegettem ki a képből, eszembe jutott, hogy a bűnbánat lehetővé teszi Jézus engesztelésének, hogy eltávolítsa életemből a bűn foltját, és segít mindent újrakezdenem. Az én „bűnbánat-pónijaim” az otthonom falán lógtak – gyengéd, de élénk emlékeztetőként arra, hogy tegyem, ami jó, soha ne adjam fel, még akkor sem, ha nem sikerül elérni mindazt, amit akartam, és emlékezzek rá, hogy a bűnbánat által az engesztelés kipótolja majd a hiányzó részt. ■

Sandra Jennings, USA, Új-Mexikó

Oly sok időt töltöttem a kép kidolgozásával! A gondolat, hogy vissza kell fejtenem a rossz színű öltéseket, teljesen lesújtott.

DE ITT NINCS IS GYÜLEKEZETI HÁZ

A Földközi-tenger vidékén tett körutazásom során mindig elmentem az egyházi gyűlésekre, ahol csak tehettem. A spanyolországi Sevilleben egy szálloda recepciósa, a helyi telefonkönyv és egy várostérkép segítségével sikerült kiderítenem, hol van az utolsó napi szent gyülekezeti ház. Az egyház címét és nevét is leírtam, spanyolul. Szombat este imádkoztam, hogy megtudhassam, mikor kezdődnek majd a gyűlések. Erősen éreztem, hogy 10 órára kell odamennem.

Vasárnap 9:30-kor, mielőtt elindultam az egyházba, újra imádkoztam, hogy meg tudjam találni a gyülekezeti házat. A térképem alapján elindultam a szűk utcákon, melyek inkább egy útvesztőhöz hasonlítottak. Nagyon szép reggel volt. Utam több kávézó és egy csiripeléstől hangos madárcsapat mellett vezetett el.

Sikerült eljutnom a megadott címre, de nem találtam ott semmit, ami kicsit is egyházi épületre emlékeztetett volna. Ide-oda sétáltam az utcában, de hiába keresgéltem. Összszavarodtam, és kezdtem ideges lenni. Már majdnem 10 óra volt.

Végül így imádkoztam Mennyei Atyámhoz: „Te azt parancsoltad nekem, hogy menjek el az egyházba. Itt vagyok, de itt nincs is gyülekezeti ház.”

Ebben a pillanatban egy öltönyös, jól öltözött férfi fordult be a sarkon. Úgy nézett ki, mint egy egyháztag, és ösztönzést éreztem, hogy megállítsam. Törve a nyelvet, elmondtam neki, hogy egy egyházat keresek.

Ebben a pillanatban egy öltönyös, jól öltözött férfi fordult be a sarkon. Úgy nézett ki, mint egy egyháztag, és ösztönzést éreztem, hogy megállítsam.

Mondott valamit, amit nem értettem. Zavartan néztem rá. Kinyitotta a táskáját, és megláttam benne két bőrkötésű könyvet, melyek szentírásnak néztek ki. Ekkor átnyújtottam neki a cetlit, amire felírtam az egyház nevét: „La Iglesia de Jesucristo” (Jézus Krisztus Egyháza). Elmosolyodott, és arra fele mutatott, ahonnan jöttem, majd visszasétált velem az egyházig. Az épület nem a megadott címen volt, néhány percre tőlünk, és könnyű volt eltéveszteni, ha az ember nem ismerte a helyet. Egy kis eldugott sarkon állt, hatalmas kapuk takarásában.

A gyülekezeti háznál hamarosan megtudtam, hogy a férfi, aki segített, nem volt más, mint az egyházközség püspöke, és hogy a gyűlések 10:30-kor kezdődnek. Még volt elég időm, mikor odaértem.

Az egyházközség böjti és bizonyoságtételi gyűlésén úgy éreztem, meg kell osztanom a bizonyoságomat. Egy misszionárius segítségével, aki

szavaimat angolról spanyolra fordította, bizonyoságomat tettem, és elmondtam, hogyan segített az Úr eljutnom az egyházba. Ezután a püspök is megosztotta velünk a bizonyoságát, és elmagyarázta, hogy aznap reggel valamiért messzebb kellett parkolnia, ezért később ért oda, mint mások. Amikor meglátott, azt gondolta, hogy úgy nézek ki, mint egy egyháztag, ezért megállt, hogy segítsen. Ezután azokról az egyháztagokról beszélt, akik lelkiileg eltévedtek, és azt mondta, segítenünk kell nekik megtalálni az egyházat.

Sevilla városáról az évek során megfakultak az emlékeim, de az ottani gyülekezet megtalálására ma is emlékszem. Ez az emlék bizonyosság nekem Mennyei Atyánk irántunk érzett hatalmas szeretetéről, és arról, hogy a keze láthatóvá válik az életemben, ha törekszem mindarra, ami a javamra van (lásd Rómabeliek 8:28). ■

Julie Ismail, Nyugat-Ausztrália

AZ Ő SZENVEDÉSE MEGKÖNNYÍTI A MIÉNKET

Újszülött intenzív osztályon dolgozó nővérként beteg, gyakran nagyon kicsi csecsemőkről gondoskodom. Egyik éjjel egy kisfiúhoz voltam beosztva, aki a 20. hétre született, és csupán fél kilogrammot nyomott. Aprócska kezei voltak, olyan vékonyka lábszára, mint az ujjam, és akkora lába, mint a hüvelykujjam. Súlyos légzési gondjai miatt az orvosok nem tartották valószínűnek, hogy megéri a másnapot.

Amikor egy újszülött az életéért küzd, az egész osztályt egyfajta csend szállja meg. Mindenre sokkal nagyobb nyomás nehezedik, különösen a babát gondozó nőverre, aki aznap este én voltam. A szülei majdnem egész nap mellette voltak, de a nap végére kimerültek. Édesanyja visszament a kórtermébe, hogy pihenjen egy kicsit, amire nagy szüksége volt.

A baba különszobájában volt egy inkubátor, monitorok, egy lélegeztetőkészülék és egy infúzió, melyek életben tartották. Mivel ennyire beteg volt, és intenzív ápolásra szorult, aznap éjszakára nem kaptam más beteget, hiszen egész éjjel mellette kellett lennem, és a gyógyszerivel, a figyelésével, a kezelésével és a tesztekkel kellett foglalkoznom.

Ahogy telt-múlt az éjszaka, megpróbáltam elképzelni, hogyan érezném magam, ha az édesanyja lennék. Elviselhetetlen lenne a szívfájdalmam.

Gyengéden lemostam a kis arcát, megérintve kezeit és lábait, majd óvatosan egy másik, puha takaróba helyeztem. Azon gondolkodtam, mi más tehetnék még a kis betegemért. Mit tenne az édesanyja? Mit szeretne

Mennyei Atyám, mit tegyek?

Ez a drága, ártatlan kis lélek hamarosan visszatér az ő Mennyei Atyjához. Azon tűnődtem, vajon fél-e. Eszembe jutottak a saját gyermekeim. Amikor még kicsik voltak és féltek, mindig énekeltem nekik. A kedvenc énekük az „Úr gyermeke vagyok” című dal volt. Könnyeimmel küszködve énekeltem neki.

Nővérként a csöveket és a vért néztem, számoltam a baba mellkasának emelkedését és visszaesését, hallgattam a szívverését, és figyeltem a monitoron megjelenő számokat. Utolsó napi szentként egy celesztialis lelket láttam, és eltűnődtem a szabadulás tervén.

Az éj előrehaladtával az egészsége egyre romlott. Végül olyan állapotba került, ami tüdővérzést okozott.

Reggelre az én kis betegem csendesen

átlépett a fátyolon. Elhagyta édesanyja karjait, és „hazavitet[ett] ahhoz az Istenhez, aki életet adott neki” (Alma 40:11).

Azon az éjjelen közelebb kerültem a Szabadítóhoz és Mennyei Atyánkhoz. Jobban megértettem az Úr emberek iránti szeretetét, és az irántam való szeretetét. Emlékeztetve lettem rá, és meglepett, mennyire mély szeretetet éreztem Őiránta. Vágytam rá, hogy kedvesebbé, gyengédebbé, megbocsátóbbá, könyörületesebbé, vagyis még hasonlóbba váljak Őhöz, naponként és szívdobbanásoként. ■

Barbara Winter, USA, Arizona

Könnyeimmel
küszködve
énekeltem a
kisbabának az „Úr
gyermeke vagyok”
című dalt.

A SZÖVETSÉG ÖRÖKRE SZÓL

*Amikor olyan döntésekre kerül sor, melyeket szerető
Mennyei Atyámmal kötött szövetségeim részeként
hoztam meg, nem számít, mit mond a világ.*

Írta: Marta Valencia Vásquez

Tinédzser koromban a Fialat Nők elnökünk minden fiatal nőnek adott egy ajándékot: egy képet a templomról. Beszélt nekünk a szövetségekről és a tiszta életről. Ezután arra biztatott minket, hogy tűzzük ki célul, hogy egy nap elmegyünk a templomba.

Én megfogadtam ennek a nőtestvérnek a tanácsát, és eldöntöttem, hogy fontossági listámon első helyre teszem

a felkészülést. Akkoriban nem volt még templom Costa Ricában, de mivel nemrég keresztelkedtem, tudtam, mit jelent egy szövetség, és nagyon vártam a lehetőséget, hogy további szövetségeket köthessek az Úrral.

A családomban senki más nem volt akkoriban egyháztag, így otthon nem tanultunk az evangéliumról. Ezért úgy határoztam, hogy az evangéliumi normákat egyedül is megtanulhatom

és követhetem. A felkészülesemhez hozzátartozott, hogy ifjúsági hitoktatásra jártam, pedig nagyon korán tartották reggelente. Hozzátartozott az is, hogy 16 éves korom előtt nem randevúozom, valamint az, hogy az erkölcsi tisztaság törvénye szerint élek, ami egészen biztosan nem volt túl népszerű vagy közismert a kortársaim között, de én tudtam, hogy képes vagyok rá, mert szövetségben megfogadtam az Úrnak, hogy megteszem.

A szentírások tanulmányozása – mind a hitoktatáson, mind pedig otthon – erősítette az erkölcsös, tiszta élet melletti döntésemet. Emlékszem, hogy a 2000 ifjú harcos története különösen inspirálón hatott rám. Ahogyan

A FIATAL FELNŐTTEK ERŐSSÉGÉÉRT

„Csak egy kérdés van: Követni fogod az igaz és élő prófétákat, vagy sem? Ez tényleg ilyen egyszerű. Az egyház normája az erkölcsösséggel kapcsolatban világosan fel van vázolva »A fiatalság erősségéért« című kiadványban, melyet még akkor sem nőttetek ki, ha már nem a Fialat

Férfiak vagy Fialat Nők szervezetébe tartoztok. Ha úgy döntötök, hogy olyan dolgokat olvastok, melyek ellenkeznek az egyház erkölcsi normáival, akkor magatokat és a saját bölcseségeket Isten prófétáinak tanácsa fölé helyezetitek. Ezzel nagy butaságot követnétek el. Amikor az emberek kezdik azt hinni, hogy ők jobban tudnak valamit, mint Isten vagy az Ő szószólói, illetve hogy az adott tanács rájuk nem vonatkozik, azzal ingoványos talajra lépnek, mely már így is túl

sok áldozatot követelt. Hitre – valódi, határozott és feltétlen hitre – van szükség, hogy elfogadjuk a prófétai tanácsot, és a szerint éljünk, még akkor is, ha nem teljesen értjük azt. Az effajta egyszerű hitnek megvan az ereje, hogy biztonságban átvezessen mindazon kihívások közepette, melyekkel életed során szembesülhetsz.”

M. Russell Ballard elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából: "When Shall These Things Be?" in *Brigham Young University 1995–96 Speeches* (1996), 189.

azt az Alma 53:20–21 írja, ezek a fiatal emberek „rendkívül hősiesek voltak bátorság tekintetében, és erő és tevékenység tekintetében is; de íme, ez még nem minden – olyan emberek voltak, akik mindig igaznak bizonyultak abban, amely dologgal csak megbízták őket. ...igaz és józan emberek voltak, mert megtanították őket arra, hogy tartsák be Isten parancsolatait, és járjanak egyenes derékkaal őelőtte.” Én is hithű akartam lenni azon dolgokban, melyeket rám bíztak, beleértve a kereszteleési szövetségeimet is.

A szövetségeket még jobban megértettem, amikor elhívtak, hogy szolgáljak az El Salvador San Salvador Keleti Misszióban. Amikor részesültem a templomi felruházásomban, a Tan és a szövetségek 82:10 jutott eszembe: „Én, az Úr, meg vagyok kötve, amikor megteszitek, amit mondok; de amikor nem teszitek meg, amit mondok, akkor nincs ígéret

A szövetségek, melyeket a kereszteleő alkalmával vagy a templomban kötöttem, ugyanolyan érvényesek ma is, mint amikor megkötöttem.

számotokra.” A misszióm során a szövetségek gondolata – vagyis az, hogy mi megteszük a részünket, és az Úr megteszi az Övét – motivált arra, hogy megtegyek minden tőlem telhetőt. Amikor így tettem, a társam és én áldottak voltunk a munkában.

A misszió sok évvel ezelőtt volt, de továbbra is a szövetségeim betartásából merítek erőt. Azóta abban az áldásban volt részem, hogy hét éven át szolgálhattam a Costa Rica-i San José templomban. A templomszolgaként való szolgálatom rendszeres lehetőséget

adott arra, hogy emlékezek a szövetségekre, melyeket kötöttem. Hasonló emlékeztető volt nekem az is, mikor a Fiatal Nők szervezetében szolgáltam, ahol igyekeztem megtanítani a szövetségek fontosságát, éppen úgy, ahogyan a vezetőim megtanították nekem.

Szövetségeink betartása nem mindig könnyű. Például sokan az erkölcsi tisztaság törvényét (vagy sokszor a vallásosságot úgy általában véve) idejétműltnak tartják. Szerencsére én nem érzek nyomást azok részéről, akik nem osztoznak a hitemben, vagy az idő múlása miatt. Mindig visszatekintek, mit éreztem fiatal nőként, mikor a vezetőnk arra buzdított, hogy készüljek fel a templomi szövetségekre, és éljek azok szerint. Az akkor meghozott döntésemet a mai napig követem.

Szilárdan kiállok a döntéseim mellett, mert azok nem olyan döntések, melyeket csak úgy magamtól, magamnak hoztam, hanem olyanok, melyeket a szerető Mennyei Atyámmal kötött szövetségem részeként hoztam meg. Nem számít, mit mond a világ. Megígértem az Úrnak, hogy engedelmeskedni fogok az Ő parancsolatainak. Ez tisztesség dolga. A szövetségek, melyeket a kereszteleő alkalmával vagy a templomban kötöttem, ugyanolyan érvényesek ma is, mint amikor megkötöttem. Az Istennel kötött szövetség örökre szól.

Nem mindig könnyű úgy élni, ahogyan arra Isten kért minket, de bizonyosságom van róla, hogy lehetséges. Önbizalmat és erőt nyerünk abból, ha a szövetségeink szerint élünk, és biztosak lehetünk benne, hogy Mennyei Atyánk soha nem hagy bennünket egyedül. Ha Ő velünk van, mindent meg tudunk tenni (lásd Moróni 7:33). ■

VÉGÜL HALLGATTAM RÁ

Név a szerkesztőségben

Afőiskolán lehetőségem volt részt venni egy kihívást jelentő szakmai gyakorlaton, egy messzi városban, távol az otthonomtól. Egy régi lánybarátom a közelben lakott, és bár nem osztozott velem a hitemben, a különbözőségeink nem okoztak gondot abban, hogy egyszerű barátok legyünk.

Amikor először találkoztam Madeline-nel (a nevet megváltoztattuk), volt egy közös kolléganőnk, egy másik fiatal nő, aki nagyszerű utolsó napi szent példa volt számomra. Emlékszem, a Lélek rámutatott a fiatal nők közötti apró különbségekre, elmagyarázva, hogy még a kis döntések is meghatározhatják életutunkat a jövőben. Évekig emlékeztem ezekre a lelki benyomásokra.

Most, hogy évekkel később újra találkoztam Madeline-nel, szerveztem vele egy közös programot. Amikor eljött az este, meglepően ideges lettem. Vonattal utaztam hozzá, és ahogy közelítettem, egy hang az elmémbe és a szívembe azt mondta: „Csak olyan emberekkel kellene randiznod, akiknek magas normáik vannak.”

„De hát ez nem randi – gondoltam. – Csak összejövök egy régi barátommal.” A Lélek megismételte a figyelmeztetést,

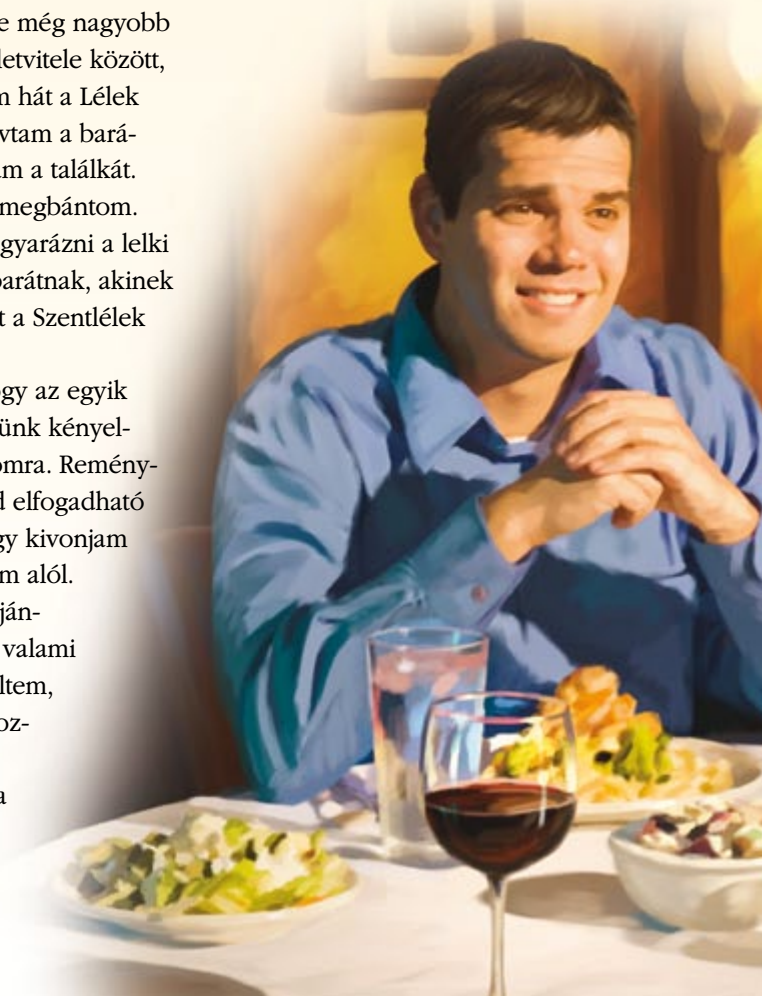
és addig erősködött, míg rájöttem, hogy de igen, mégiscsak randi. eltűnődtem a barátom jelenlegi normáin és életmódján. „Úgyis tudja, hogy utolsó napi szent vagyok – próbáltam ésszerűsíteni. – Ismeri a normáimat, nem lesz baj.”

Mégis gondolkodóba ejtett azonban, hogy az „apró különbözőségeink”, melyeket korábban észrevettem, esetleg nem okoztak-e még nagyobb szakadékokat kettőnk életvitele között, mint vártam. Követtem hát a Lélek sugalmazását, és felhívtam a barátomat, hogy lemondjam a találkát. Nagyon féltem, hogy megbántom. Hogyan tudnám elmagyarázni a lelki benyomásaimat egy barátnak, akinek egyáltalán nem számít a Szentlélek küldetése?

Elmagyaráztam, hogy az egyik tervezett tevékenységünk kényelmetlen lenne a számomra. Reménykedtem, hogy ez majd elfogadható indok lesz ahhoz, hogy kivonjam magam az esti program alól. Csalódott volt, de felajánlotta, hogy csináljunk valami mást. Megkönnyebbültem, és belementem a változtatásba, mert azt gondoltam: „Talán maga a tevékenység volt az,

amitől óvni akart a Lélek.” De a nyugtalanságom valahogy mégsem múlt el.

Aznap este jól éreztük magunkat, de a Lélek időről időre szólta, hogy a korábbi figyelmeztetés fontos. Eleinte semmi nem tűnt aggasztónak, de később az este folyamán egyre világosabbá vált, hogy bár talán hasonló

ILLUSZTRÁCIÓ: JEFF WARD

CSAK ÉPPENHOGY LETÉRÜNK?

„[Gy]akran... elindulunk egy reményeink szerint izgalmas utazásra, de túl későn vesszük észre, hogy néhány foknyi eltérés lelki katasztrófa felé sodor minket.”

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben: Néhány fok jelentősége. *Liahóna*, 2008. máj. 59.

*„Ő csak egy régi barát, nem randevúzni megyek vele”
– mondtam magamban.
Akkor hát miért figyelmeztett többször is a Lélek, hogy nem kellene ott lennem?*

a háttérünk, teljesen más irányba tartunk. A normáink még a legkisebb dolgokban sem egyeztek. Amikor bort rendelt, elmagyaráztam neki, hogy én nem szeretnék az alkoholért fizetni. Tiszteletben tartotta a kívánságomat, és a bort ő fizette magának.

Később az este folyamán még inkább nyugtalanabb lett a lelkem. Mikor végeztünk a vacsorával, már tűkön ültem, hogy mehessünk, mert tudtam, hogy aznap este az utolsó vonat hamarosan indul, ahhoz meg túl messze laktam, hogy taxival utazzam. A barátnőm, mikor látta aggodalmamat, azt mondta, aludhatok nála is. Ekkora a Lélek már nem hagyott békén, és megerősítette bennem, amit már úgyis tudtam: szó sem lehet arról, hogy nála maradjak!

Miközben hazakísértem, igyekeztem nagyon nyugodtnak látszani. „Biztos, hogy nem akarsz itt maradni?” – kérdezte. Biztos voltam. Nem volt rámenős vagy támadó, a Lélek azonban halkán,

de a mennydörgésnél is határozottabban szólott hozzám. Nem késhettem le a vonatomat!

Vártam, míg beért a házba, aztán olyan gyorsan futásnak eredtem, ahogy csak tudtam, hogy időben az állomásra érjek. Nem állhattam meg, hogy ne gondoljak az egyiptomi József-re, amikor elszaladt a kísértés elől (lásd 1 Mózes 39:7–12).

Visszagondolva arra az estére, egyszerre félelmet és hálát is érzek: félelmet, hogy mi történhetett volna, és hálát a Szentlélek társaságáért. A Lélek szólt, és bár korábban kellett volna, örülök, hogy végül hallgattam rá.

Nyilvánvaló, hogy az aznap esti helyzetről alkotott nézetem nem volt olyan világos, mint az Úré. Ésaías így írt:

„Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr!

Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” (Ésaías 55:8–9).

Életünkben hozunk néhány gyors döntést, mely aztán hamar feledésbe merül. Más döntések olyan leckéket eredményeznek, melyeket jól tesszük, ha sosem feledünk el. Nagyon hálás vagyok, hogy tudhatom, hogy ha hallgatunk a Szentlélek sugalmazásaira – és ezt azonnal tesszük –, könnyebben követhetjük azt az ösvényt, melyet Jézus Krisztus jelölt ki a számunkra. ■

„Miért vannak problémái a családomnak annak ellenére, hogy járunk istentiszteletre, családi esteket tartunk, és megpróbálunk az evangélium szerint élni? Mi más tehetnénk még?”

Az evangélium szerinti élet áldásokat hoz, de nem jelenti azt, hogy nem kell kihívásokkal szembenéznünk. A megpróbáltatások erősíthetik a hiteteket, mert arra ösztönöznek, hogy Mennyei Atyánk segítségére törekedjétek. Ha az Ő segítségével oldjátok meg a gondokat, az megtanít, hogyan hozzatok igazlelkű döntéseket.

Családként már beszéltek erről a helyzetről? Ha tanácskoztok egymással, hasznos ötletek juthatnak eszetekbe. Próbáltatok már családként megoldásokat találni böjtölés és ima által? Kutattátok a szentírásokat és az általános konferenciai beszédeket? A családotoknak talán változtatni kell bizonyos dolgokon ahhoz, hogy javuljon a helyzet, vagy talán csak ki kell tartanotok, türelmesen várva, és bízva abban, hogy az Úr megerősít majd titeket ebben a megpróbáltatásban (lásd Móziás 24:15).

Ha mások okozták a családi bajt, igyekezzetek megbocsátani nekik, nem pedig okolni őket. Bár a megbocsátás talán nem oldja meg azonnal a problémát, békét hoz majd a szívetekbe, és segít, hogy könnyebben megbirkózzatok a problémával.

Az ellenség azért támadja a családokat, mert fontos erőt képviselnek az egyházban és a közösségben. Tartsatok hát ki! Járjatok továbbra is az egyházba, tartsatok családi estet, és éljétek az evangélium szerint. Az engedelmesség lehetővé teszi, hogy érezzük a Szentlelket, és az Ő útmutatása elengedhetetlen a válaszok megtalálásához. Erős családban élni – akkor is, ha lesznek megoldandó problémáitok – az egyik legfontosabb cél, amit kitűzhetsz magad elé.

Használd a kapott útmutatókat!

Egy család talán nem elég erős mindaddig, amíg ki nem állta a próbát. Szerencsére nem kell, hogy egyedül nézzünk szembe a problémákkal; Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy sikeresek legyünk egyénileg és családként is.

Hogy segítsen nekünk, olyan fontos útmutatókról gondoskodott számunkra, mint a szentírások, az élő próféta, más egyházi vezetők és a Szentlélek. Ők segíthetnek megértenünk és alkalmaznunk azon evangéliumi tantételeket, melyek örömet hoznak majd nekünk és családjaink számára. Ezen kívül soha ne felejtsetd el megmondani a

szüleidnek sem, hogy mennyire értékeled és szereted őket. Tudom, hogy az Úr majd gondoskodik róla, hogy a családot egységes és erős lehessen, és felemeltessen. Tudom, hogy a családot Isten rendelte el.

Jared L., 18 éves, Fülöp-szigetek, Mindanao

Tanulj a kihívásokból!

Mindegy, mennyire próbálkozol, mindig lesznek kihívások. Ezek a próbatételek segítenek fejlődnünk. Minden attól függ, hogyan reagálsz azokra a kihívásokra. A lényeg az, hogy tanulj belőlük. Lépj egy kicsit hátrébb, és nézd meg, mi is történik valójában körülötted. Imádkozz az éppen átélt kihívásaidról, és higgyél benne, hogy az Úr átsegít majd rajtuk. Ezek erősségeddé válhatnak, és cserébe másokat erősíthetsz majd.

Makenzie C., 18 éves, Mexikó, Chihuahua

Olvasd a család kiáltványt!

A problémák attól függetlenül érnek bennünket, hogy szoktunk-e imádkozni. Nem büntetésként, hanem erősítésként adatnak. A problémák lehetőséget adnak a családoknak, hogy összedolgozzanak. Miközben családom túljut a minket érő stressz és pénzügyi gondok nehézségein, és megpróbálunk időt szakítani egymásra, közelebb kerülünk egymáshoz és Mennyei Atyánkhoz. Amikor nehéz idők járnak ránk, el szoktuk olvasni „A család: Kiáltvány a világhoz” című kiadványt. Emlékeztet bennünket a szent kötelekre, mely összeköt bennünket, és hogy milyen fontos betartani a szövetségünket.

Anna G., 15 éves, USA, Georgia

A válaszok célja nem az, hogy hivatalos egyházi tanokat jelentsenek ki, hanem hogy segítséget nyújtsanak, és bemutassák mások nézőpontjait.

Fogadd el Mennyei Atyánk akaratát!

Azt hiszem, az egyik módja annak, ahogyan Mennyei Atyánk próbára tesz bennünket, hogy problémákba ütközünk. Nem szabad elfelednünk, hogy Ő a mi Atyánk, nagyon szeret bennünket, és ezért a legjobbat szeretné nekünk. Tudom, hogy az egyetlen módja annak, hogy legyőzzük a problémákat, a kitartás és az Atya akaratának elfogadása.

José C., 18 éves, Peru, Ancash

Higgy az Úrban!

A történet Jóbról és arról, mennyi minden ment keresztül, segít nekem, amikor felmerül bennem, miért vannak gondjai a családomnak, még akkor is, amikor mindent megteszünk, amit tudunk. A Jób 19:25–26 ezt írja: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőrrömet megrágják, [testemben] látom meg az Istent.” Jóbnak a legnehezebb kihívásokkal kellett szembenéznie, ő mégis tudta, hogy a Megváltója él! Ha képesek vagyunk úgy gondolkodni és élni, ahogyan Jób, tudom, hogy képesek leszünk túltekinteni a problémáinkon, és meglátni, hogy van egy Megváltónk, aki áttemel bennünket ezeken a próbatételeken.

Megan B., 17 éves, USA, Utah

Reménnyel tekints a problémákra!

A problémák, ha helyes a hozzáállásunk, erősebbé tesznek minket. A problémákkal reménnyel és bátran kell szembenézni. Talán mindent

megteszel, ami téled telik – jársz az egyházba és igyekszel az evangélium szerint élni –, ezért el kell fogadni a tényt, hogy a problémák esetleg azért adtak, hogy csiszoljanak és végül jobbá tegyenek. Ezen kívül próbálj meg találni valamit, amit nem teszel jól, és igyekezz kijavítani azt. Törekedj arra, hogy gyakran segíts másoknak, és így a saját terheid könnyebbnek tűnnek majd. Mindenekelőtt azonban tanácskozz mindig az Úrral. Imádkozz a problémáidról, és kérd meg Mennyei Atyánkat, hogy vezessen téged.

Raymond A., 18 éves, Ghana, Accra

Tarts ki mindvégig!

A család központi szerepet játszik a Teremtő tervében, ezért az ellenség természetesen megtesz mindent, amit tud, hogy megakadályozza, hogy együtt éljünk, boldogan, evangélium-központú családként. Tudjuk, hogy nem várhatjuk az élettől, hogy könnyű legyen, vagy hogy ha egyházba járunk és családi estet tartunk, hogy az életünk mentes legyen a kísértésektől. Amikor a dolgok rosszra

fordulnak, olvassátok a szentírásokat, imádkozzatok, és beszélgetsetek családként.

Dudley elder, 21 éves, Indonéziai Jakarta Misszió

KÖVESD A PRÓFÉTÁK TANÁCSÁT!

„Az Úr és az Ő tana segítségével megérthető és legyőzhető azon kihívások minden

káros hatása, melyekkel a család szembenézhet. A családtagok szükségleteitől függetlenül megerősíthetjük a családukat, ha követjük a prófétáktól kapott tanácsokat.

Családunk megerősítésének kulcsa az, hogy meghívjuk otthonunkba az Úr Lelkét.”

Lásd Robert D. Hales elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja: A családok megerősítése: szent kötelességünk. *Liahona*, 1999. júl. 38.

KÖVETKEZŐ KÉRDÉS:

„Hogyan tartod féken a haragodat, amikor igazán dühös vagy?”

Válaszaitokat 2011. május 15-ig küldjétek el az alábbi címre:

Liahona, Questions & Answers 5/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Írhattok e-mail is erre a címre:
liahona@ldschurch.org

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

Az e-mail üzenetekben vagy levelekben, kérjük, mellékeljétek az alábbi információkat és engedélyt: (1) teljes nevetek, (2) születési dátumotok, (3) egyház-községetek vagy gyülekezetetek neve, (4) cöveketek vagy kerületetek neve, (5) írásos engedélyetek, illetve ha 18 éven aluliak vagytok, akkor születek írásos engedélye (ez lehet e-mail is), mely szerint közzé tehetjük a válaszotokat, illetve a fényképeket.

MINDIG EMLÉKEZZÜNK ŐRÁ!

MINDANNYIAN MEGÍGÉRTÜK.
(LÁSD LUKÁCS 22:19–20; T&SZ 20:77, 79.)

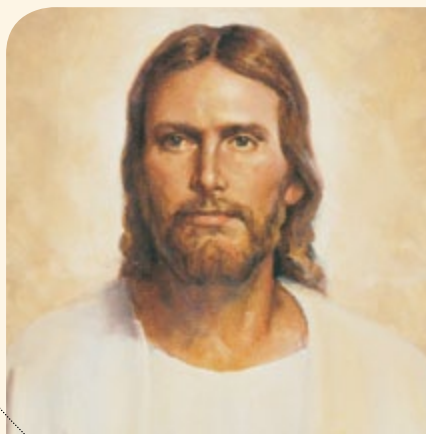
Tan és a szövetségek 76:22–24

Ezek a versek modern bizonysgot tesznek Jézus Krisztusról: Ő él!

Sok tanúbizonyás

Sok tanúbizonyás adatott a feltámadt Krisztusról, még e kinyilatkoztatás előtt. Íme, néhány példa:

- Mária Magdolna (lásd János 20:11–18).
- A Jézus idejében élt apostolok (lásd Máté 28:9–20; Márk 16:14–20; Lukács 24:36–53; János 20:19–29; 21)
- A két tanítvány az Emmausba vezető úton (lásd Lukács 24:13–35).
- István (lásd Cselekedetek 7:55–56)
- Pál (lásd Cselekedetek 9:1–6).
- A nefiták (lásd 3 Nefi 11–28).
- Moróni (lásd Ether 12:39)
- Joseph Smith (lásd Joseph Smith története 1:16–20)

22. És most, a sok tanúbizonyás után, amely órála adatott, ez a legutolsó "tanúbizonyás, amelyet mi adunk róla: Hogy ő él!

23. Mert "láttuk őt, méghozzá ^bIsten jobb kezénél; és hallottuk a hangot, amely bizonysgot tett arról, hogy ő az Atya ^cEgyszülöttje –

24. Hogy "általa, rajta keresztül és őtőle ^bteremtettek és teremtettek a világok, és azok lakói Istennek született "fiak és leányok.

Ő él!

„Olvastam a szavaikat, és hiszek mindazok bizonyságának, akik megtapasztalták Krisztus keresztrefeszítésének fájdalmát, és

feltámadásának örömet. Olvastam a szavaikat, és hiszek mindazok bizonyságának az Újvilágból, akiket ugyanez a feltámadott Úr meglátogatott.

Hiszek annak az egy embernek is a bizonyágában, aki ebben az adományozási korszakban beszélt az Atyával és a Fiúval egy ligetben, melyet most már szentnek neveznek, és aki az életét adta, és a vérével pecsételte meg a bizonyágát.”

Thomas S. Monson: *Feltámadott! Liahóna*, 2010. máj. 89.

Istennek született fiak és leányok

„Ti nem vagytok átlagosak, világszerte élő drága fiatal barátaim. Dicsőséges és örökkévaló lények

vagytok. [...]

Ez az én imám és áldásom, hogy amikor ránéztek a tükörképekre, képesek legyetek túltekinteni a tökéletlenségeiteken és hiányos önbizalmatokon, és felismerni, hogy kik vagytok valójában: a Mindenható Isten dicsőséges fiai és leányai.”

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben: *Tükörkép a víz színén (EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára, 2009. nov. 1.)*; elérhető a CESfiresides.lds.org honlapon.

Teremtettek és teremtettek a világok

„Az Atya irányítása alatt Krisztus volt a világmindenség Ura, aki számtalan világot teremtett – melyek közül a mienk csak az egyik (lásd Efézusbeliek 3:9; Zsidók 1:2).

Vajon hány olyan bolygó van a világmindenségben, melyen emberek élnek? Azt nem tudjuk, de nem vagyunk egyedül a világmindenségben! Isten nem csak egy bolygónak az Istene!”

Lásd Neal A. Maxwell (1926–2004), a Tizenkét Apostol Kvórumából: *Krisztus különleges tanúi. Liahóna*, 2001. ápr. 5.

Szerkesztői megjegyzés: Ezt az oldalt nem a kiválasztott szentírás átfogó magyarázatának szántuk, csupán a saját tanulmányozáshoz szolgáló kiindulópontnak.

Az újjáépítés **JUTALMA**

Mikor megpillantottam a földrengés utáni romokat, elszomorodtam. Aztán eszembe jutott, hogy Isten ugyanúgy szereti azokat, akik meghaltak, mint azokat, akik túléltek.

Írta: Ashley Dyer

Mivel Kínában, Sanghajban élek, lehetőségem volt egy iskolai csoporttal Szecsuan tartományba utazni, Kína délnyugati részébe, hogy segítsünk házakat építeni azoknak, akik áldozatul estek annak a földrengésnek, amely néhány évvel ezelőtt óriási pusztítást végzett a területen. Keményen dolgoztunk: téglákat raktunk egymásra, maltert lapátoltunk, téglával megrakott talicskákat toltunk, és sorfalat állva adogattuk egymásnak a téglát. A második napon már sajgott a hátam, és a kesztyűm csupa lyuk lett. Az utazás azonban felejtethetetlen élményt nyújtott, és megerősítette biztonyságomat a saját és minden ember egyéni értékéről, amely a fiatal nők értékei között szerepel.

Mindennap keményen dolgoztam, és közben észrevettem, hogy egyre nőtt a hitem a saját értékemben. Jól éreztem magam a bőrömben, mert olyan dolgokat csináltam, melyek javítottak a nálam kevésbé szerencsés emberek életkörülményein.

Lehetőségünk volt ellátogatni egy iskolába is a területen. Amikor megérkeztünk, egy csapat aranyos kisgyermek szaladt felénk. Amikor megláttam ezeket a csodálatos gyermekeket, az ő egyéni értéküket is felismertem. Ők mind Isten gyönyörű gyermekei, és erősen éreztem, hogy Ő szereti és ismeri mindannyiukat.

Az utazásom vége felé lehetőségünk adódott elmenni egy üdülőbe, ahol ebédelni szerettünk volna. Amikor azonban odaértünk, láttuk, hogy a földrengésben teljesen elpusztult. Ez volt a legborzalmasabb pusztítás, melyet valaha is láttam.

Majdnem elsírtam magam. Az épületek mennyezete és falai leomlottak, a közelben álló fák kidőltek, és mindenhol törmelék volt. Egy hatalmas szikladarab legördült a hegyről, és belerohant az egyik épület oldalába, amitől beomlott a mennyezet és a fal. A küszöbön egy félpár cipő árválkodott.

Miközben ezen gondolkodtam, és azon a tényen, hogy emberek haltak meg ebben a katasztrófában, nem igazán sikerült megértenem, hogy Mennyei Atyánk miért engedi mindezt megtörténni. Hát Ő nem szerette őket? Azután eszembe jutott, miről beszélgettünk a Fiatal Nők osztályában, és rájöttem, hogy de, Isten szerette őket.

Mindannyiukat személyesen ismerte és szerette. Azok, akik aznap meghaltak, mind Isten gyermekei voltak. Először ettől a gondolattól még jobban elszomorodtam. De aztán rájöttem, hogy ezek az emberek a lélekvilágban vannak, és újra visszatérhetnek Mennyei Atyánkhoz. Ez a gondolat megvigasztalt, és békével töltött el.

Tudom, hogy én Isten gyermeke vagyok, és hatalmas egyéni értékkel rendelkezem. Mindannyian Mennyei Atyánk gyermekei vagyunk, aki személyesen ismer bennünket. Irántunk való szeretete mélyebb és erősebb, mint amelyet bármelyikünk is el tudna képzelni. Ez a tudás mélyen a szívembe vésődött, miközben együtt dolgoztam és szolgáltam azokat az embereket, akik ilyen szörnyű szenvedéseket éltek át a szecsuanai földrengésben. ■

Ashley Dyer (jobbra) segített újjáépíteni a 2008-as szecsuanai földrengésben kárt szenvedett helyi lakosok otthonát Kínában.

A SZENTÍRÁSOK EREJE

TE
BUKA
A
MOROMONA

hi Faahou Ite
Mesia

*Amikor két tizenéves
Tahitiről adott egy
esélyt a szentírásoknak,
megváltozott az életük.*

Írta: Adam C. Olson
Egyházi folyóiratok

Rooma nem is igazán akarta tanulmányozni a szentírásokat. Vaitiare pedig nem igazán akart ifjúsági hitoktatásra járni. És nem is kellett nekik. De amikor úgy döntöttek, mégis meg fogják tenni, megváltozott az életük.

Miért ne?

Miért töltene egy tizenéves minden csütörtök este két órát azzal, hogy az édesanyjával tanulmányozza a szentírásokat? Egy évvel ezelőtt a Tahitin élő Rooma Terootea valószínűleg ugyanezt kérdezte volna.

Most már inkább azt kérdezheti, miért döntene úgy egy tini, hogy *nem* teszi meg.

Az ifjúsági hitoktatás három éve alatt Rooma nem igazán figyelt arra, mikor az oktatói kijelölték nekik, hogy melyik szentírásokat olvassák el a következő órára. „Nem volt kedvem olvasni őket – mondja. – Nem nagyon érdekelték a szentírások.”

De eltűnődött rajta, hogy a vezetői az egyházközösségekben és a cövekben miért használják mindig a szentírásokat a beszédekben és a leckeikben. Figyelte a vezetőit. Észrevette, hogy a cövekelnöke mennyire könnyen idéz a szentírásokból.

Így amikor a Faa Tahiti Cövek csoportokra osztotta az ifjúsági hitoktatásra járó tanulókat, hogy tartsanak szentírás-memoriter

versenyeket a hitoktatás utolsó évében, Rooma úgy döntött, ad egy esélyt a szentírásoknak.

Heti szinten elkezdte tanulmányozni a szentírásokat az édesanyjával. Minden csütörtök este együtt tanultak a másnapi osztályversenyre. Megtanulták, hol találják a fontos verseket, és sokat közülük még meg is tanultak kívülről.

Ekkor kezdődtek a változások Rooma életében. A szentírások tanulmányozása megerősítette a fiú kapcsolatát az édesanyjával. Elkezdte meglátni a párhuzamot a szentírások tanításai és a világban zajló napi események között.

Amikor Rooma Terooatea (lent) és hitoktatásra járó osztálytársai elutaztak a szomszédos Moorea városába (balra), hogy teszteljék a szentírásról való tudásukat, az eredmény nem számított: Rooma már így is nyertes volt.

TANULJ SZORGALMASAN!

„A gyorstalpaló tanfolyamok közel sem olyan haté-

konyak, mint a szentírások mindennapi tanulmányozása és alkalmazása az életünkben. Ismerjétek meg a szentírások által tanított leckéket! [...] Úgy tanulmányozzátok őket, mintha hozzátok szólnának, mert ez így is van. [...]

[H]a szorgalmasan tanulmányozzátok a szentírásokat, akkor növekedni fog az ahhoz szükséges erőtök, hogy elkerüljétek a kísértéseket, és sugalmazást nyerjétek a Szentlélektől bármivel kapcsolatban, amit csak tesztek.”

Thomas S. Monson elnök: *Tegyétek meg, ami tőletek telik! Liahóna*, 2009. máj. 68.

Amikor imádkozott arról, amit olvasott, felismerte, hogy az Istentől jön.

Segített neki abban is, hogy a csapatát győzelemre vezesse a cöveki szentírás-memoriter versenyen.

Rooma a kapott áldásokban felismert egy leckét, melyet a tanulmányai közben tanult meg. „A Móziás 2:24-ben Benjámín király azt tanította, hogy ha megteesszük, amire az Úr kér, azonnal áldást kapunk” – mondja Rooma. Az egyik legnagyobb áldás, melyet ő maga kapott, elmondása szerint a következő: „Miután idén tanulmányoztam a szentírásokat, tudom, hogy a Mormon könyve igaz.”

Ne mondd meg nekem, mit tegyek!

A tanév elején Vaitiare Pito még nem is volt egyháztag. Akkor hát hogyan képes egy új egyháztag lány, aki még soha nem járt ifjúsági

Mikor Vaitiare Pito Tahitiről eldöntötte, hogy tanulmányozni fogja a szentírásokat, lassan elkezdte felismerni az áldásokat.

hitoktatásra, segíteni a csapatának megnyerni a Faaa cövekben a szentírásmemoriter-bajnokságot?

„Nem aggódtam amiatt, hogy nincs túl nagy tapasztalatom – mondja. – A versek legtöbbjét a misszionáriusi leckék alkalmával tanultam meg.”

Vaitiare családjának nagyobb része a lány édesapjának váratlan halála után csatlakozott az egyházhoz.

Az egyházközségi misszióvezető vitte el a misszionáriusokat Vaitiare otthonába. Beszélgettek a családi egységről, és arról, hogy örökre együtt lehetnek. „Tényleg nagy változásokat hozott a családukba” – mondja.

Ám ez nem feltétlenül változtatta meg a 17 éves lány független személyiségét. „Miután megkeresztelkedtem, mindenki azt mondta, menjek ifjúsági hitoktatásra – mondja. – Nem szeretem, mikor megmondják, mit tegyek, így beletelt egy kis időbe, míg rászántam magam.”

Végül ő maga döntötte el, hogy elmegy, és nagyon tetszett neki. Ugyanabba a szentírás-memoriter csapatba osztották be, mint Roomát.

Eleinte nem igazán tett erőfeszítéseket azért, hogy elolvassa a kijelölt

részeket a szentírásokból. De amikor eldöntötte, hogy megteszi, számtalan áldást ismert fel.

„A szentírások mindig is nagy segítséget nyújtottak számomra – mondja. – Sok mindent tanultam belőlük”, például az ima fontosságát, és azt, hogy Mennyei Atyánk válaszolni fog ezekre az imákra.

Megtanulta azt is, hogy amikor ő maga dönti el, hogy elkötelezi magát valamire, például arra, hogy eljárjon hitoktatásra vagy olvassa a szentírásokat, könnyebb kitartania az elkötelezettsége mellett, mintha csak azért tenné, mert kell.

Most, hogy vége a tanévnek, Vaitiare hálás, hogy a hitoktatás és a szentírások tanulmányozása mellett döntött: „Tudom, hogy ha olvassuk a szentírásokat, áldottak leszünk.” ■

A kulcsmondat az áldásomban

Írta: Scott Talbot

A Texasi Houston Déli Misszióban szolgáltam, spanyolnyelvű elderként. Egy napon a társam és én ajtókon kopogtattunk, próbáltunk találni valakit, akit taníthatunk. Egy házhoz értünk, melynek hatalmas lyuk tátongott a fából készült, kopott tornácán.

Egy idősebb hölgy nyitott ajtót, és behívott minket. Nem vagyok biztos benne, hogy igazán tudta, kik vagyunk, és mit csinálunk, de nagyon udvarias volt. Elkézdük tanítani neki az első leckét, és a dolgok látszólag jól mentek. Rám került a sor, hogy Joseph Smithről és az első látomásról tanítsak. A nő arckifejezésén láttam, hogy egyre inkább összezavarodik. Nyilvánvaló volt, hogy nem igazán tudja követni, amit magyarázni próbálok neki.

Miután feltettünk néhány kérdést arról, amit eddig átvettünk, és arról, hogy mennyit értett meg belőle, eléggé fruszált engem, hogy a hölgy nem értette meg az első látomás lényegét. Egy nagyon hosszú nap állt mögöttünk, és egy misszionárius számára ilyenkor az a legrosszabb, ha valaki nem ért meg valamit, amiről ő szeretné, ha tudnák az emberek, hogy igaz.

Abban a pillanatban, amikor az érzéseim kezdtek volna dühbe fordulni, eszembe jutott egy kis rész a pátriárkai áldásomból. A jövőbeli családomról szólt, és azt javasolta, hogy tanítsam meg a gyermekeimnek az evangélium elvét. Amint ez a bekezdés végigfutott az elmémen, tudtam, hogy a Lélek azt mondja nekem, hogy ezt az alázatos nőt tanítsam úgy, ahogyan

egy gyermeket tanítanék.

Elkézdtem őt egy sokkal egyszerűbb és szeretetteljesebb megközelítéssel

KÉSZÜLJETEK A SZOLGÁLATRA!

Fiatal férfiak! Felszólítalak benneteket, hogy készüljete fel arra, hogy misszionáriusként szolgáljatok! Tartsátok magatokat tisztán és érdemesen arra, hogy az Urat képviselhessétek! Vigyázzatok az egészségetekre és erőötökre! Tanulmányozzátok a szentírásokat! Ahol van rá lehetőségetek, vegyetek részt az ifjúsági és felsőfokú hitoktatáson! Ismerkedjete meg a *Prédikáljátok evangéliumomat!* című misszionáriusi kézikönyvvel!"

Thomas S. Monson elnök: Újra összegyűltünk. *Liahóna*, 2010. nov. 6.

tanítani. Elképzelttem őt, mintha a saját gyermekem ülné itt a nappaliban, és mintha rám, az apjára tekintene, miközben Joseph Smith prófétáról tanítom őt. Bámulatos volt látni a változást az arcán. A szemöldöke újra kisimult, és a szeme ragyogni kezdett. Zavaros tekintetében megjelent az érdeklődés és a csodálat. Miközben elmeséltem neki, hogyan jelent meg Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus Joseph Smithnek, könnyek szöktek a szemébe, majd végigszaladtak az arcán. A Lélek betöltötte a szobát, és a frusztrációm hatalmas örömmé változott.

Soha nem fogom elfelejteni ezt az élményemet. Már alig várom, hogy egy napon a saját gyermekeimnek is megtaníthassam ugyanezeket a tantételeket, és újra érezzem ezt a hatalmas örömet. ■

Írta: **Boyd K. Packer**
elnök

a Tizenkét Apostol
Kvórumának elnöke

JÉZUS KRISZTUS, A KÖZBENJÁRÓ

Hadd mondjak el egy történetet, vagyis inkább egy példázatot.

Volt egyszer egy ember, aki nagyon vágyott valamire. Ez a valami fontosabbnak tűnt számára minden másnál az életében. Annak érdekében, hogy megszerezhesse, amire vágyott, nagy adósságot vett magára.

Figyelmeztették, hogy ne vállaljon akkora adósságot, különösen ne annál a hitelezőnél. Számára azonban felettébb fontosnak tűnt, hogy rögtön megkapja, amit akar. Biztos volt abban, hogy ki tudja majd fizetni a tartozását.

Így hát aláírt egy szerződést. Úgy gondolta, hogy valamikor a későbbiekben visszatéríti a kölcsönt. Nem aggódott túl sokat emiatt. A fizetés esedékességének napja nagyon távolinak tűnt. Megszerezte, amit akart, és csak ez számított.

Tartozásának gondolata mindig ott motoszkált a fejében, és olykor-olykor vissza is fizetett egy csekélyke összeget, de valójában azt gondolta, hogy az elszámolás napja soha nem fog eljönni.

Igazságosság vagy irgalom?

De ahogy az lenni szokott, elérkezett a szerződés teljesítésének napja. Mivel az adósság nem lett teljes mértékben rendezve, megjelent a hitelezője, és követelte a fennmaradó összeget.

Csak ekkor döbbsent rá, hogy hitelezőjének nemcsak arra van hatalma, hogy elkobozza mindenét, hanem arra is, hogy börtönbe vesse.

„Nem tudok fizetni” – vallotta be.

„Akkor – mondta a hitelező – érvénybe lép a szerződés: lefoglaljuk tulajdonaidat, és börtönbe kerülsz. Annak idején beleegyezted ebbe. Te döntöttél így. Aláírtad a szerződést, amelyet most érvényre kell juttatni.”

„Nem tudod meghosszabbítani az időt, vagy eltörölni az adósságot? – könyörgött az adós. – Találj valamilyen módot arra, hogy megtarthassam, ami az enyém, és ne kelljen börtönbe mennem. Bizonyára te is hiszel az irgalomban. Nem tanúsítanál irgalmat?”

A hitelező így válaszolt: „Az irgalom mindig egyoldalú. Csak a te javadat szolgálná. Ha irgalommal lennék irántad, akkor soha nem kapnám vissza a pénzemet. Én az igazsághoz ragaszkodom. Hiszel az igazságosságban?”

„Hittem az igazságosságban, amikor aláírtam a szerződést – mondta az adós. – Akkor az én oldalamon állt, és bíztam a védelmében. Nem volt szükségem az irgalomra, és nem is gondoltam arra, hogy valaha is szükségem lesz rá.”

„Az igazságosság követeli meg, hogy megfizessed a szerződésben foglaltakat, vagy pedig elszenvedd a büntetést – válaszolta a hitelező. – Ez a törvény. Beleegyezted, és ennek így

*Jézus Krisztus,
a mi Közbenjárónk megfizeti helyettünk az árat, melyet mi nem tudnánk megfizetni, hogy visszatérhesünk Mennyei Atyánkhoz, és újra vele éljünk.*

Ha többet szeretnél megtudni erről a témáról, olvasd el Alma 42. fejezetét, melyben Alma elmagyarázza az igazságosságot, az irgalmat és az engesztelést.

Az örökkévaló törvény szerint nem lehet irgalmat gyakorolni, hacsak nincs valaki, aki hajlandó és képes is átvállalni az adósságunkat, és megfizetni az árat, és rendezni a megváltásunkhoz szükséges feltételeket.

kell lennie. Az irgalom nem lophatja meg az igazságosságot.”

Ez volt hát a helyzet: Az egyik igazságot akart szolgáltatni, a másik pedig irgalomért könyörgött. Egyik sem érthette el célját, csakis a másik rovására.

„Ha nem engeded el az adósságot, nem lesz irgalom” – könyörgött az adós.

„Ha megteszem, nem lesz igazságosság” – jött a válasz.

Úgy tűnt, mindkét törvénynek egyszerre nem lehetett eleget tenni. Ez két olyan örökkévaló elv, amely első látásra szemben áll egymással. Nincs rá mód, hogy az igazságosság és az irgalom egyszerre jusson érvényre?

Van rá egy mód! Teljes mértékben eleget lehet tenni az igazságosság törvényének, egyúttal teljes mértékben irgalmat lehet gyakorolni, ehhez azonban szükség van valaki másra. Itt is ez történt.

A közbenjárója

Az adósnak volt egy barátja, aki eljött, hogy segítsen rajta. Jól ismerte az adóst. Bolondnak tartotta, amiért ilyen helyzetbe keveredett. Mégis segíteni akart neki, mert szerette. Kettejük közé állt, és a hitelezőhöz fordulva ezt az ajánlatot tette: „Kifizetem az adósságát, ha felmented a szerződés kötelezettségei alól. Engedd, hogy megtarthassa tulajdonát, és ne hurcold börtönbe.”

Miközben a hitelező az ajánlatot fontolgatta, a közbenjáró barát hozzátette: „Igazságosságot követeltél. Mivel ő nem tud fizetni neked, én fogom ezt megtenni. Igazságosan járunk el veled szemben, és ennél többet nem kérhetsz. Az már nem lenne igazságos.”

A hitelező beleegyezett.

A közbenjáró az adóshoz fordult. „Ha kifizetem a tartozásodat, elfogadsz hiteleződnek?”

„Ó, igen! – kiáltotta az adós. – Hiszen megmentesz a börtöntől, és irgalmas vagy hozzám!”

„Akkor – mondta a jótevő – most már nekem kell megfizetned az adósságot, és én szabom meg a feltételeket is. Nem lesz könnyű, de nem is lesz lehetetlen. Elkészítem hozzá az

utat. Nem kell börtönbe menned.”

Így történt, hogy a hitelező visszakapta a teljes összeget. Igazságosan jártak el vele szemben. Nem történt szerződészegés. Az adós pedig irgalomban részesült. Mindkét törvénynek eleget tettek. Mivel volt egy közbenjáró, az igazság megkapta teljes jussát, és az irgalom is teljes mértékben kielégítettet.

A mi Közbenjárónk

Mindannyian egyfajta lelki adósságban, tartozásban élünk. Egy napon a számlát lezárják, és el kell számolnunk. Bármilyen közönyösen is tekintünk most erre, amikor elközeleg az a nap, hogy meg kell adnunk a tartozásunkat, nyugtalanul gyötrődve tekintünk majd körbe, hogy segítsen nekünk valaki. Bárki.

És az örökkévaló törvény szerint nem lehet irgalmat gyakorolni, hacsak nincs valaki, aki hajlandó és képes is átvállalni az adósságunkat, és megfizetni az árat, és rendezni a megváltásunkhoz szükséges feltételeket.

Ha nincsen egy közbenjárónk, egy barátunk, az igazságosság súlya teljes egészében ránk kell, hogy szakadjon. Bármily jelentéktelenek vagy súlyosak is legyenek, minden vétünköt behajtják rajtunk, teljes egészében.

De egyet tudnotok kell: az igazság, a dicsőséges igazság azt hirdeti, hogy létezik egy ilyen Közbenjáró. „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (1 Timótheus 2:5). Ő általa teljes mértékben gyakorolhatják velünk szemben az irgalmat, anélkül, hogy megsértenék az igazságosságot.

Azonban nem nyerünk automatikusan irgalmat. A vele kötött szövetségek által kaphatjuk meg. Az Ő feltételei, az Ő nagylelkű feltételei szerint, mely magába foglalja ezt a teljes egészében nélkülözhetetlen dolgot: a bűnök bocsánatára történő, alámerítés általi keresztkedést.

Az igazságosság törvénye képes megvédeni minden embert, és mindannyian azonnal megkaphatjuk az irgalom megváltó és gyógyító áldását. ■

Forrás: "The Mediator," Ensign, May 1977, 54–56.

Niya választása

„Ő szinte leszek
Mennyei
Atyámmal, mások-
kal és magammal.”
Evangéliumi normáim

Írta: Marcel Niyungi

Igaz történet alapján

Niya a házuk előtt játszadozott, mikor a nagynénje behívta őt. „Niya, elmennél a zöldségeshez, és vennél néhány répát a mai vacsorához?” – kérdezte a nénje.

„Igen!” – válaszolta boldogan Niya. Szeretett a boltba járni, és szeretett segíteni a nagynénjének is.

Niya eltette a nénjétől kapott pénzt, és útnak indult a közeli boltba.

„Répát szeretnék venni vacsorára” – mondta Niya a boltosnak.

A boltos betette a répákat Niya táskájába, és megmondta, mennyibe

kerülnek. Niya átnyújtotta a pénzt.

„Tessék, a visszajáró” – mondta a boltos, és visszaadott neki valamennyi pénzt.

Niya megköszönte, és elindult hazafelé. Út közben ránézett a pénzre, amit a boltostól kapott. „Többet adott, mint ami visszajár – gondolta. – Ezt a pénzt megtarthatom magamnak!”

De aztán Niya egyszercsak megállt. „Mennyei Atyám nem fog örülni nekem, ha megtartom a pénzt – gondolta. – Becsületesnek kell lennem szóban és tettekben is.”

Niya megfordult, és visszament

a boltba. „Túl sok pénzt tetszett visszaadni” – mondta a boltosnak, és átnyújtotta neki a plusz pénzt.

A boltos elvette a pénzt. „Nagyon jó kislány vagy!” – mondta. Ezután egy zacskóba beletett néhány szem almát, és odaadta Niyanak. „Köszönöm, hogy becsületes voltál. Kérek, fogadd el ezeket az almákat, és fogyasszátok egészséggel a családdoddal.”

Niya melegséget érzett belül, és boldogan sétált haza. Tudta, hogy Mennyei Atyja örül, hogy a becsületességet választotta. ■

SZOMBAT

Már csak hat nap volt a húsvétnek nevezett fontos ünnepig. Sok ember jött Jeruzsálembe, hogy áldozatokat ajánljanak fel azon a napon a templomban. Jézus egy Jeruzsálem melletti kis faluba, Bethániába ment. Őt éjszakát töltött ott a barátaival: Lázárral, Máriával és Márthával. Mária olajjal kente meg a lábait. Lásd János 12:1–3.

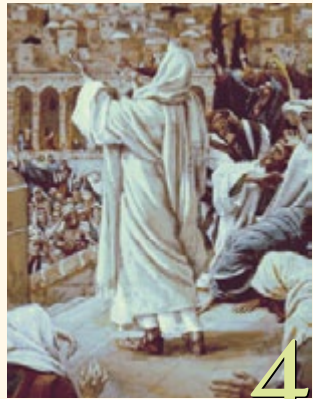
VASÁRNAP

Jézus Bethániából Jeruzsálembe ment. Egy számaron ment be a városba, ahogyan azt korábban az Ószövetség egyik verse előre megmondta. Az emberek elismerték Őt a királyuknak, és azt kiáltották, „Hozsánna!”. Pálmaleveleket terítettek a számára elé, hogy a por ne szálljon a Szabadítóra. Jézus ellátogatott a templomba, majd visszatért Bethániába. Lásd Zakariás 9:9; Máté 21:1–11; Márk 11:1–11.

HÉTFŐ

Jézus meglátta, hogy az emberek a templomban adnak és vesznek dolgokat. Mivel azt akarta, hogy a templom az „imádság háza” legyen, elzavarta őket. Ezután meggyógyította a bénákat és a vakokat. Az irigy papok haragudtak rá. Lásd Máté 21:12–17; Márk 11:15–19.

KEDD

Jézus a templomban és az Olajfák hegyének nevezett közeli dombon tanította az embereket. A papok összeesküvést szerveztek, hogy megöljék Jézust. Jézus egyik tanítványa, az Iskariótes Júdás beleegyezett, hogy 30 ezüstpénzért cserébe átadja Jézust a papoknak. Lásd Máté 25:31–46; 26:14–16.

HÚSVÉT HETE

Az által készülhetsz fel a húsvétra, hogy megtanulod, mi történt a Jézus Krisztus keresztfeszítése és feltámadása előtti héten. Húsvét előtt nyolc nappal kezd. Olvasd el az aznapra kijelölt eseményeket és szentírásverseket.

5

SZERDA

A szentírások nem beszélnek róla, hogy mit tett Jézus ezen a napon. Talán a tanítványaival töltötte a napját. Elolvashatod a tíz szűz példázatát. Ezt a történetet Jézus tanította a tanítványainak, hogy segítsen nekik felkészülni az Ő második eljövételére.

Lásd Máté 25:1–13.

6

CSÜTÖRTÖK

Jézus tanítványai felkészültek a húsvéti vacsorára. Az étkezés alatt Jézus elmondta a tanítványoknak, hogy az egyikük elárulja majd Őt. Ezután, hogy segítsen nekik emlékezni Órá, első alkalommal adott nekik úrvacsorát. Ezután Jézus elment a Getsemán kertjébe, hogy szenvedjen a bűneinkért, és Istenhez imádkozzon. Az emberek kardokkal jöttek ellene, és elfogták. A tanítványok félelmükben elfutottak. Lásd Máté 26:17–29, 36–56.

7

PÉNTEK

Jézust Kajafás, a főpap elé vezették. Jézus egyik tanítványa, Péter, letagadta, hogy ismeri Őt. Pilátus, a kormányzó és Heródes kihallgatták Jézust. Arra ítélték, hogy meghaljon a kereszten. Jézust keresztre feszítették. Egy József nevű gazdag férfi a saját sírjába fektette Jézus testét. Jézus anyja, Mária és Mária Magdolna ellátogattak a sírhoz.

Lásd Máté 26:57–72; 27:1–2, 27–37; Lukács 23:44–46, 50–56.

8

SZOMBAT

Jézus teste a sírban feküdt. Egy nagy követ zárták el a bejáratát. A gonosz papok arra kérték Pilátust, hogy állítson őrköt a sír elé, hogy senki ne mehessen be. Lásd Máté 27:57–66.

HÚSVÉT VASÁRNAP

Jézus feltámadt! Előjött a sírból. Egy angyal szállt le a mennyből, és elgörgette a követ a sír bejárata előtt. Jézus megparancsolta a tanítványainak, hogy tanítsák az embereket és kereszteljék meg őket, és azt ígérte nekik, hogy Ő mindig velük lesz.

Lásd Máté 28.

Gyermekek műalkotásai a világ számos részéről

A gyermekek nemzetközi művészeti kiállításának alkotásai „Az evangélium megáldja az életemet” témakörben.

A kiállítás további alkotásait a későbbi számokban, „A mi oldalunk” rovatban publikáljuk. Más alkotások megtekinthetők a www.liahona.lds.org címen.

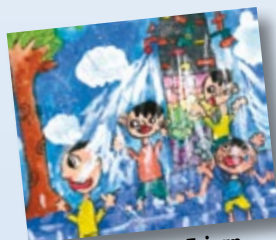
Andreza A., 10 éves, Brazília

Dasha K., 11 éves, Ukrajna

Zeniff F., 9 éves, Mexikó

Chung-chi, 6 éves, Tajvan

Beth B., 5 éves, Kanada

Daniel S., 5 éves, Franciaország

Karen L., 6 éves, Bolívia

Nathalie S., 9 éves, Guatemala

Carolina A., 7 éves, Peru

Leonardo T., 8 éves, Chile

Sara R., 9 éves, Argentína

Fatima B., 5 éves, Peru

Lee W., 9 éves, Lengyelország

Addison O., 10 éves, Vietnam

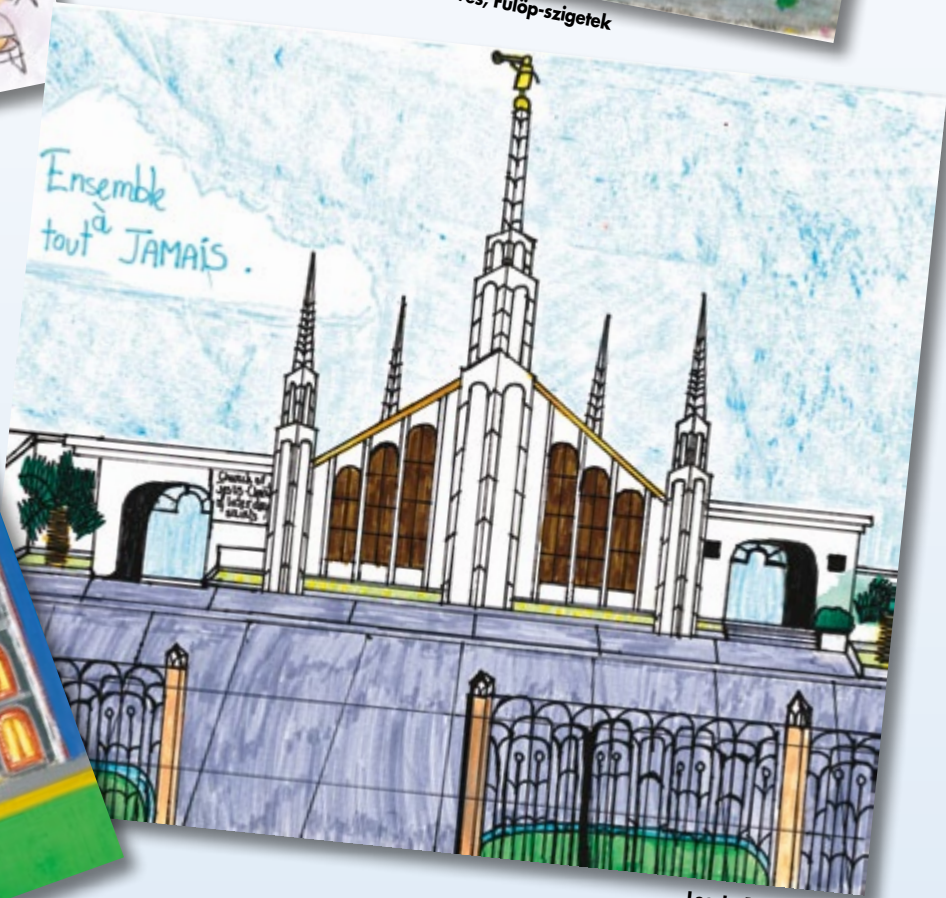
Alina S., 8 éves, Ukrajna

Vanessa G., 11 éves, Mexikó

Guen R., 12 éves, Fülöp-szigetek

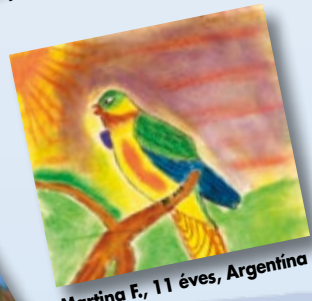
Lee J., 11 éves, Tahiti

Erdenejargalin O., 8 éves, Vietnam

Amanda G., 12 éves, Ecuador

Martina F., 11 éves, Argentina

Adriana B., 10 éves, Ecuador

José V., 5 éves, Peru

Különleges tanú

Richard G. Scott elder,
a Tizenkét Apostol
Kvórumából, megsz-
totta velünk néhány gon-
dolatát ezzel a témával
kapcsolatban.

ILLUSZTRÁCIÓ: BRYAN BEACH

Hogyan tudok biztonságban maradni a világ rossz dolgai közepette?

A Hogyan élhetünk helyesen az egyre növekvő gonoszság közepette? Liahóna, 2004. máj. 100–102. nyomán.

Törekedjete a személyes irányításra, mely a Szentlélek által adatik meg nektek, és figyeljetek rá!

Előkészítete a szentírásokat, és folyamatos isteni útmutatást biztosít, hogy támaszt nyújtson nekünk. Ez a segítség biztosítja, hogy békében és boldogságban élhetünk a világon dúló gonoszság ellenére is.

Miközben továbbra is az Urat állítjátok elméte és szívetek középpontjába, Ő segíteni fog gazdag, bővelkedő életet élnete, függetlenül attól, mi történik körülöttete.

Bár az élet most nehéznek tűnhet, kapaszkodjatek erősen az igazság vasrúd-
jába! Jobban haladtok, mint gondolnátok.

Élhetünk erényes, gyümölcsöző, igazlelkű életet, ha követjük a Mennyei Atyánk által létrehozott védelmi tervet, vagyis az Ő boldogságtervét.

Ennek a leckének és tevékenységnek a segítségével többet tanulhatsz az Elemi e havi témájáról.

Jézus Krisztus a Szabadítóm és Megváltóm

Írta: Ana Maria Coburn és Cristina Franco

„Hisszük, hogy Krisztus Engesztelése által az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak” (Hittételek 1:3).

Mit lennél hajlandó megadni valakinek, akit nagyon-nagyon szeretsz? Szabadítóm, Jézus Krisztus annyira szeret bennünket, hogy a saját életét adta értünk.

Mennyei Atyánk tudta, hogy ha bűnöket és hibákat követünk el, nem leszünk képesek újra Vele élni. Ezért Fia, Jézus Krisztus felajánlotta, hogy a Szabadítóm lesz. Mennyei Atyánk Őt választotta megmentőnknek, mert Ő volt az egyetlen, aki képes volt bűn nélkül leélni az életét.

Jézus azért szenvedett és halt meg, hogy megmentsen bennünket a haláltól és a bűneinktől. Ezt a szeretetteljes cselekedetet engesztelésnek nevezzük. Az engesztelésnek köszönhetően

megbánhatjuk a bűneinket, bocsánatot nyerhetünk, és olyan tisztákká és szeplőtelenekké válhatunk, mint Jézus.

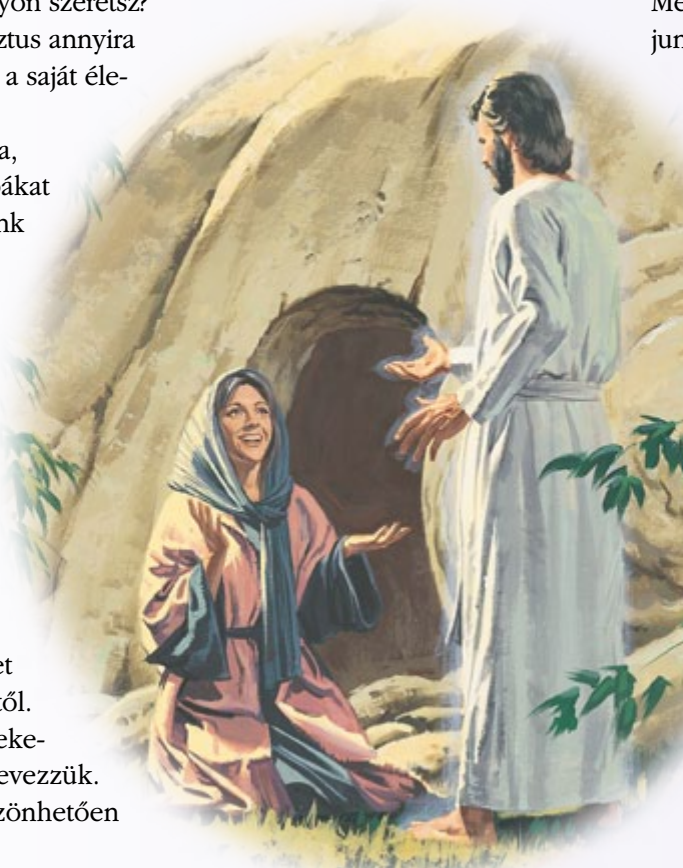
Jézust keresztre feszítették és meghalt, de három nap múlva feltámadt. Ő újra él! Mivel feltámadt, mi is fel

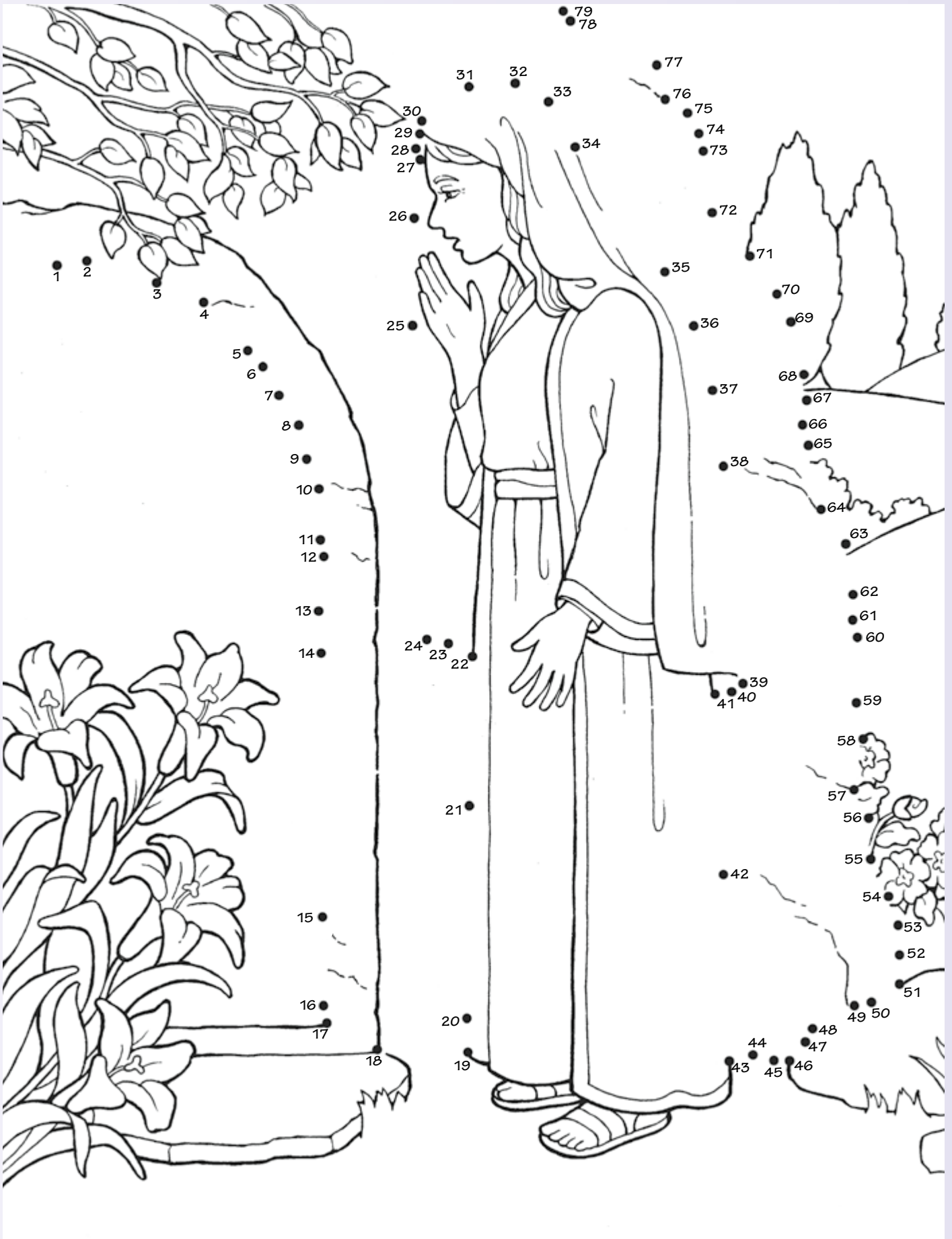
fogunk támadni. Ez azt jelenti, hogy a testünk és a lelkünk örökre egyesül.

Jézus Krisztus valóban a mi Szabadítóm és Megváltóm. Ő a tökéletes példa mindannyiunk számára. Megtanította nekünk, hogyan bánjunk kedvesen egymással. Megtanította, hogyan szolgáljuk egymást. Megtanította nekünk, hogyan váljunk jobbá. Nem leszünk képesek olyan tökéletes életet élni, mint Ő, de ha engedelmeskedünk a parancsolatoknak, és megtesszük, ami tőlünk telik, visszatérhetünk, hogy Jézussal és Mennyei Atyánkkal éljünk. Mindennap követnünk kell Jézus Krisztust. ■

TEVÉKENYSÉG

Kösd össze a pontokat, hogy befejezd a képet, melyen az üres sír mellett álló Mária látható. Azután színezd ki a képet. A kép emlékeztetni fog rá, hogy Jézus Krisztus a Szabadítóm és Megváltóm.

Boldogan otthon

Írta: Chad E. Phares

Egyházi folyóiratok

Buntha és Neath testvérek, akik a kambodzsai Siem Reap városában élnek. Amikor Buntha nyolc éves lett, eldöntötte, hogy megkeresztelkedik. Neath nyolc éves korában szintén meg fog keresztelkedni. „Szeretném befogadni a Szentlelket” – mondja.

Buntha és Neath számára fontos, hogy szolgáljanak másokat. Amikor felnőtt, Buntha szeretne misszionárius lenni. Neath már alig várja, hogy „misszionárius nagyi” lehessen, vagyis idősebb misszionárius. ■

Buntha és Neath rengeteg időt tölt együtt. Mindketten igyekeznek egymáshoz és a családjuk többi tagjához is kedvesnek lenni.

Az emberek azért jönnek a városukba a világ minden tájáról, hogy megnézzék az ősi épületeket, de **Buntha és Neath** akkor a legboldogabbak, mikor otthon lehetnek a családjukkal.

Bunthának és Neathnek van egy különleges szabadtéri tanulószaka, ahol a szentírásaikat olvassák, a házi feladataikat készítik, és a *Liahónát* olvasgatják. Buntha és Neath szereti olvasni a szentíráásokat. Mindennap igyekeznek olvasni belőlük. Neath egyik kedvence a Lehi álmaról szóló történet. Buntha Nefiről szeret olvasni.

Neath imád az üveggolyóival játszani. **Buntha** inkább focizik, és bármilyen labdával, amit csak talál.

Beöltözve

Írta: Kaare Revill

Igaz történet alapján

„Ti az Úrnak, a ti Isteneteknek fiai vagytok” (5 Mózés 14:1).

2. Alíz visszaszaladt a szobájába. A fejére tett egy sárga védősisakot, és felkapott egy műanyag kalapácsot.

1. Alíz be akart öltözni. Magára húzta apa cipőjét, és feltett egy piros krumpliorrot.

Vicces bohóc vagyok!

Erős építész vagyok!

3. Mielőtt visszaszaladt a szobájába, leült, és kalapált egy kicsit a padlón.

4. Alíz belebújt egy csillogó, lilás-ezüstös női ruhába, és kiperdült a szobájából.

6. Lefekvéskor Alíz átöltözött a kedvenc zöld pizsamájába. Kisétált a szobájából, és anya ölébe ült.

5. Alíz szeretett hercegnő lenni. A nap hátralévő részében a lila ruhájában maradt.

Egy gyönyörű hercegnő vagyok!

7.

Alíz vagyok. Isten gyermeke vagyok.

MINDANNYIAN ISTEN GYERMEKEI VAGYUNK

Függetlenül attól, hol élünk, vagy hogy nézünk ki, mindannyian Isten gyermekei vagyunk. A lap tetején nézd meg a nagyítóban lévő gyerekeket, és lássuk, vajon megtalálod-e őket a térképen. Karikázd be a megtalált gyerekeket.

SEGÍTSÉG A SZÜLŐKNEK

Beszélgess el a gyermekeddel néhány fizikai tulajdonságáról vagy jellemvonásáról. Mi teszi őt különlegessé? Magyarázd el, hogy Mennyei Atyánk mindannyiunkat különbözőnek teremtett, de mindannyian a gyermekei vagyunk. Segíts a gyermekednek rámutatni a térképen található gyermekek jellegzetes tulajdonságaira.

A kézikönyvvel kapcsolatos képzés a szabadítás munkájára fekteti a hangsúlyt

Írta: Adam C. Olson

Egyházi folyóiratok

A 2011 februárjában tartott világméretű vezetőképző gyűlés keretében az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma arról tanította a résztvevőket, hogyan használhatják még hatékonyabban az új kézikönyveket. A gyűlés annak a 2010. novemberi világméretű vezetőképző gyűlésnek az utókövetésére szolgált, ahol először mutatták be a kézikönyveket.

A beszélők kihangsúlyozták, hogyan használhatók a kézikönyvek még inspiráltabb módon. Beszéltek annak jelentőségéről, hogy mennyire fontos megérteni azokat a tanokat, melyekre az új kézikönyvek épültek, hogy az abban foglaltak miképpen alkalmazhatóak az egyházi programokra, hogy a kézikönyvekben történt változtatások hogyan alkalmazhatóak a szabadítás munkájának elvégzésére, továbbá szó esett a nők tanácsokban betöltött szerepének jelentőségéről.

A közvetítés résztvevői a következők voltak: Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség első tanácsosa; továbbá Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson és Neil L. Andersen elderek a Tizenkét Apostol Kvórumából; Craig C. Christensen; Bruce D. Porter és W. Craig Zwick elderek a Hetvenektől; valamint a segédszervezetek általános elnökei.

A kézikönyvek inspiráltabb használata

Eyring elnök a gyűlésről azt mondta, ez egy „második [lehetőség], hogy

felfedezzük, hogyan használható még hatékonyabban a kézikönyv”, majd arra buzdította a vezetőket, hogy növeljék a kinyilatkoztatás elnyerésére való képességüket.

„Csak a Lélek által tudhatjuk meg, hogyan alkalmazzuk a kézikönyvben olvasottakat – mondta. – Célszerűtlennek tűnhet elvárni vagy egyáltalán remélni a mindennapos szolgálatok során a kinyilatkoztatások áradatát. A kinyilatkoztatás nem érkezik hit és kemény munka nélkül, de lehetséges elnyerni azt.”

Eyring elnök megígérte, hogy ha a vezetők dolgoznak és imádkoznak azért, hogy „megért[sék] és köves[sék] az élet szavait”, melyeket megkaptak, az Úr majd segít nekik a saját erejükön túl szolgálni és vezetni.

„A kézikönyv kincssé válik számunkra, ha arra használjuk, hogy segítsünk másoknak is az örök élethez vezető ösvényt választani. Ez a célja.”

Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben

A kézikönyvek tanbéli alapja

„A kézikönyv tanokra épül – mondta Oaks elder –, és rövidebb az előzőnél, mert számos témánál tartózkodik attól, hogy konkrét szabályokat vagy utasításokat adjon. Ehelyett leírja azokat a tantételeket, melyeket a sugalmazott vezetők a helyi körülményeikre vonatkoztathatnak.”

Bednar elder és Christofferson elder figyelmeztette a vezetőket, hogy ne ugorják át a 2. kézikönyv első néhány fejezetét csak azért, hogy rögtön az azt követő fejezetek irányelveihez jussanak. Ezek az első fejezetek fektetik le az utánu következő tantételek és irányelvek megértéséhez és alkalmazásához szükséges alapot.

Bednar elder elmondta, hogy ahhoz „hogy [a kézikönyv] tantétel alapú legyen, kevesebb konkrét utasítással, a kötelességeink terén lelkiileg sokkal nagyobb és precízebb lelki követelményeket támaszt”.

Az adaptáció tantételei

„A tan, a szövetségek és az Első Elnökség, illetve a Tizenkettek által meghozott

irányelvek tekintetében nem térünk el a kézikönyvtől – mondta Nelson elder. – Néhány más tevékenység esetében megengedett..., hogy azokat a helyi körülményeknek megfelelően alakítsák.”

Porter elder szerint az „Egységesség és adaptálás” című, 17. fejezet azért került a könyvbe, hogy segítsenek a helyi vezetőknek a Lélekre hagyatkozni, és annak eldöntésében, hogy mikor van szükség bizonyos programokat a helyi szükségletekre adaptálni. A fejezet elmagyarázza, mi az, amin nem változtathatnak, és megnevezi azt az öt körülményt, melyekben az adaptálás elvégezhető: családi körülmények, korlátozott utazási és kommunikációs feltételek, alacsony létszámú kvórumok vagy osztályok, nem elegendő számú vezető, és bizonyos biztonsági körülmények.

„[A] helyénvaló adaptálás nem gyengíti az egyházat, hanem inkább erősíti!” – mondta Porter elder egy üzenetben, melyet W. Craig Zwick elder, a Hetvenek tagja olvasott fel. Inspirált adaptáláskor a helyi vezetők ne érezzék úgy, hogy beérik kevesebbel, mint az ideális. „[Az] egyház minden egységének rendelkezésére állnak az Isten gyermekeinek szabadulásához és felmagasztosulásához szükséges tanok, szertartások, a papsági hatalom és a Lélek ajándékai” – írta Porter elder.

A szabadítás munkája

A 2. kézikönyvben található változtatások a szabadítás munkájának előmozdítását szolgálják. Eyring elnök ezt mondta: „A kézikönyv kincssé válik számunkra, ha arra használjuk, hogy segítsünk másoknak is az örök élethez vezető ösvényt választani. Ez a célja.”

„A szabadítás munkája az egyházközségben és a cövekben” címet viselő 5. fejezet számos olyan témát sorakoztat fel, melyeket korábban külön tárgyaltak. Ilyenek az egyháztag-misszionáriusi munka, a megtértek megtartása, az aktivizálás, a templomi és családtörténeti munka, és az evangélium tanítása.

„Pál azt mondta, hogy ebben az utolsó adományozási korszakban minden dolgot Krisztusban kell egybegyűjtenünk” – mondta Bednar elder (lásd Efézusbeliek 1:10). – Egy munka van.”

FOTÓ: CRAIG DIMOND © IRI

Például, amit korábban néhányan az egyház különböző misszióinak tekintettek, azok „különböző megközelítésből ugyan, de ugyanarról a munkáról [szólnak]” – mondta. A misszionáriusi munka feladata, hogy az evangéliumot hirdesse és meghívjon másokat, hogy részesüljenek a szent szertartásokban és kössenek szövetségeket. A szentek tökéletesítése – beleértve a megtartást, aktiválást és tanítást is – azt jelenti, hogy a szertartások és szövetségek tiszteletben tartására ösztönözzük az embereket. A családtörténet és a templomi munka elvégzésével a halottak megváltása teszi lehetővé azt, hogy szertartásokat végezzünk és szövetségeket kössünk a halottakért.

Holland elder azt mondta, hogy általánosságban a kézikönyv változtatásai segítenek megérteni, hogy a kvórum- és segédszervezeti vezetők nem csak azért vannak az egyházközségi tanácsban, hogy a saját kvórumuk és segédszervezetük tagjaira gondoljanak, hanem minden egyháztag lelki jólétéért közösen felelősek.

Cook elder segített tisztázni, hogy a 2. kézikönyv néhány irányelvi változtatása hogyan járul hozzá a szabadítás munkájához.

Hangsúlyozta a püspökök és az egyházközségi tanácsgyűlések fontosságát a jóléti szükségletekben, most, hogy nincs többé jóléti gyűlés. Elmagyarázta a melkisédeki papsági vezetők egyre növekvő szerepét abban, hogy tanácskozzanak a kvórum tagjaival. Továbbá tisztázta azokat a változtatásokat, melyek lehetővé teszik, hogy a nem teljes templomi

A szabadítás munkájában a papsági vezetők gondolják át, melyek a soron következő szertartások, amire valakinek szüksége van, és hogyan segíthetnek neki az arra való felkészülésben.

A KERESZTAL SEGÉDSZERVEZETI TAGJAI AZ ÚJ KÉPZÉSI KÖNYVTÁRAT HASZNÁLJÁK

A 2011. februári világméretű vezetőképző gyűlés során az egyház segédszervezeteinek általános elnökei sorozatos kereszthal-beszélgetéseken vettek részt, melyek során egy új online képzésből merítették a példákat.

A vezetőségi képzési könyvtár egy gyűjtemény, amely a világ különböző részein szolgáló vezetők valós élethelyzetekből vett példáit mutatja be, szemléltetve a *2. kézikönyvben* található tantételeket. A rövidfilmek, melyeket Braziliában, Angliában, Guatemalában és Koreában forgattak, épp fordítás alatt állnak, és valamikor a 2011-es év folyamán lesznek elérhetők.

E videók használatával az általános segédszervezeti elnökök Robert D. Hales és Neil L. Andersen elderekkel, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaival, valamint Craig C. Christensen elderrel, a Hetvenek tagjával három olyan fontos tantételt beszéltek meg, melyek a *2. kézikönyvben* találhatók.

1. Lelki felkészülés

„Bámulatos, hogy az Úr miként figyel és várja, hogy megáldhasson bennünket” – magyarázta Rosemary Wixom, az Elemi általános elnöke, miután megnézett egy példát egy dél-koreai segítőegyleti elnökről, aki őszintén törekedett arra, hogy sugalmazást kapjon egy gyűlés megszervezéséhez.

Andersen elder Julie B. Beckkel, a Segítőegylet általános elnökével, valamint Wixom nőtestvérrel való beszélgetése után azt mondta: „Ez egy lelki munka. Csakis az Úr módján lehet végezni.” A kereszthal tagjai arról is beszélgettek, hogy a lelki felkészülés miképpen teszi lehetővé a vezetőknek, hogy az egyénre összpontosítsanak, a tevékenységeket, leckéket és feladatokat a szükségleteikhez igazítva. „A kinyilatkoztatás itt van közöttünk” – tette tanúbizonyságát Andersen elder.

2. Részvétel a tanácsokban

Egy igaz történet a gutemalai egyházközségi tanács tagjairól – akik együtt dolgoztak, és sikerült visszahozniuk egy családot az egyházba – lehetőséget adott Christensen eldernek, hogy levezessen egy beszélgetést a tanácsok közös munkájáról mind az öt segédszervezeti elnökkel: Beck nőtestvérrel; Wixom nőtestvérrel; Russel T. Osguthorpe-pal, a Vasárnapi Iskola általános elnökével; Elaine S. Daltonnal, aki a Fiatal Nők általános elnöke; és David L. Beck testvérrel, aki a Fiatal Férfiak általános elnöke.

A kereszthal-beszélgetés során megvitatták, hogy a tanács tagjainak együttes erőfeszítései hogyan segíthetik az egyházközség tagjainak fejlődését; hogy az aktív tanácsstagok miképpen csökkenthetik a püspök terheit; és hogy a vezetők és az egyháztagok figyeljenek oda az Úr akaratára, osztozzanak benne, és törekedjenek rá, amikor az egyházközség tagjaival kapcsolatban hoznak döntéseket.

3. Mások szolgálata

A harmadik film egy fiatal férfiről szólt Angliában, aki igyekezett teljes mértékben tevékeny maradni az egyházban. A kereszthal-beszélgetés, melyet Hales elder vezetett Osguthorpe testvér, Beck testvér és Dalton nőtestvér bevonásával, arról folyt, milyen fontos, hogy a vezetők együtt dolgozzanak a szülőkkel, az egyházközségi tanácsokban és a fiatalokkal.

Ha mindent a filmben szereplő példának megfelelően teszünk, beszélgetünk róla, meg tárgyaljuk azt, és az Úrhoz fordulunk, akkor – vont a következőt Hales elder – „Ő [vezérelni fog] benneteket abban, miként segíthettek és erősíthettek másokat, és vihetitek véghez mindazt, amit az elhívásokban meg kell tennetek.” ■

éremességgel rendelkező édesapák bizonyos körülmények között részt vehessenek a családtagjaikért végzett szertartásokban, és közreműködjenek a megáldásukban.

„Nem programok levezénylése vagy szervezetek irányítása a dolgunk – mondta Bednar elder. – Mindez szükséges, de nem elegendő. Ez a szabadítás munkája. Amikor pedig elgondolkozunk a szertartásokon és a szövetségeken, akkor a papsági vezetők rendre felteszik a kérdést, hogy egy adott egyén vagy család életében mi kell, hogy legyen a következő szertartás, és hogyan tudunk nekik segíteni a felkészülésben.”

Nők a tanácsban

Scott elder aggodalmát fejezte ki, mert néhány helyen a vezetők elszalasztják a lehetőséget, hogy a nőket is bevonják a

TOVÁBBI INFORMÁCIÓK AZ INTERNETEN

További hang-, kép- és írásos anyagokat találhat a világméretű vezetőképző gyűlésének közvetítéséről az lds.org/menu/service/serve-in-the-church címen.

A *2. kézikönyv* tartalma megtalálható a következő címen: lds.org/handbook/handbook-2-administering-the-church. Az új Vezetőképzői Könyvtár az lds.org honlapján, a Serving in the Church [Szolgálat az egyházban] részben 2011 közepén lesz megtalálható.

Az egyházi vezetők azt mondták, mind a férfiaknak, mind a nőknek lehetőséget kell adni a vezetőségi gyűléseken, hogy szabadon megosszák az ötleteiket.

tanácskozásba. „Amikor arra buzdítják a [nőket], hogy tartózkodás nélkül vegyenek részt az egyházközségi tanácsgyűléseken, az ötleteik mindig hasznosak és sugalmazóak” – mondta.

A vezetők úgy tudják ösztönözni a nőtestvérek részvételét, ha személyesen felkérjük őket, és kifejezik hálájukat az elmondott meglátásokért és javaslatokért, magyarázta Scott elder.

„Van egy plusz áldás is az olyan papsági vezetők számára, [akik követik ezeket az irányelveket]. Ezek a férfiak sokkal hálásabbak tudnak lenni a feleségük, saját otthonukban betöltött szent szerepéért” – tette hozzá.

Megtanította annak fontosságát, hogy közös nevezőre jussanak a tanácsstagok. Amikor egy vezető azt érzi, hogy ez megtörtént, mutasson rá, és szavaztassa meg a döntést. Olyan esetekben, amikor az egyháztagok véleménye nem osztatlan, a vezetők kérjék ki az egyházközségi tanács minden tagjának véleményét, fejezzék ki hálájukat az elmondott meglátásokért, hozzanak döntést, és kérjék a tanács tagjait, hogy együttesen támogassák azt. Scott elder kihangsúlyozta, mennyire fontos a titoktartás az egyházközségi tanács ügyeiben.

Várható eredmények

Nelson elder a képzést három reményének kifejezésével zárta: hogy az egyszerűsítés miatt az egyháztagok idejét és erőforrásait hatékonyabban használhatják majd; hogy a papság hatalma minden papságviselőben megerősödik, hogy megáldhasanak minden egyént és minden családot az egyházban; és hogy az egyháztagok erősödjének az elkötelezettségükben és tanítványi mivoltukban. ■

HÍREK

Perry elder megalakítja az első cöveket Guamban

L. Tom Perry elder a Tizenkét Apostol Kvórumából 2010 decemberében Guamba látogatott, hogy megalakítsa Guam területén az első cöveket: a Guami Barrigada Cöveket. Ottléte során Perry elder, aki az Egyesült Államok tengerészgyalogságában szolgált a második világháború alatt, a Csendes-óceáni Hadtörténeli Múzeumba, valamint Saipanba, a szomszédos szigetre is látogatást tett. Guamban jelenleg 1971 egyháztag él. Guam területe az egyház Ázsia Északi Területének része.

UNSZ orvosok kolerát gyógyítanak Pápua Új-Guineában

Ausztrál UNSZ orvosok egy kis csoportja érkezett Pápua Új-Guinea távolabbi falvaiba, hogy a 2010 vége felé kitört kolera-járvány áldozatait kezeljék.

Az orvosok több száz pácienssel dolgoztak. Megmentettek egy férfit, akit már csak percek választottak el a haláltól, mikor a kórházba ért, és sok más embert is, akik kezelés nélkül 24 óráig sem maradtak volna életben.

Az emberek szárazföldön és kenukkal érkeztek az orvosokhoz. David Williams Brisbane-ből és Anthony Mahler Cairnsból azt mondta, hogy a Sogere faluba való megérkezésüktől számított egy napon belül több mint

200 kolerás beteget kezeltek. A teljes élményről Mahler doktor a következőket nyilatkozta: „Ez volt az eddigi pályafutásom leghasznosabb tapasztalata”, a munka nehézségei és kimerítő természete ellenére.

Az egyház, azon kívül, hogy orvosokat küldött, különféle felszereléseket – például orvosszettek és víztisztítókat – juttatott el a területre. Az egyház továbbá élelmiszereket és szappant szállított Port Moresbyből a legkritikusabb területekre. Ugyaninnen és Brisbane-ből személyes higiéniai csomagokat is küldtek. Egy misszionárius házaspár, akik a víztisztítás szakértői, Pápua Új-Guineába utaztak, hogy koordinálják az ottani munkát.

DVD a 2011. évi Közös tevékenység mottójának bemutatására

Az egyház januárban elkezdte kiosztani a Fiatalok erőssége 2011 *Hiszünk* című DVD-jét az egyház egységeibe világszerte, melyet a 2011. évi Közös tevékenység mottójának alátámasztására használhatnak.

A multimédiás DVD célja, hogy segítsen a fiataloknak a Hittételek 1:13 mottóját életük központi részévé tenni. A filmrészleteken Thomas S. Monson elnök, illetve a Fiatal Férfiak és Fiatal Nők általános elnökei szerepelnek, továbbá zenék, fiatalok bizonyosságai és még sok egyéb segédanyag is található rajtuk.

RÖVIDHÍREK A NAGYVILÁGBÓL

Az egyház már várja a jelentkezéseket a IX. Nemzetközi Művészeti Versenyre

Az Egyháztörténeti Múzeum hamarosan elkészíti a jelentkezési lapokat a IX. Nemzetközi Művészeti Versenyre, melyek 2011. április 4-től lesznek elérhetőek az interneten. A versenyműveket online vagy postán kell elküldeni 2011. október 7-ig. Az aktuális verseny témája: „Tudassátok csodálatos műveit” (T&S 64:4). További információért (angol nyelven) vagy a korábbi versenyek alkotásainak megtekintéséhez látogasson el a következő oldalra: lds.org/churchhistory/museum/competition.

Úszövetségi történetek mozgóképen

Az Újszövetség 2011-es tananyagának alátámasztására a *Történetek az Újszövetségből* című könyv mostantól egy parallaxisnak nevezett módszerrel készült animációs filmként

is elérhető. A 65 film angolul érhető el, az egyes filmekhez tartozó MP3 hangfelvételeket pedig 11 nyelven az LDS.org honlapon lehet meghallgatni. A parallaxis filmek 2011 folyamán minden nyelven elérhetőek lesznek. A megtekintéshez menjen a scripturestories.lds.org oldalra, és válassza a **New Testament Stories** linket.

Bangalore-i fiatal férfiak kötelezik el magukat az Isten iránti kötelesség mellett

Az Indiai Bangalore Kerületből több mint 30 fiatal férfi gyűlt össze Kanakapura dombjain, hogy az új Isten iránti kötelesség programjáról tanuljanak, és lelki tanításokat kapjanak a kihívást jelentő fizikai tevékenységek által. A fiatal férfiak egy kötél segítségével átkeltek egy tavon. Reggelente futni mentek, majd sziklára másztak, és megtanultak kötélen leereszkedni. A tevékenység egy biztonyságtételi gyűléssel zárult. ■

Nézze és hallgassa meg a klasszikus újszövetségi történeteket, melyeket gyönyörű színek és narráció kelt életre a scripturestories.lds.org címen.

A tartalom legnagyobb részében fiatalok mondják el a biztonyságukat és motiváló élményeiket.

A zene, az üzenetek és a biztonyságok a fiatalok osztályainak, gyűléseinek és tevékenységeinek gazdagítására használhatók az év folyamán.

Az anyag letölthető az internetről is, a youth.lds.org címről.

A DVD a következő nyelvekre lett lefordítva: angol, francia, japán, kínai, koreai, német, olasz, orosz, portugál és spanyol. ■

FRISSÍTÉS

A 2011. januári *Liahónában* megjelent cikkben az állt, hogy külföldi misszionáriusok szolgálnak az Elefántcsontparton (lásd Samuel Gould: „Az angyalok jelenlétében,” 50.). Miután ez a szám nyomtatásba került, megváltoztak az ottani körülmények, ezért a misszionáriusokat más területre vezényelték. Az egyház mindig figyelemmel kíséri a politikai helyzetet azokon a területeken, ahol misszionáriusok szolgálnak, és szükség esetén áthelyezi őket. A misszionáriusok csak akkor térnek vissza, amikor a helyzet újra biztonságossá válik.

OLVASÓI LEVELEK

Ő megkönnyíti terheinket

Szeretem ezt a folyóiratot, és annak tartalmát. Szeretem az általános felhatalmazottak cikkeit is, különösen a konferenciái beszédeiket. Arra utasítanak és biztatnak bennünket, hogy a nehézségeink ellenére is menjünk tovább.

26 éves egyháztagságom folyamán a *Liahóna* folyóirat minden számát elolvastam. Gyakran átolvastam a korábbi számokat is. Az egyik kedvencem „Az Úr gondoskodó kegyelme” David A. Bednar eldertől (2005. máj. 99.). Segít emlékezni, hogy Mennyei Atyánk gyakran közbelép az Ő gyengéd irgalmával, és megkönnyíti nehéz terheinket.

Iolanda Valenti, Olaszország

A tanítások az Úrtól érkeznek

Hálás vagyok, hogy minden hónapban elolvashatom az élő próféták szavait. Tudom, hogy tanítások az Úrtól érkeznek, és ha átültetem azokat a gyakorlatba, akkor megáldják az életemet. A világszerte élő szentek történeteit olvasva erősödik a hitem és a bizonyosságom, mert megtudhatom, mit tesznek mások, hogy megszabaduljanak a terheiktől.

Byron David Calderon Mosquera, Ecuador

Visszajelzéseiket vagy javaslataikat a liahona@ldschurch.org címre küldhetik. A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából. ■

ÖTLETEK A CSALÁDI ESTHEZ

Ez a szám olyan cikkeket és tevékenységeket tartalmaz, melyek jól felhasználhatók a családi estek alkalmával. A következőkben ismertetünk néhány példát:

„Hogy mindig emlékezzünk

Órá”, 20.: Családként megbeszélhetitek Christofferson elder következő tanácsát: „Kezddetjük azzal, hogy mindent kiürítünk az életünkéből, majd fontossági sorrend szerint egyenként visszahelyezzük azokat úgy, hogy a Szabadító kerüljön a középpontba.”

Beszélgethettek néhány olyan áldásról, melyet Christofferson elder említett, melyeket akkor kapunk, amikor „mindig emlékezzünk a Szabadítóra”.

„A szentírások ereje”, 52.: Miután együtt elolvastátok ezt a cikket, kérd meg a családtagokat, hogy osszák meg az érzéseiket a szentírások olvasásával és a hitoktatásra járással kapcsolatban. Buzdítsd őket, hogy írják le a szentírások erejével kapcsolatos bizonyosságaikat a naplójukba. Biztasd a gyermekeidet, hogy tanulmányozzák és tanulják meg kívülről a szentírás-memoritereket.

„Jézus Krisztus, a Közbenjáró”, 56.: Kérd meg a családot, hogy miközben együtt olvassátok a cikket, figyeljék meg, miért fontos egy közbenjáró. Kérdezd meg tőlük, mi történt volna, ha egy közbenjáró nem segített volna az adós férfinak. Olvashattok szentírásokat is, és megbeszélhetitek, milyen értelemben közbenjárónk a Szabadító. A következő szentírások

segíthetnek: 2 Nefi 2:27–28 és Alma 42:24–25.

„Beöltözve”, 70.:

Megkérheted a családtagokat, hogy öltözzenek jelmezbe, vagy tegyenek úgy, mintha másvalakik lennének. Mindenki mondja el, hogy ki ő. A történet elolvasása után magyarázd el, hogy nem számít, milyen szerepet játszunk, mindannyian Isten gyermekei vagyunk.

Boldog idők, örök kötelek

Mikor a gyermekeim még kicsik voltak, a családi est után szerették, ha játszottunk valamit. Az egyik kedvencük a „Trunky, az elefánt” volt, mely egy dalról kapta a nevét, amit lányunk, Jocelyn az iskolában tanult. Miután mind elénekeltük a dalt, én lettem Trunky, és a gyerekek a hátamon lovagoltak. Először a két éves fiam, Jorge; ezután a négyéves lányom, Jocelyn; végül pedig a feleségem, Elizabeth mászott fel. Hármójukkal a hátamon körbejártam velük a nappalit. Nagyon jól szórakoztunk.

Évekkel később, mikor gyermekeim már felnőttek, a missziós elhívásukat várták. Az egyik családi est alkalmával eszükbe jutott „Trunky, az elefánt”. Együtt elénekeltük, majd jó pár év elteltével újra én lettem az elefánt. Először a fiam, aztán a lányom, végül az édesanyjuk mászott a hátamra. Az lett a vége, hogy kiterültem a földön, és mindenki nevetésben tört ki.

Ennek a pillanatnak az emléke eltölt bennünket hálával aziránt, hogy a próféták tanítottak nekünk a családi estről. Megtanultuk, hogy nem számít, mennyire egyszerűek a családi estjeink, a legfontosabb az, hogy legyenek boldog perceink a családdunkkal, időszakok, melyek megerősítik a köztünk lévő örök köteleket. ■

Víctor G. Chauca Rivera

TÖVISKOSZORÚ – A GYŐZELEM KOSZORÚJA

Írta: Larry Hiller

Egyházi folyóiratok

Augusztus a Szentföldön. Körülöttünk mindenhol Kapernaum romjai csillognak meg a délutáni hőségben. Lenyűgöző volt a hely, de az idegenvezető monoton hangja és egy kabóca ciripelése egy idő után elterelték a figyelmemet.

Egyszer csak arra figyeltem fel, hogy az idegenvezető a fára mutatott, melynek az árnyékában álltunk, és mellékesen megjegyezte, hogy ezt „töviskoszorú fának” is nevezik. Felnéztem a lombos ágakra. De hol vannak a tüskék? Kinyújtottam a kezem, és óvatosan magam felé húztam egy kisebb ágat.

És akkor ott, a finom levelek között megpillantottam a tüskéket. Vékony, zöld és kegyetlenül szúrós, hüvelykujj hosszúságú tüskék voltak. Néhány méternél messzebről nem is lehetett látni őket. Ám ha valakihez hozzáért egy ilyen lombos gally, egész biztosan megérzi a fájdalmat.

Eszembe jutott az a rengeteg festmény, melyet a Szabadítóról láttam, ahogy a gúnyolódó törvényszék előtt lila köntösbe öltöztetve, összesodort, száraz töviskoszorút visel. Az a gondolatom támadt, hogy az a szolga vagy katona, aki a koronát készítette, biztos inkább olyan hajlékony, zöld ágakkal dolgozhatott, mint a fölénk hajló fa ágai, nem pedig törékeny, száraz gallyakkal. Hogy még pontosabb legyek, a korona nem csak fájdalom okozására szolgált, hanem a gúnyolás célját is szolgálta.

Az ókorban a zöld, leveles koszorú vagy

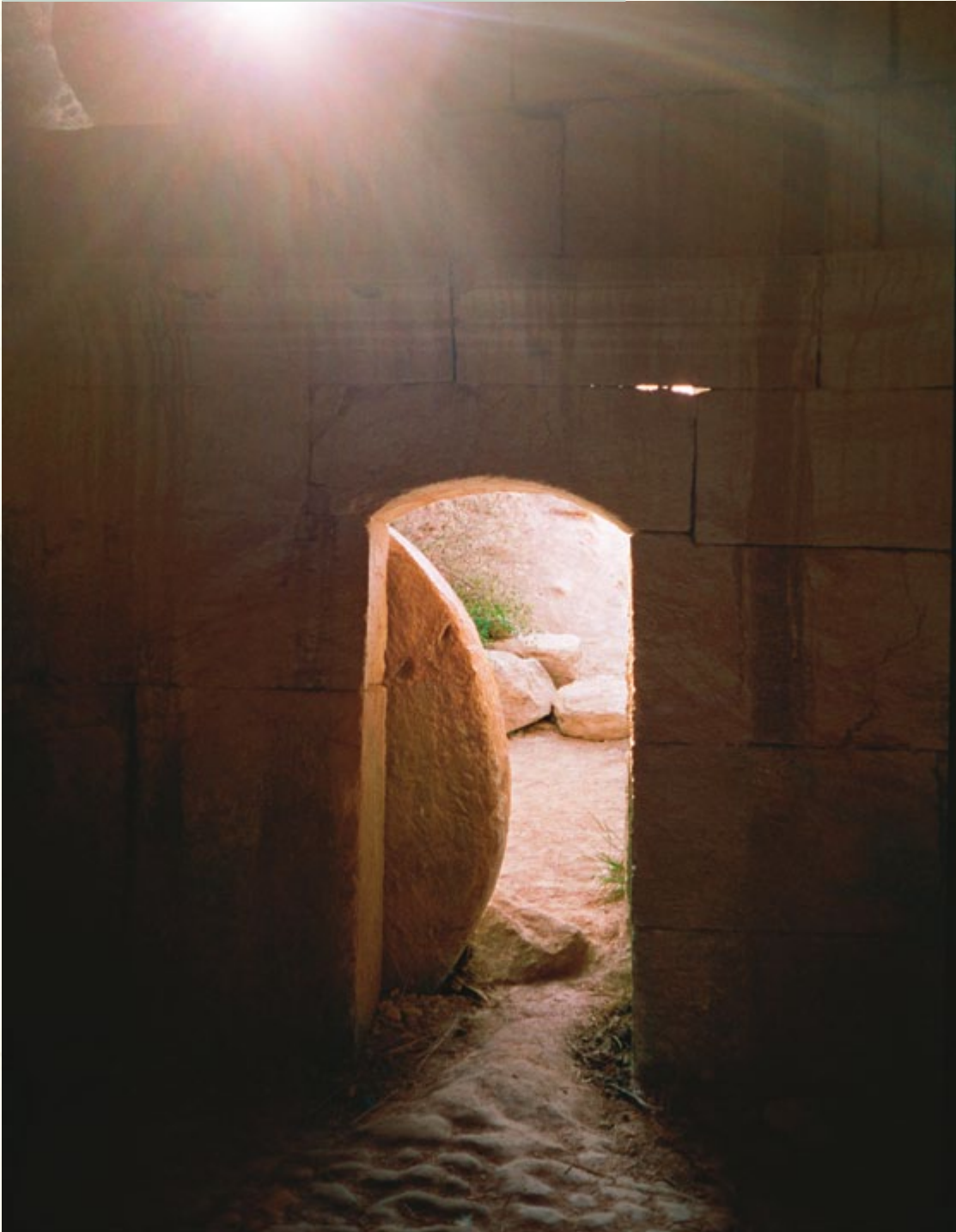
Számomra a töviskoszorú annak a jelképévé vált, hogy a Szabadító ismeri minden rejtett fájdalmunkat, és képes meggyógyítani azokat.

fűzér, melyet általában illatos babérlevelekből készítettek, gyakran a versenyek vagy csaták győzteseinek jártak. Babérkoszorú díszítette a királyok vagy uralkodók képmását is. Az a kegyetlen korona, melyet a Szabadító homlokába nyomtak, leveles és zöld volt, ezzel is cinikusan utalva arra az ősi tiszteletre. Ez csak feltételezés, nem tan. De számomra, amikor így képzelem el, az engesztelés egyik szempontja még világosabb lesz: a Szabadító tud a fájdalmainkról, és Ő képes meggyógyítani bennünket.

A ráadott palást a királyság megcsúfoló szimbóluma volt. Elfedte az előbbi ostorcsapás okozta sebeket és vágásokat. Ugyanígy, egy leveles töviskoszorú győzelmi fűzérnek tűnhet, de elfedi az okozott fájdalmat.

Oly sokan cipeljük nem látható fájdalmainkat. A himnusz arra tanít bennünket, hogy a „csendes szívben bánat rejlik, mit talán nem láthatok” (“Lord, I Would Follow Thee,” *Hymns*, no. 220). A Szabadító viszont látja. Ő nagyon is ismeri a titkos gyötrelmet. Egész szolgálata során tudta, hogy sor kerül majd az engesztelésre és a feltámadásra. Azok viszont, akiket tanított, megáldott és meggyógyított, nem tudták. Még a saját tanítványai sem voltak tudatában.

A Szabadító képes túltekinteni „palástunkon” és „koronánkon”, melyek álarcként takarják fájdalmunkat mások elől. Mivel Ő „mindenféle fájdalmat és megpróbáltatást és kísértést” elszenvedett, telve van irgalommal, és tudja, hogyan segítsen nekünk, amikor terheinket a lába elé helyezük (lásd Alma 7:11–12). Az Ő balzsama képes begyógyítani még a mély és rejtett sebeket is. A korona pedig, melyet fölénk nyújt, valóban a győzelem koronája. ■

Feltámadás reggele. Készítette: Steven Edwards

Halandó szolgálata során Krisztus elmondta tanítványainak, hogy „szükség az ember Fiának... megöletni, és harmadnapon feltámadni” (Lukács 9:22).

Miután keresztre feszítették, „Mária Magdaléna és a másik Mária [kiméne], hogy megnézzék a sírt.

És ímé nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala

leszállván a mennyből, és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá üle arra. [...]

Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne féljetek; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.

Nincsen itt, mert feltámadott” (Máté 28:1-2, 5-6).

„**A** Szabadítóra való emlékezés nyilvánvalóan magába foglalja az Ő engesztelésére való emlékezést is, amelyet a kenyér és a víz képvisel, melyek szenvedésének és halálának jelképei - írja D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából. - Soha nem szabad elfelejtenünk, amit értünk tett, mert engesztelése és feltámadása nélkül az életnek nem lenne értelme. Az Ő engesztelése és feltámadása által azonban életünkben örökkévaló, isteni lehetőségek rejlenek.” Lásd „Hogy mindig emlékezzünk Őrá”, 20. oldal.